A. FIBIGER

ON RUUSU PUHJENNUT

SUOMEN LÄHETYSSEURA, HELSINKI

Zde v Pánu odpočívá
kněz vlastenec
Msgre.
Augustýn Fibiger
papež. tajný komoří
✱ 26. 11. 1868 † 8. 5. 1936.

ON RUUSU PUHJENNUT

A. FIBIGER

ON RUUSU PUHJENNUT

JOULUKIRJA

SUOMEN LÄHETYSSEURA, HELSINKI

1 9 3 2

Helsinki 1932, Oy. Gutenberg

SISÄLLYS

ESIHISTORIA

ADVENTTI

JOULU

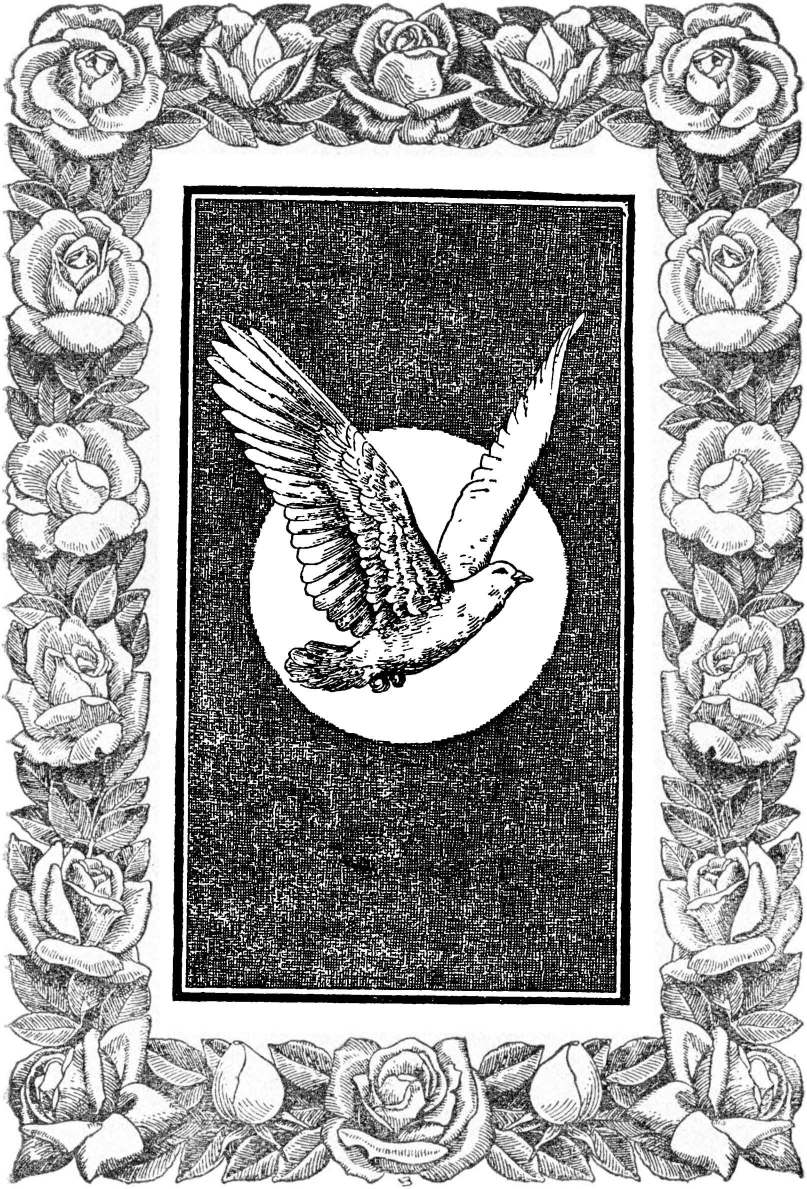
UUSIVUOSI

ESITTÄMINEN TEMPPELISSÄ

PAKO EGYPTIIN

KAKSITOISTAVUOTIAANA JERUSALEMISSA

LOPPUSANAT

ESIHISTORIA.

AJAN TÄYTTYMINEN.

Milloin Jeesus syntyi?

Tästä niinkuin kaikista muistakin tärkeistä kysymyksistä oppineet ovat eri mieltä. Muutamat otaksuvat, että se vanhan kirkollisen perintätiedon mukaan tapahtui talvipäivän seisauksen aikoihin, siis silloin kun me vietämme joulua. Toiset taas väittävät jyrkästi, että sen on täytynyt tapahtua kesällä, koskapa paimenet olivat ulkona kedolla vartioimassa yöllä laumaansa, ja arvelevat — samoinkuin Justinus Marttyyri, joka kuoli 166 — että "talli" on todennäköisesti ollut joku niistä kallioluolista, joista paimenilla laumoineen oli tapana hakea suojaa.

Raamatussa ei ole minkäänlaista tietoa siitä, mihin vuodenaikaan Jeesus syntyi — ainoastaan että hän syntyi.

Vasta noin 400 j. Kr. alettiin kristikunnassa yleisemmin viettää joulua Jeesuksen syntymisen muistoksi. Paavi Liberius julisti 352, että se tapahtui joulukuun 25. päivänä ja määräsi, että edellinen yö oli vietettävä ilojuhlana.

Vuosilukuun nähden olemme jonkun verran varmemmalla pohjalla, sillä Luukas kertoo: "Ja tapahtui niinä päivinä, että keisari Augustukselta lähti käsky, että koko maailma oli verolle pantava. Tämä verollepano oli ensimmäi-

nen ja tapahtui Kyreniuksen ollessa Syyrian maaherrana." Tähän nojautuen on siis laskettu Jeesuksen syntymävuoden olleen 754 Rooman perustamisen jälkeen ja nimitetty tätä ajankohtaa ensimmäiseksi vuodeksi. Siitä siis aloitamme ajanlaskumme. Mutta tässäkin on todennäköisesti tehty erehdys, niin että vuoden 1900 pitäisi oikeastaan olla 1905 j.n.e. Historiallisesti katsoen emme siis voi tyydyttävästi määritellä vuodenaikaa emmekä vuosilukua.

Hengellisesti katsoen meillä sitävastoin on hyvinkin selvä ja varma ajankohta Jeesuksen syntymiselle: se nimittäin tapahtui "ajan täytyttyä".

Gal. 4:4:ssä Paavali näet käyttää tällaista sanontatapaa: "Kun aika oli täytetty, lähetti Jumala Poikansa, vaimosta syntyneen, lain alaisen."

— — —

Paavali, joka muuten ei ole jättänyt meille minkäänlaista elämäkertakuvausta Jeesuksesta, on siis tämän sattuvan ja maalauksellisen sanontatavan "Ajan täyttyminen" alkuunpanija. Se loihtii mieleemme kuvan tavattoman suuresta säiliöstä, johon sekunnit, minutit, tunnit, päivät, viikot ja vuodet putoavat, pisara pisaralta, yksi toisensa jälkeen, kunnes säiliö on täynnä ja ajan täyttyminen on käsillä.

Lakkaamatta tippuvat elämäsi minutit ja päivät pisaroina aikasi säiliöön, kunnes se eräänä päivänä on täynnä, ja sinun lähtöhetkesi on silloin lyönyt.

Niin tippui maailmansodankin pahan ajan säiliö täyteen, veripisara toisensa jälkeen, kansakuntien jalointa voimaa, niiden nuorten poikain sydänverta, kunnes verinen säiliö oli täynnä ja aselepo vihdoin solmittiin.

Jos näin on laita maallisissa oloissa yleensä, kuinka paljon enemmän se pitääkään paikkansa silloin, kun tulee kysymykseen jumalanvaltakunnan taloudenhoito. Sama

apostolihan sanoo, että Jumala ei ole epäjärjestyksen vaan rauhan Jumala ja että kaikki hänen valtakunnassaan tapahtuu säädyllisesti ja järjestyksessä.

Jeesus ei syntynyt umpimähkäisenä tai satunnaisena silmänräpäyksenä, vaan Jumalalla oli pelastussuunnitelmansa vuosituhansia selvänä ja varmana. Jo heti ensimmäisen syntiinlankeemuksen tapahduttua annettiin myös ensimmäinen pelastuslupaus, joka kuului näin: ”Vaimon siemen on rikkipolkeva käärmeen pään.” Sanontatapa ”vaimon siemen” on oikeastaan hyvin merkillinen. Varsinkin itämaisen katsantokannan mukaanhan olisi ollut luonnollista, että olisi puhuttu miehen siemenestä. Tästä kuitenkin näemme, kuinka selvä ja varma Jumalan suunnitelma oli. Jo ensi alusta alkaen hän oli määrännyt, että hänen ainosyntyinen Poikansa jollakin ihmeellisellä tavalla syntyisi maalliseen olotilaansa neitseestä yliluonnollisen sikiämisen kautta.

”Vaimosta syntyneenä” hän astui ihmissuvun pitkään riviin totisena ihmisenä. Hän ei tullut alas taivaasta rusopilvellä leijaillen, täysikasvuisena ja loistavassa puvussa. Ei, hän alotti elämänsä hentona ja avuttomana naisen äidinrinnoilla; ja ”lain alaisena” hän täydellisesti sopeutui ihmiselämän ehtoihin. Hänellekin laki oli asettanut vaatimuksensa, hänellekin lain ”ei sinun pidä” tuli kiusaukseksi. — Hän on kiusattu kaikessa niinkuin mekin — kuitenkin ilman syntiä.

— — —

Jumalan työhuoneessa vallitsee järjestys ja huolellisuus. Tosin hän ei aina ilmaise suunnitelmiaan meille, tomun lapsille; hänen aluksensa täytyy säännöllisesti pistäytyä merelle sinetöidyin määräyksin, mutta kaikki tapahtuu kuitenkin suunnitelmanmukaisessa järjestyksessä, siitä voit olla vakuutettu. Herrallamme on aina omat keinonsa.

Tällaiseen läheiseen jumalanyhteyteen pääseminen on kristillisen elämän korkein ilo ja sen jumalallinen sinetti.

Profeetta Sakaria kuvaa tuota ankaraa taistelua ylipappi Josuasta, kun Herra ja saatana kiistelivät hänen sielustaan. Kun taistelu oli päättynyt ja Herra armossaan oli ottanut pois hänen rikoksensa ja pukenut hänet juhlavaatteisiin, josta niin elävästi kerrotaan Sak. 3:ssa, niin Herra sanoi puhdistetulle ja uudelleen vihitylle papille: "Jos sinä vaellat minun teilläni, ja jos sinä pidät minun vartioni, niin sinä saat sekä hallita minun huonettani että varjella minun kartanoitani; ja minä annan sinulle vapaan pääsyn näiden keskitse, jotka tässä seisovat", s.o. enkelien.

Jumala on alusta alkaen ajatellut muutamia hyviä töitä sinun ja minun, meidän kaikkien suoritettavaksemme. Jos niin teemme, tulevat ne valmistamaan meille elämämme jaloimman ja puhtaimman ilon. Jos emme niin tee, tulemme riistämään itseltämme ja toisilta juuri sen osan Jumalan siunauksesta, joka olisi antanut meille sellaista, mitä ei voi sanoin selittää, Jumalan sinetin otsallemme, pyhän voiman elämäämme.

Tunnemme muutamia, joissa on tämä valittujen jumalanlasten ihmeellinen, pyhä leima; joka kerran heidät kohdatessamme herää nöyryyttävä tunne siitä, että olemme jääneet niin paljon jälkeen, mutta samalla se myös on kehoituksena pyrkimään heidän kaltaisikseen.

Kuinka huolellisesti Jeesus ohjasikaan elämänsä suunnan juuri tälle taholle, aina siitä silmänräpäyksestä asti kun hän kahdentoistavuotiaana poikana temppelissä oli päässyt selville siitä, minkä tien Isä oli hänelle viitoittanut. Hän ei jakanut leipää ja kaloja kansalle, ennenkuin oli rukouksessa anonut niille Jumalan siunausta. — Hän ei lausunut "Effataa" kuuromykälle, ennenkuin oli katsahtanut taivaaseen ja huoaten vetänyt alas Jumalan voimaa.

— Hän ei herättänyt Lasarusta, ennenkuin oli tuntenut Jumalan hyväksymisen sielussaan.

Sama ajatus ajan täyttymisestä on niissä sanoissa, joilla hän (Mark. 1: 15) aloitti saarnansa: ”Aika on täyttynyt, ja Jumalan valtakunta on lähestynyt; tehkää parannus ja uskokaa evankeliumi!”

— — —

Tarkkaa sinäkin ajan täyttymistä — omassa elämässäsi, kansasi elämässä ja aikasi elämässä.

Siten vältyt toimimasta liian hätäisesti ja tekemästä sillä vahinkoa, ja siten opit astumaan esiin Herran voimassa, kun ajan täyttymys on käsillä.

ENKELTEN PALVELUS.

Se siis alkoi ajan täytyttyä.

Mutta se alkoi kaikessa hiljaisuudessa, ilman minkäänlaista kuulutusta, aivan niin kuin esim. silloin, kun sinapinsiemen putoaa maahan ja juurtuu.

Se alkoi siten, että Jumala alotti. Niin se käy aina. Jumala aina alottaa, sillä muuten ei mikään tuottaisikaan todellista siunausta. Syntiä voimme kyllä tehdä ilman Jumalaa. Syntiinlankeemus oli ensimmäinen, jonka ihmiset alottivat. Mutta siunaus lähtee Jumalasta, ja se alkaa ennustuksella Nasaretissa. Kun jotakin suurta tapahtuu, niin se tapahtuu hiljaa, sanotaan, ja hiljainen ja äänetön oli alku Nasaretissakin, kun ”Jumala lähetti”, niinkuin

kerrotaan, enkeli Gabrielin neitsyen luo; "ja neitsyen nimi oli Maria".

— — —

Enkelin nimi oli siis Gabriel.

Ei ole montakaan enkeliä, joiden nimet tunnemme. Niitä on vain Mikael, Gabriel ja Rafael. Mikaelista puhutaan Juudaan kirjeessä (v. 9), jossa häntä nimitetään "ylienkeliksi", ja ilmestyskirjassa (12: 7) puhutaan *hänen* enkeleistään, jotka hän vei taisteluun lohikäärmettä vastaan. Danielin kirjassa häntä nimitetään "suureksi ruhtinaaksi, joka seisoo maamiestensä puolustajana". Vaikka hän siis on arkkienkeli, valon henkivoimien etevimpiä, hänen nimensä kuitenkin viittaa poispäin hänestä itsestään ylhäälle Jumalaa kohti. Mi-ka-el merkitsee: "Kuka (on) kuin Jumala?" Niidenkin enkelien joukossa, joita on "kymmenintuhansin — juhlajoukko" (Hebr. 12: 22), kaikkein etevimmätkin ovat vain tottelevaisia palvelijoita, henkiä jotka ovat lähetetyt palvelemaan niitä, jotka autuuden perivät, siis sinua ja minua.

Rafael mainitaan vain yhdessä apokryfisessä kirjassa, nimittäin Tob. 5: 17. Hänenkin nimensä viittaa ylöspäin Jumalaa kohti, sillä se merkitsee "Jumalan lääkäri".

Lopuksi tulee sitten Gabriel. Hänen nimensä merkitsee: "Jumalan mies", "Jumalan sankari", "Jumalan voima". Hänet tapaamme jo Danielin kirjassa Mikaelin rinnalla (Dan. 8: 16; 9: 21), mutta erikoisesti täällä evankeliumien ilmestyskertomuksissa. Hän se toi sanoman Jumalan hengen vaikutuksesta iäkkääksi käyneeseen Elisabetiin, silloin kun hän seisoi Sakariaan vierellä temppelissä ja sanoi: "Minä olen Gabriel, joka seison Jumalan edessä, ja minut on lähetetty puhuttelemaan sinua ja julistamaan sinulle tämä ilosanoma" (Luuk. 1: 19).

Gabriel se tuli Nasaretiinkin Marian luokse ja julisti sanoman Jumalan voiman vaikutuksesta tuohon puhtaaseen ja viattomaan neitsyeen: ”Pyhä Henki tulee päällesi ja Korkeimman voima varjoo sinut.”

Sama enkeli kai se sai pitää ensimmäisen joulusaarnankin ja viedä paimenille sanoman että se, jota ennustamaan hänet kerran oli lähetetty, nyt oli tapahtunut. Evankeliumissahan nimenomaan eroitetaan toisistaan yksityinen enkeli, joka ilmoitti heille suuren ilon, ja suuri joukko taivaallista sotaväkeä, joka samassa nähtiin ”enkelin kanssa”, samoinkuin Mikaelilla oli *omat* enkelinsä apunaan.

Hän kai se myös suojeli ja vartioi pienen Jeesuslapsen henkeä. Hän oli luultavasti se ”Herran enkeli”, joka ilmestyi Joosefille unessa ja varoitti häntä, silloin kun hän aikoi erota Mariasta, ja joka taas myöhemmin puhui Joosefille unessa ja sanoi: ”Nouse, ota lapsi ja hänen äitinsä mukaasi ja pakene Egyptiin ja ole siellä siihen asti, kuin sinulle sanon.”

Kun Herodes oli kuollut, niin Herran enkeli ilmestyi taas unessa Joosefille ja sanoi: ”Nouse, ota lapsi ja hänen äitinsä mukaasi ja matkusta Israelin maahan, sillä ne ovat kuolleet, jotka väijyvät lapsen henkeä.”

Luultavasti sekin oli Gabriel, joka vielä kerran varoitti Joosefia, kun hän aikoi asettua asumaan Juudeaan, jossa Herodeksen poika Arkelaus hallitsi. Ja niin Joosef sai lapsen ja hänen äitinsä turvallisesti takaisin kotiin Nasaretiin, kauaksi Herodes-suvun vihasta, sinne missä kaikki oli alkanut.

Niin, luulen vallan hyvin voitavan otaksua, että Gabriel aivan erikoisessa mielessä oli Herramme Jeesuksen Kristuksen henkilökohtainen enkeli, se ”Herran enkeli”, joka ennusti hänen ja hänen edeltäjänsä tulon, joka vartioi ja suojeli häntä hänen ensimmäisinä vuosinaan, joka sitten

vahvisti häntä tuossa verisessä taistelussa Getsemanen yrttitarhassa, joka sai vierittää kiven haudalta ja pitää ensimmäisen joulusaarnan ja joka lopuksi oli mukana taivaaseenastumistilaisuudessa ja toi Galilean miehille, jotka seisoivat ja tähystelivät taivaalle, sanoman Jeesuksen toisesta tulemisesta, niinkuin oli ennustanut ensimmäisen.

Tästä olisi paljon sanottavaa, paljon sellaista mikä olisi sekä totta että kaunista ja erittäin välttämätöntä.

Eikö Herrallamme Jeesuksella Kristuksella olisi *omaa* erityistä enkeliä, yhtä hyvin kuin sekä sinulla että minulla on kummallakin omamme, puhumattakaan lapsistamme, jotka ovat niin onnellisia, että heidän enkelinsä taivaassa näkevät joka päivä taivaallisen Isämme kasvot (Matt. 18: 10).

Mutta Herramme Jeesuksen Kristuksen henkilökohtaisesta enkelistä olen jo kirjoittanut kokonaisen luvun ”Voitossa”, joka käsittelee Jeesuksen ylösnousemista[1]), ja enkeleistä ja heidän palveluksestaan yleensä olen puhunut kirjassani ”Kultakristityt”, sillä ensimmäisen seurakunnan ja apostolien elämähän oli todellakin täynnä enkelien palvelusta ja vaalintaa.

Niin houkuttelevaa kuin olisikin, en senvuoksi toista sitä tässä. Rajoitun vain muistuttamaan, miten hyviä ystäviä enkelit ovat meille, sillä on totta, että kiinnitämme aivan liian vähän huomiota enkeleihin, turvaudumme aivan liian vähän heidän apuunsa ja kiitämme liian vähän enkelten suojeluksesta.

Ajattelehan, että sinunkin suojaksesi on lähetetty enkeli, joka on auttava sinua saamaan pelastuksen perintöosaksesi, ja joka yhdessä toisten enkelien kanssa taivaassa iloitsi sinä päivänä, jolloin sinä käännyit (Luuk. 15: 10). Tämä sinun

---

[1]) ”Voitto” on ilmestynyt (1928) Suomen Lähetysseuran kustannuksella.

enkelisi tulee murheelliseksi joka kerran, kun sinä annat perään kiusaukselle ja joudut häviölle taistelussa ja se toivoo hartaasti, että saisi kerran kantaa *sinun* sielusi pelastettuna ja autuaana kotiin paratiisiin. Ylistetty olkoon Jumala pyhistä enkeleistä ja heidän palveluksestaan!

SIKISI PYHÄSTÄ HENGESTÄ.

Jumala lähetti enkeli Gabrielin erääseen Galilean kaupunkiin, jonka nimi oli Nasaret, neitsyen luo, joka oli kihlattu Joosef nimiselle miehelle; ja neitsyen nimi oli Maria.

Tässä tapaamme ensi kerran pyhän, puhtaan neitsyen, tuon siunatun maailman kaikkein naisten joukossa.

Mikään ei ole ihmeellisempää kuin pienen ihmislapsen syntyminen. Suuri on ihmisnero, ihmeellisiä asioita se voi tutkia ja keksiä, tuntemattomia maita kartoittaa, salaperäisiä voimia paljastaa, jakaa molekyylejä atoomeihin ja atoomeja elektrooneihin. Kaikki merkillisiä ja käsittämättömiä asioita. Langaton lennätin ja puhelin — tekniikan ihmeet ja tieteen tarmo tuntuvat olevan rajattomia.

Mitään, mitään ei kuitenkaan voi verrata siihen ihmeeseen, joka aikaansaa elämää elämästä. Kellolaite voidaan asentaa pähkinänkuoreen, tunneleita voidaan puhkaista peninkulmien pituudelta kovien kallioiden läpi, ihmiset voivat edeltäpäin täsmällisen tarkalleen laskea teknilliset mestarityönsä. Mutta mitä tämä kaikki onkaan sen pienen salaisuuden rinnalla, jota nimitetään sydämeksi, mikä syk-

kii lapsenrinnassa äidin sydämen alla — uinuva elämä, joka herää tietoisuuteen, ihmislapsi joka syntyy maailmaan, elämä minun elämästäni, lapseni, uusi polvi suvustani henkisellä ja ruumiillisella perinnöllä varustettuna — kaikkien ihmeitten ihme.

Ja tämän yläpuolella taas on jumalihme yli kaikkien jumalihmeitten: Ajan täyttyessä Jumalan Poika löysi itselleen suloisen äidin maan päällä ja antoi synnyttää itsensä ilman syntiä.

Niin, *vaadittiinhan siihen* yliluonnollinen sikiäminen, kun *se* oli tapahtuva. Onnettomat ihmisraukat, jotka eivät jaksa ymmärtää, että juuri niin sen piti tapahtua eikä millään muulla tavalla. Niin, onhan se ihan itsestään selvää, että heikkouskoiset ihmiset eivät *usko* ihmeeseen, eivät usko Jeesukseen Jumalan poikana, että he ivaavat ja pilkkaavat tätä kertomusta neitseestäsyntymisestä, tätä evankeliumia sanan syvimmässä merkityksessä. Mutta kaikesta epäilystä ja kaikesta ivailusta huolimatta seisoo edessämme ylevänä ja puhtaana evankeliumin Maria, nuori siunattu neitsyt-äiti.

Mikään ei voi olla puhtaampi kuin tämä nuori nainen, mikään ei voi täydellisemmin hillitä saastaisia mielikuvia kuin tuo neitseellinen koskemattomuus, joka mitä luonnollisimmalla vilpittömyydellä tunnustaa puhtautensa sanoilla: ”Kuinka tämä on tapahtuva, kun en miehestä tiedä?” Tässä seisoo tämä koskematon nainen, kaiken saastan ja alhaisuuden yläpuolelle korotettuna, varmasti vakuutettuna neitseellisyydestään — tässä tosiaan pitää paikkansa vanha lause: ”Honni soit qui mal y pense”, — häpeä sille, joka siitä ajattelee pahaa.

Tätä arvoitusta vastaan Gabriel asettaa ihmeen: ”Pyhä Henki tulee päällesi, ja Korkeimman voima varjoo sinut”, hän sanoo.

Silloin tämä ”siunattu naisten joukossa” kumartuu hiljaa Jumalan eteen nöyrässä uskon kuuliaisuudessa ja sanoo: ”Katso, olen Herran palvelijatar; tapahtukoon minulle sanasi mukaan.”

Ja jotta kaikenlainen epäusko kaikkina aikoina joutuisi häpeään, Gabriel lisää uskonvarmat sanat: ”Sillä Jumalalle ei mikään asia ole mahdoton.”

Muuta ei sitten tarvittukaan. ”Ja enkeli lähti hänen luotaan.”

KUNNIOITA JEESUSTA KUNINKAANA.

Marian ilmestys on täydellä syyllä otettu pyhäpäiviemme evankeliumiteksteihin. Meidän tulee aina muistaa kiitollisina Jumalan ihmeellisiä valmisteluja Vapahtajamme syntymiseksi, niinkuin laulammekin: ”Sanoman ylen suloisen, Ilmoitti enkeli.” Evankeliumillakin on sanoma kullekin meistä erikseen. Sinäkin olet saava ilmestyksen.

Sinuunkin nähden tapahtuu alku niin, että Jumala alottaa.

Kasteessasi sinulle tuli ensi kerran ilmestys. Älä pelkää, lapsi, joka luonnostasi olet vihan lapsi! Sinusta tulee pieni Jumalan-lapsi; pieni Jeesuksen-ihminen on syntyvä syvällä sydämessäsi kasteen uudestisynnyttävässä kylvyssä.

Ehkäpä sinun kastepäiväsi on tänään? Mene silloin kammioosi ja sulje ovi, polvistu ja kiitä Jumalaa siitä, että

hän tahtoi tehdä alun joutuakseen tekemisiin sinunlaisesi pienen syntisen kanssa.

Ja sittenhän sinä sait vielä useita ilmestyksiä, suurempia tai pienempiä. Kenties ripillepääsyaikasi oli hyvä ilmestysaika, jolloin Jumalan sanantuoja oli sinun matalassa majassasi? Tämäkin sana, joka on rukouksin kirjoitettu, saattaisi tulla sinulle ilmestystervehdykseksi, jos vain tahtoisit avata sydämesi ja uskoa siihen.

Oi, se on ihmeellistä vieläkin, niinkuin tuona päivänä Nasaretissa, kun ilmestyksen luomisihme tapahtuu ihmissydämessä. Se on niinkuin silloin, kun siemen nousee oraalle kesäisenä yönä tai kun kevätsateen haaleat kuurot saavat metsän viheriöimään yhtenä ainoana yönä. Jos sinulle nyt tapahtuu ihme, niin olet saanut herätyksen.

— — —

Oletko ehkä saanut kokea elämässäsi tällaisen ihmeen? Vai oliko sinulla vain sarja ilmestyksiä, joukko haihtuvia mielentiloja ilman todellista ja perinpohjaista kääntymystä? Oletko kääntynyt ihminen? Onko Jeesus-elämä sydämessäsi voittanut vanhan syntisen itse-elämän?

Sen sinä taas voit tuntea siitä, jos enkelin sanat ovat käyneet toteen elämässäsi. ”Hän on oleva suuri” ja ”Hän on oleva kuningas”, kuului enkelin sanoma Marialle. Niin, Jeesuksesta pitää tulla sydämesi kuningas. Hänen tulee kasvaa ja sinun vähetä! Sinun oma itsesi on syöstävä valtaistuimelta, ja Jeesuksen on saatava kuningaspaikka sydämessäsi ja kuninkaallinen valta elämässäsi.

Kunnioita Jeesusta kuninkaana!

— — —

Hänen on tultava ruumiisi, sielusi ja henkesi — järkesi, tunteesi ja tahtosi kuninkaaksi.

Anna hänelle kuningasvalta ruumiisi yli. Älä turmele voimiasi nuoruudensynneillä, älä saastuta ruumistasi hau-

reudella, karta elämää humussa ja sumussa. Älä antaudu lihan himojen orjaksi! Älä myös tee ruumiistasi muotinukkea! Äläkä hyöri turhamaisuuden markkinoilla! Kunnioita Jeesusta ruumiisi kuninkaana!

— — —

Tee Jeesus sielusi ja sen kaikkien taipumusten kuninkaaksi, järkesi, tunteesi ja tahtosi valtiaaksi.

Järki tulee epäilyksineen: ”Kuinka tämä on tapahtuva?” Oi, nuo lukemattomat *miksi* ja *kuinka*, jotka ovat lamauttaneet ja imeneet ytimen niin monelta hurskaalta kaipaukselta, niin monilta hyviltä aikomuksilta. Järkihän on hyvä lahja, kun sitä oikein käytämme ja niin pitkälle kuin sen kyky riittää. Sinun tulee kuitenkin olla selvillä siitä, ettet voi omien ajatusrakennelmiesi avulla ylettyä taivaaseen. Missään tapauksessa et pelastu järjen avulla vaan uskon kautta. Usko yksin pelastaa, vain sillä aistilla tajuamme yliluonnollisia asioita. Mutta missä usko alkaa, siinä on järjen raja, sillä se tajuaa vain aistimin havaittavia asioita. Käytä järkeäsi sen omalla alueella, mutta anna sen taipua ihmeen edessä ja opi ottamaan lukuun kaikkivaltias Jumala.

Sitten tulee *tunne*. Se sanoo sinulle, että olet aivan liian vähäinen ja arvoton, jotta Jumala tahtoisi olla missään tekemisissä kanssasi. Siltä tuntui Mariastakin. ”Mutta hän hämmästyi kovin siitä puheesta ja mietti, mitä tämä tervehdys mahtoi tarkoittaa.” Enkeli huomasi sen ja sanoi: ”Älä pelkää Maria, sillä sinä olet saanut armon Jumalalta.” Älä siis sinäkään pelästy halpuutesi ja arvottomuutesi vuoksi. Jumalahan on tuntenut sinut ensimmäisestä ilmestyksestäsi asti, jonka sait kasteessasi, hän tiesi millainen olit ja että tarvitsit Jumalan armoa. Sentähden hän kumartui ylitsesi ja otti sinut syliinsä, ja niin hän tahtoo tehdä tänäkin päivänä. Sillä Jumala antaa armon nöyrille, ja ruusut kasva-

vat laaksossa. Jätä syrjään ajatukset itsestäsi ja luota Jumalan armoon.

Kunnioita Jeesusta tunne-elämäsi kuninkaana!

— — —

Ja kunnioita Jeesusta tahtosi kuninkaana!

Ajattelehan mitä Marian täytyi uhrata, mitä tämä ilmestys maksoikaan hänelle! Millainen hälinä syntyisikään kaupungissa, kun tulisi tietoon, miten hänen laitansa oli! Kevytmieliset supattaisivat ja sopottaisivat hänestä ja vakavamieliset suomisivat häntä ärein sanoin ja kiukkuisin katsein. Hänen täytyisi uhrata hyvä nimensä ja maineensa, ihmisten kunnioitus ja — mikä oli vielä pahempi — kihlattunsa rakkaus ja luottamus! Mutta hän ei epäröinyt. Auliisti hän laski alttarille kaiken, kunniansa ja itsensä, sanoessaan nöyrästi: ”Katso, olen Herran palvelijatar; tapahtukoon minulle sanasi mukaan.” Kas, siinä näkyy kuuliaisuus ja usko!

Tahdotko seurata häntä tällä tiellä? Tahdotko tehdä Jeesuksesta koko olentosi, ruumiisi, sielusi ja henkesi kuninkaan?

— — —

Kunnioita Jeesusta kuninkaana!

Katso Mariaa! Joutuiko hän tässä häviölle? Eikö Jumala antanut hänelle tuhatkertaisesti takaisin? Eikö hän saavuttanut suurinta kunniaa ja suurinta nimeä maailman kaikkien naisten joukossa?

Kunnioita Jeesusta kuninkaana! Älä salli hänen kuninkuutensa koskaan loppua — ei ruumiisi, sielusi eikä henkesi ylitse!

MARIAN KIITOSVIRSI.

Ja enkeli lähti hänen luotaan."

Niin jäi Maria yksin suloisine salaisuuksineen. Kaikki oli entisellään kaupungissa ja ympäristöllä, mutta hänelle oli kuitenkin kaikki uutta, kaikki oli kuin muuttunut. Kukkien tuoksu, lintujen laulu ja ennen kaikkea pikkulasten soperrus — kaikki oli saanut ikäänkuin toisen, paljon syvemmän tarkoituksen. Maria kulki kuin unelmissa. Ja samalla kuin hän siellä kulki ja mielessään eli uudelleen ihmeellisen elämyksensä, toisti itselleen kaiken mitä enkeli oli sanonut, kaiken mitä hän itse oli ajatellut ja tuntenut, hänen sielunsa täytti ihmeellinen ilo ja hänelle alkoi vähitellen selvitä se korkea, pyhä kutsumus, joka oli hänelle uskottu. Ei niin, että hän ilmaisi salaisuutensa kaikille, jotka hän sattumalta tapasi, ei suinkaan, hänenhän piti olla vaiti. Mutta mitä enemmän hän vaikeni ulospäin, sitä enemmän kasvoi ja paisui onnentunne hänen sisällään. Israelin tyttärien korkeat käsitykset äidin pyhästä kutsumuksesta keskeytyivät hänessä kauneimpaan kukkaansa. Vasten tahtoaan hänen ajatuksensa siirtyivät taaksepäin Israelin pyhien äitien muistoihin, varsinkin hurskaaseen Hannaan, joka lopulta sai pojan ja nimitti hänet Samueliksi, s.o. "Jumalalta rukoiltu". "Sillä", hän sanoi, "Herralta olen minä hänet rukoillut." Sentähden hänet oli vihittäväkin Herran palvelukseen. Ihmetellen, kaino puna poskillaan Marian täytyi tunnustaa itselleen, että kun hän kuuli enkelin sanoman, kohosi ikäänkuin sen hunnun lieve, joka oli kätkenyt sen äidinvaiston, joka puoleksi tietoisena, puoleksi tiedottomana oli uinunut syvällä *hänenkin* sydämessään suloisena unelmana, ja hän tunsi tarvetta kiittää Jumalaa. Yhä uudelleen hän löysi parhaimman ilmaisun sydämensä tunteelle

siinä ylistyslaulussa, jolla vastamainittu hurskas äiti Israelissa ammoisina aikoina kiitti Jumalaa Samuelista.

— — —

Mutta oli olemassa *yksi*, jonka kanssa hänen ensin täytyi saada puhua, ja se oli hänen kihlattunsa Joosef.

Tuskinpa kukaan mahtanee luulla, että Maria salasi häneltä tilansa. Ei kai kukaan voine otaksua, että Joosef sai ensimmäisen tiedon asiasta joltakin kaupungin parhaimmista juoruakoista. Ei, silloin ei Maria olisi ollut se mikä hän oli. Silloin ei Jumalakaan olisi valinnut häntä siihen korkeaan tehtävään, mikä hänelle uskottiin. Ei, hän meni itse Joosefin luo. Vapaasti ja suoraan, sillä avomielisyydellä minkä tietoisuus täydellisestä viattomuudesta antaa, hän puhui kaikesta niinkuin asia oli.

Se tuli pienenä yllätyksenä oikein ajattelevalle, kelpo miehelle. Hän ei kuitenkaan voinut muuta kuin luottaa Mariaan, sillä siinä suhteessa hän tunsi hänet liiankin hyvin, ja hänen suostumuksellaanhan Mariakin noudatti sydämensä kehoitusta ja matkusti heti pois etsimään hiljaisuutta. Enkelihän oli kertonut, että hänen sukulaisensa Elisabetkin vielä vanhalla iällään synnyttäisi pojan ja että hänellä oli jo kuudes kuukausi menossa. Ja Maria oli nyt innoissaan saada tavata häntä.

— — —

”Niinä päivinä Maria nousi ja kulki kiireesti vuorimaahan erääseen Juudan kaupunkiin.”

Hän hartaasti halusi saada puhua sellaisen kanssa, joka häntä ymmärsi, ja tahtoi kertoa nuo ihmeelliset salaisuudet vanhalle sukulaiselleen. Kuullessaan Marian tervehdyksen Elisabet tuli heti syvästi liikutetuksi; ”ja”, — sanotaan — ”Elisabet tuli täyteen Pyhää Henkeä ja puhkesi puhumaan kovalla äänellä.” Niin, niin syvästi liikutetuksi tuli tuo vanhus, ja Pyhän Hengen voimalla hän julistaa selvästi Marian

syvän salaisuuden ja kutsuu häntä profeetallisesti "Herran äidiksi". Mikä ihana kohtaus näillä molemmilla pyhillä naisilla olikaan! Ja Elisabet sanoi: "Autuas sinä joka uskoit, että se on käyvä täytäntöön, mikä Herran käskystä on sinulle sanottu." Silloin pulpahti Marian sydämessä kiitoksen lähde, ja hän tulkitsi sielunsa kiitoksen ja ylistyksen ihanassa ylistyslaulussa. Sen perussävyssä heijastuu Hannan ylistyslaulu, mutta siinä kaikuu myös säveleitä psalmien kirjasta, ja kaikki sulaa yhteen ja tulee uudelleen elävöitetyksi Marian omassa mielessä. Hän riemuitsee Herran armosta, että tämä on muistanut kansaansa ja kääntänyt katseensa palvelijattarensa alhaisuuteen. Hän ei siis ole katolilaisten ylistämä synnitön taivaankuningatar, vaan nöyrä Israelin tytär, joka on saanut armon Jumalalta.

Ja Maria sanoi: "Sieluni suuresti ylistää Herraa, ja henkeni riemuitsee Jumalasta, Vapahtajastani; sillä hän on kääntänyt katseensa palvelijattarensa alhaisuuteen. Katso, tästälähin kaikki sukupolvet kiittävät minua autuaaksi. Sillä Voimallinen on tehnyt suuria tekoja minulle, ja hänen nimensä on pyhä, ja hänen laupeutensa kestää polvesta polveen niille, jotka häntä pelkäävät. Hän on tehnyt voimateon käsivarrellansa; hän on hajoittanut ne, joilla oli ylpeät ajatukset sydämessään. Hän on kukistanut valtiaat valtaistuimilta ja korottanut alhaiset. Nälkäiset hän on täyttänyt hyvyyksillä ja rikkaat hän on lähettänyt tyhjinä pois. Hän on ottanut huomaansa palvelijansa Israelin, muistaaksensa laupeuttaan Aabrahamia ja hänen siementänsä kohtaan iankaikkisesti, niinkuin hän on puhunut isillemme."

On erittäin merkillepantavaa, miten suuressa määrin Marian oma persoona jää syrjään tässä ylistyslaulussa. Hän tosin ylistää Jumalaa hänen suuresta armostaan häntä itseänsä kohtaan, mutta muuten hän ylistää Herran nimeä, hänen valtaansa, hänen uskollisuuttaan ja hänen laupeut-

taan kansaansa kohtaan, Aabrahamin siementä kohtaan. Näin Israelin tytär ylistää Israelin Jumalaa.

— — —

Sellaisia ylistyslauluihmisiä meidänkin pitäisi olla.

Sen Jumala suo meille ja sitä hän meiltä odottaa.

Onhan hän todellakin "tehnyt voimatekoja käsivarrellansa" meitä kohtaan, sekä meitä itseämme että meidän pientä kansaamme kohtaan, jota hän on armollisesti johtanut. Se on armoistuimelta ojennettu käsivarsi — se käsivarsi, jonka pieni Jeesuslapsi iloisesti ja hymyillen ojensi vastaamme jouluyönä; sama käsi joka oli siunaten ojennettuna spitaalisen syntisen yli ja pienten lasten yli hänen maallisen vaelluksensa aikana, se käsivarsi joka heikkona ja voimattomana naulittiin Golgatan ristille, mutta joka voitokkaana murti kuoleman kahleet pääsiäisaamuna. Se on se käsivarsi, joka veti meidät ylös turmion kuilusta ja syvästä liejusta, se käsivarsi joka hellien syleili sinua pyhässä kasteessa ja joka vielä tänä päivänä tekee voimatekoja, syöksee mahtavia valtaistuimilta ja korottaa alhaisia.

Yksi noista mahtavista istuu sydämesi valtaistuimella, sinun oma minäsi. Anna Herran tehdä voimatekoja käsivarrellaan häntä vastaan. Tee Jeesus kuninkaaksi!

— — —

Elämässämme on valitettavasti liian vähän ylistyslaulua.

Eihän se voi johtua siitä, ettei meillä olisi mistä kiittää.

Meidän pitäisi hävetä, niin, juuri niin meidän pitäisi tehdä. Meidän, joilla on joulu, pääsiäinen ja helluntai ja vielä paljon muuta. Katsohan Mariaa! Katso, kuinka hän osasi laulaa ylistyslaulun ja *laulaa etukäteen*, laulaa uskossa, kiittää ja ylistää Jumalaa kaikesta hänen armostaan, sentähden että hän oli niin varma siitä, että Jumala kykeni täyttämään sen, mitä oli luvannut. Tuo köyhä, vähäpätöi-

nen nainen, jolla oli vielä odotettavana koko n.k. säädyllisen maailman pilkkaa, niin, jonka suorastaan täytyi panna alttiiksi koko maallinen onnensa — hän lauloi, ja hän lauloi ennakolta, hän lauloi uskossa ja ylisti Jumalaa siitä, että hän oli kääntänyt katseensa palvelijattarensa alhaisuuteen.

Sitten lauloivat kaikki toisetkin — Sakarias, enkelit, paimenet, Simeon ja Hanna, mutta hän lauloi ensiksi. Hän opetti heidät laulamaan ylistystä Jumalalle.

Ota siis sinäkin oppia tältä pyhältä esilaulajattarelta! Opi häneltä näinä pimeinä, lyhyinä päivinä kohottamaan kiitoksesi kohti taivaan pilviä niinkuin riemuitseva leivonen keväällä.

Vai etkö luota Jumalaan?

Etkö usko, että hän vielä voi tyydyttää nälkäisen hyvillä lahjoilla, että hän voi karkoittaa kaiken hädän sinulta? Eikö kaikki se käynyt toteen, johon Maria uskoi ja josta hän uskossa lauloi ennakolta? Usko siis sinäkin! Ota oppia Vapahtajasi äidiltä ja itseltään Vapahtajaltasi, joka kulki kärsimistään kohti ylistyslauluin.

Laula ja usko, niin kohoat laulaen taivaaseen!

JEESUKSEN MAALLINEN SUKU.

I. NEITSYT MARIA.

Mitä olivat oikeastaan nuo ihmiset, jotka Jumala valitsi ainosyntyisen Poikansa maallisiksi vanhemmiksi?

Niin, emme heistä paljoakaan tiedä, yhtä vähän kuin muistakaan pyhän historian henkilöistä.

Evankeliumeissa on kaksi sukutaulua, joista toinen, Joosefin sukutaulu, Matteuksella ja toinen, jota pidetään Marian sukutauluna, Luukkaalla. Juutalaiset panivat hyvin suuren painon tuollaisiin sukuluetteloihin ja niiden luotettavuuteen. Tarvitsee vain muistaa Mooseksen kirjat ja Aikakirjat, joiden loputtomat sukuluettelot suorastaan kiduttavat monia raamatunlukijoita.

Matteuksen esittämä sukutaulu ulottuu taaksepäin ainoastaan Aabrahamiin asti, sillä Matteushan kirjoitti evankeliuminsa juutalaisille ja juutalaiskristityille. Sitävastoin Luukas, joka itse oli pakanakristitty, antaa sukutaulun ulottua kaikkien sukujen isään: Aadamiin, "joka oli Jumalan poika" — siis maalliseen ja taivaalliseen Isäämme saakka, niinkuin Jeesus oli totinen Jumala, syntynyt Isästä iankaikkisuudessa, ja samalla totinen ihminen, syntynyt neitsyt Mariasta. Matteuksella on yhteensä 42 polvea sukutaulussaan — kenties kummastuttaa saada kuulla, että Jeesuksen ajoista meidän päiviimme lasketaan vain 48 polvea.

Raamattu ei muuten kerro mitään Joosefin tai Marian aikaisemmasta elämästä, mutta sitä enemmän on perintätiedolla kerrottavana. Mitä varsinkin Mariaan tulee, ovat katolisten kertomukset hänestä aivan loputtomia.

Luukkaan esittämän sukutaulun mukaan Marian isän nimi oli Eli, joka merkitsee "Jumalani". Kun Joosefia Luuk. 3: 23 nimitetään Elin "pojaksi", on sen käsitettävä

tarkoittavan vävypoikaa. Marian äidin nimi on perintätiedon mukaan ollut Anna, joka merkitsee ”armorikas”. Maria merkitsee ”korotettu” — vertaa Marian ylistyslaulua: ”Hän on — — — korottanut alhaiset.” Ensimmäinen Maria, josta raamatussa puhutaan, on Mooseksen sisar. Hebreankielellä tämä nimi on Mirjam.

Mariasta puhutaan raamatun seuraavissa paikoissa: Matt. 1 ja 2; Luuk. 1 ja 2; Matt. 12: 46; 13: 55—56; Joh. 2: 1 s.; 19: 25 s. ja viimeisen kerran Apt. 1: 14.

Perintätieto kertoo, että hän oli 16-vuotias, kun Jeesus syntyi, siis noin 50-vuotias Jeesuksen kuollessa. Itsensä hänen sanotaan kuolleen 12 vuotta myöhemmin, siis vuonna 45, jolloin hän oli 62 vuotias.

Maria oli Jumalan valitsema pyhä neitsyt. Hänessä täyttyi ennustus, joka on Jesajan 7 luvussa: ”Katso, neitsyt tulee raskaaksi ja synnyttää pojan ja antaa hänelle nimen Immanuel, mikä merkitsee: Jumala kanssamme.

II. JEESUKSEN VELJET JA SISARET.

Paavilaiset ovat olleet erittäin innokkaita väittämään, että Maria on synnyttänyt ainoastaan yhden lapsen. Sentähden he kieltävät, että Joosef ja Maria olisivat myöhemmin saaneet useampia lapsia. Niinkuin Jeesus ratsasti aasin varsalla, jonka selässä ei vielä kukaan ollut istunut, ja niinkuin hänen hengetön ruumiinsa laskettiin hautaan, jossa ei vielä kukaan ollut levännyt, samoin ei tämä neitseellinen sylikään saisi koskaan kantaa useampia lapsia maailmaan. Lutherillakin oli alussa sama käsitys, mutta hänhän olikin kasvatettu katolisen kirkon Marianpalvontaan.

Myöhemmin hän kuitenkin palasi takaisin vanhimman kirkon käsitykseen, että Joosefilla ja Marialla oli useita lapsia, ja että ”Jeesuksen veljillä ja sisarilla”, joista puhu-

taan esim. Matt. 12: 46 ja 13: 55, 56, tarkoitetaan hänen lihallisia sisaruksiaan eikä hänen kasvattiveljiään tai -sisariaan.

Sana ”ennenkuin” Matt. 1: 25:ssä ilmaisee ainakin epäsuorasti, että Joosef ja Maria saivat myöhemmin useita lapsia, ja äskenmainittujen paikkojen ohella puhutaan Jeesuksen veljistä myöskin Joh. 2: 12 ja 7: 3. Jeesuksen veljet eivät uskoneet häneen hänen maallisen vaelluksensa aikana, sikäli kuin kerrotaan Joh. 7:3—8. Mutta ylösnousemisensa jälkeen hän ilmestyi veljelleen Jaakobille (1 Kor. 15: 8), ja siitä hetkestä alkaen hänen veljensä kuuluivat apostolien joukkoon (Apt. 1: 14 ja 2: 1). Kun Sebedeuksen poika Jaakob v. 44 kuningas Herodes Agrippan käskystä teloitettiin, tuli Herran veli Jaakob, lisänimeltä ”oikeamielinen”, Jerusalemin seurakunnan johtajaksi (Apt. 12: 17; 15: 13; Gal. 1: 19; 2: 9). Joosefuksen kertoman mukaan hänet kivitettiin v. 62. Hän on kirjoittanut Uuden Testamentin vanhimman kirjoituksen, Jaakobin kirjeen, jossa hän nimittää itseään ”Jeesuksen Kristuksen palvelijaksi” (Jaak. 1: 1), mikä on kaunis todistus siitä, että hän nöyryydessään ei tahtonut pöyhkeillä sukulaisuudellaan Jeesuksen kanssa — samoinkuin hänen veljensä Juudaskin kirjeessään nimittää itseään vain ”Jeesuksen Kristuksen palvelijaksi ja Jaakobin veljeksi”. Nimeltä tunnemme vielä kaksi Jeesuksen veljeä: Joosefin ja Siimonin. Muuten he ovat kuitenkin — samoinkuin hänen sisarensakin — sangen vähän tunnettuja meille.

Nyt on pyhästä perheestä jäljellä ainoastaan Joosef. Hänestäkin tiedämme kuitenkin sangen vähän.

III. JOOSEF.

Häntä on tapana nimittää puusepäksi, kirvesmieheksi, ja se nimitys on meidänkin raamatunkäännöksessämme. Se

ei kuitenkaan ole täysin alkukielen mukainen. Siellä käytetään nimitystä "tekton", jonka tunnemme sanasta arkkitehti ja joka merkitsee alkukielessä yksinkertaisesti "käsityöläistä". Minä puolestani olen samaa mieltä niiden kanssa, jotka otaksuvat hänen olleen rakennustyöläisen, s.o. muurarin. Rakennuspuu oli nimittäin melkein tuntematon pyhässä maassa. Lattialautoja ei tarvittu, kun lattia oli kovaksi tallattua savea ja ikkunoina oli tyhjät aukot. Katto saattoi olla tasainen, ja se oli tehty parrujen varaan asetetuista risukimpuista, joiden päälle levitettiin savea, mikä poljettiin kovaksi ja peitettiin litteillä kivillä. Näin ollen oli helppoa murtaa se auki. — Mark. 2: 4:ssä sanotaan: "He purkivat katon", kun he toivat halvatun miehen Jeesuksen tykö. — Toisinaan taas tehtiin kivinen holvikatto. Maassa oli niukalti metsiä ja puuaine täytyi suurella vaivalla ja tavattomin kustannuksin tuoda Libanonin seetrimetsistä, jonka vuoksi temppeliä nimitettiin myös "Libanoninmetsähuoneeksi", koska siihen tarvittiin aivan mahdottomat määrät rakennuspuita (1 Kun. 7: 2; 10: 21; Jes. 22: 8).

Jeesuskaan ei käytä opetuksissaan mitään kirvesmiehen ammatista lainattua vertauskuvaa. Jos tahdotaan väittää Joosefin olleen kirvesmiehen sentähden, että Jeesus puhuu malasta (parrusta) omassa silmässä ja raiskasta (rikasta) lähimmäisen silmässä, niin yhtä hyvällä syyllä voisi sanoa hänen olleen räätälin, koska hän puhuu uuden paikan asettamisesta vanhaan vaatteeseen.

Sitävastoin hän käyttää useita muurarinammatista otettuja kuvia. Hän esim. puhuu huoneen rakentamisesta kalliolle (Matt. 7: 24—27), tornin rakentamisesta (Matt. 21: 33 ja Luuk. 14: 28—30), kulmakivestä jonka rakennusmiehet hylkäsivät (Matt. 21: 42—44), temppelin hajoittamisesta ja jälleen rakentamisesta (Joh. 2: 18—19) j.n.e.

Kun Jeesusta itseään sanotaan (Mark. 6: 3) rakentajaksi, näyttää hän auttaneen Joosefia tämän ammatissa, jolloin hänellä on ollut tilaisuutta havaita, että on "kaivettava syvään" (Luuk. 6: 48), aina kallioon asti, ja että on valittava hyvä kulmakivi.

Vanha tarina kertoo, että Joosef kuoli vuonna 19, ja tähän voi viitata sekin, että häntä ei mainita silloin, kun Jeesuksen naapurit Nasaretissa luettelevat perheen muut jäsenet (Matt. 13: 54—56).

— — —

Joosef on ilmeisesti kuulunut niihin maan hiljaisiin, jotka elävät elämänsä yksinäisyyteen vetäytyneinä. Uskollisesti hän kuitenkin hoiti saamaansa tehtävää, eikä niinmuodoin arastellut lähteä tuolle pitkälle, epävarmalle ja vaaralliselle Egyptin matkalle huolehtiakseen haltuunsa uskotusta kallisarvoisesta aarteestaan.

Olemme jo maininneet, että Maria itse on aivan varmaan ensimmäisenä kertonut hänelle salaisuutensa. Se oli kuitenkin ankara isku hänelle, ja kun Maria samalla nousi ja lähti kiiruusti eteläänpäin Elisabetin luo, oli tämän rauhallisen kelpo miehen varmaan taisteltava sangen kova sisäinen taistelu yksin jäätyään.

Matteus viittaa tähän joulusanoman kuvauksessaan, kun hän sanoo: "Mutta kun Joosef, hänen miehensä, oli hurskas, ja koska hän ei tahtonut saattaa häntä häpeään, aikoi hän salaisesti hyljätä hänet." Näiden sanojen takaa aavistaa sen taistelun, joka riehui hänen sydämessään. Hänen rakkautensa näytti tulleen petetyksi, mutta rakkauden takana oli se, mikä on kaiken rakkauden pohjimmainen syy: luottamus, kunnioitus. Ja se ei ollut kadonnut. Hän ei *voinut* epäillä Marian vilpittömyyttä ja rehellisyyttä. Mutta miten katkeria hetkiä tämä hyvä ja oikein ajatteleva sielu onkaan saanut viettää! Joskin Marian oli

vaikea saada sanotuksi: ”Katso, olen Herran palvelijatar”, niin ei varmaan Joosefinkaan ole ollut aivan helppo sanoa: ”Katso, olen Herran palvelija!”

Hänen tekemänsä päätös oli erittäin viisas ja hellä. Hän tahtoi aivan hiljaa vetäytyä syrjään, hän ei halunnut saada osakseen joittenkin ”osaaottavien” ystävien sääliä — ja vahingoniloista ivaa selkänsä takana. Ja se oli hyvin hellästi tehty, sillä jos hän olisi tahtonut ilmiantaa hänet, jonka katsottiin kihlauksen kautta tulleen hänen lailliseksi vaimokseen, olisi hänellä lain mukaan ollut täysi oikeus jättää hänet tuomittavaksi, ja 5 Moos. 22: 23, 24 mukaan hänet olisi kivitetty kuoliaaksi.

Mutta vaikka kerrotaankin, että Joosef oli *päättänyt* erota hänestä, ymmärrämme kuitenkin, että kyllä kai se oli vähän niin ja näin sen päätöksen suhteen, ja että taistelu riehui edelleen hänen sielussaan, sillä kerrotaanhan, että ”kun hän tätä ajatteli”, hänelle ilmestyi unessa Herran enkeli ja sanoi: ”Joosef, Daavidin poika, älä pelkää ottaa luoksesi Mariaa, vaimoasi; sillä se mikä hänessä on siinnyt, on Pyhästä Hengestä.” Siten Herra tarttui asiaan ja lähetti enkelin viemään sanomaa kärsivälle, taistelevalle ystävälleen. Jumala on uskollinen eikä koskaan salli meitä kiusattavan yli voimiemme, vaan salliessaan kiusauksen tulla hän valmistaa pääsönkin siitä, niin että voimme sen kestää (1 Kor. 10: 13). Joosef alistui kuuliaisena Jumalan tahtoon, sillä me luemme: ”Herättyään unesta Joosef teki niinkuin Herran enkeli oli käskenyt hänen tehdä ja otti vaimonsa luokseen.”

Jos sinun, joka tätä luet, on taisteltava Joosefin taistelu tässä samassa tai jossakin muussa suhteessa, niin ota oppia tästä! Opi Joosefin tavoin olemaan valittamatta vaivojasi koko maailmalle. Opi kärsimään hiljaa, punnitse kaikki tarkoin, äläkä suotta hätiköi.

Odota Herraa, kunnes *hänen* hetkensä on lyönyt, jolloin hän lähettää sinulle enkeliviestin. Se tulee, ja se tulee oikeaan aikaan, siitä saat olla varma!

Opi myös Joosefista nöyrästi ja hiljaa taipumaan siihen, mitä Jumala sanoo, sillä se on aina oikein. Ota paikkasi elämässä niin kuin Joosef teki. Sinun tulee aina olla siellä, mistä Jumala odottaa löytävänsä sinut. Sillä siellä, ja vain siellä on siunaus sinua odottamassa.

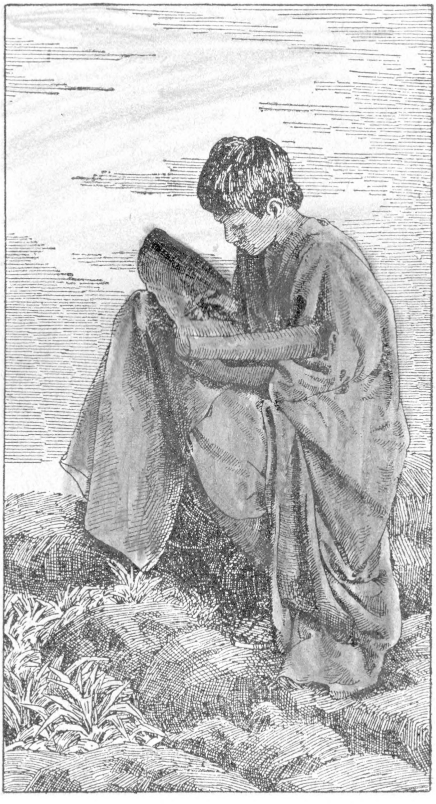
Joosef häviää pyhästä historiasta, sittenkun hän on vienyt lapsen ja vaimonsa rauhalliseen kotiin Nasaretiin.

Ristillään, kuoleman tuskassa, Jeesus otti hellät jäähyväiset äidiltään — toisen pojan hän antoi hänelle lievitykseksi, lohdutukseksi ja tueksi —, ja viimeisen kerran kuulemme puhuttavan Mariasta siinä kohden Apt. 1: 14, jossa kerrotaan siitä pienestä joukosta, joka yksimielisesti pysyi rukouksessa ja odotti tulevansa puetuksi voimalla korkeudesta Herran lupauksen mukaan. Siellä olivat kaikki apostolit, Juudasta lukuunottamatta, "Marian, Jeesuksen äidin, ja muiden naisten kanssa ja Jeesuksen veljien kanssa". Silloin mainitaan Marian nimi viimeisen kerran. Mutta sehän olikin hyvä paikka, minkä hän oli löytänyt.

Suhteemme rakkaihin omaisiimme on usein arimpia ja katkerimpia kohtia jumalanlapsen elämässä. Mutta *sitäkin* Jeesus on saanut kokea ennen meitä, hän, joka on kaikessa koeteltu niinkuin mekin — "kuitenkin ilman syntiä". Näissä kolmessa viimeisessä sanassa näemme katkeran erotuksen hänen ja itsemme välillä.

Mutta meillä on myös se lohdutus, että Jeesuskin sai katkerasti kokea, että kukaan ei ole profeetta omalla maallaan, mutta myöskin sen lohdutuksen, että mihin hän ei kyennyt eläissään, sen hän saavutti kuoltuaan.

Hyvää siementä ei oltu kuitenkaan kylvetty suotta, ja Jumalan sana ei nytkään palaa tyhjänä takaisin.

ADVENTTI.

ALUN ALKU:

JOHANNEKSEN JOULUSAARNA.

On aina erittäin kiinnostavaa tutkia alkua, olipa sitten kysymyksessä suurten henkilöiden elämä tai suurten tapausten synty. Kun mies on saanut viran ja saavuttanut yhteiskunnallisen aseman, on hän harvoin yhtä kiinnostava. On opetettava lapsiaan historiallisuuden tajuntaan, totutettava heitä järjestelmällisyyteen ja järjestykseen sekä alottamaan sanomalla "ensin", kun he ovat jotakin kokeneet ja tulevat kotiin siitä kertomaan.

Luukas alottaa oikein — hän ryhtyy kirjoittamaan "tarkkaan tutkittuaan alusta alkaen kaikki". Hän kuitenkin liikkuu mieluimmin pienemmissä piireissä, yksityisten ihmisten parissa Hebronin pappiskodissa ja hiljaisessa tuvassa Nasaretissa.

Paavali on suurpiirteisempi. Hän puhuu "ajan täyttymisestä". Tähän sanontaan sisältyy paljon, mutta siitähän me jo olemme kuulleet. Paavali on myös selvillä siitä, että kaikella on juurensa iankaikkisuudessa, esim. kun hän sanoo, että "Jumala on ennen maailman perustamista meidät Kristuksessa valinnut olemaan pyhät ja nuhteettomat edes-

sään, rakkaudessa edeltäpäin määräten meidät lapseuteensa Jeesuksen Kristuksen kautta, oman tahtonsa mielisuosion mukaan". (Ef. 1: 4, 5.)

Mutta kaikkein parhaiten alottaa kuitenkin Johannes. Hänen lähtökohtanaan on todella alku, vieläpä alun alku. Melkein päätä huimaa, kun hän ottaa meidät kotkansiivilleen ja kohoaa pilviä kohti. Hänen evankelistasymboolinsahan on kotka, jonka sanotaan voivan katsoa aurinkoon sokaistumatta.

Niin hän sitten alottaa evankeliuminsa tällä omituisella ja syvämietteisellä proloogilla (runollisella esityksellä), jota on tutkittu niin rajattomasti sen sisällyksen selittämiseksi, mikä on niin pohjattoman syvä ja niin huimaavan korkea kuin iäisyys itse.

"Alussa oli Sana", sanoo Johannes, "ja Sana oli Jumalan tykönä, ja Sana oli Jumala. Hän oli alussa Jumalan tykönä. Kaikki on saanut syntynsä hänen kauttaan, ja ilman häntä ei ole syntynyt mitään, mikä on syntynyt. Hänessä oli elämä, ja elämä oli ihmisten valo."

Kas, siinä on alkua kerrakseen! Se on totisesti toinen jouluevankeliumi kuin mihin me olemme tottuneet ja se kenties tuntuu meistä aluksi vähän omituiselta ja vieraalta. Tässähän ei ole Betlehemin härkää eikä aasia, vaan meidät kohotetaan ylös, ei vain siihen alkuun, jolla raamattu muutoin alkaa: "Alussa Jumala loi taivaan ja maan", vaan paljon korkeammalle, paljon kauemmas taaksepäin, aina itse ikuisuuden alkuun asti — jolla luonnollisesti ei ole mitään alkua; mutta sitä me ajan lapsina emme voi ensinkään käsittää.

Niin paljon me kuitenkin ymmärrämme, että Johannes tahtoo sanoa meille tällä, että Jeesus Kristus itse on Jumalan elävä sana, jonka kautta kaikki on syntynyt. Tässä siis puhutaan sekä Jeesuksen Kristuksen ennaltaolosta — pre-

existensistä — että hänen jumaluudestaan. Johannes harrastaa aina suuria käsitteitä, hänellä on ihmeellinen kyky muodostaa notkeita sanoja ja kekseliäitä sanontatapoja, jotka tarttuvat lujasti mieleen ja jotka henkevyydellään ja syvyydellään tulevat kuvastamaan sukupolvien elämää ja ajatuksia. Johannes sanoo, että Sanassa oli ”elämä”, ja elämä oli ”ihmisten valo”. Ja sehän on oikein, sillä ilman sanoja ihmiselämä on kuin kuollut. Tosin voi puhua sekä silmillä että käsillä. Silmät voivat säkenöidä murhaavaa vihaa, kiilua vahingonilosta, hymyillä ystävällisesti tai säteillä rakkautta. Kädet voivat puristua nyrkkiin vihassa tai avautua rakkaudessa, mutta vasta sanojen mukana tulee elämää, ja elämän mukana seuraa valoa maailmaan. Sen voimme nähdä vanhasta Sakariaasta, joka oli mykkä heikkouskoisuudessaan.

Luomisen kautta Sana ilmentyi ulospäin, se Sana joka alussa oli ”Jumalan tykönä”, s.o. sisäisessä suhteessa Jumalaan, elämän yhteydessä hänen kanssaan. Sana oli iäisyydestä asti Jumalan tykönä ja oli itse Jumala, niinkuin Jeesuskin maallisen elämänsä lopussa sanoo ylimmäispapillisessa esirukouksessaan: ”— jotta näkisivät minun kirkkauteni, jonka annoit minulle, koska olet rakastanut minua ennen maailman perustamista” (Joh. 17: 24).

— — —

Mutta kun Johannes jatkoksi sanoo: ”Sana tuli lihaksi ja asui meidän keskuudessamme”, niin silloin olemme taas hänen kanssaan Betlehemin seimellä, missä Jeesuslapsi hymyilee vastaamme. Hän ”asui”, sanotaan, — oikeastaan sana merkitsee: ”Hän otti asuntonsa” tai ”Hän pystytti telttansa” keskuudessamme. Vertauskuva on otettu vanhan liiton päivien tabernaakkelista, jossa Herra Jumala siihen aikaan ilmaisi kirkkautensa. Nyt — sanoo Johannes — me katselimme täällä hänen kirkkauttansa, ”kirkkautta sellaista

kuin ainokaisella Pojalla on Isältä, ja hän oli täynnä armoa ja totuutta". Hän pystytti telttansa keskuuteemme vähäksi aikaa, aivan kuin sinä ja minä asumme vähän aikaa siinä teltassa, jota nimitämme ruumiiksemme, kunnes hopealanka jonakin päivänä taittuu ja telttamme hajoaa. Autuas silloin hän, joka Paavalin kanssa voi riemuita: "Sillä me tiedämme, että jos ruumiimme, tämä maallinen majamme hajoitetaankin maahan, meillä on asumus Jumalalta, iankaikkinen maja taivaissa, joka ei ole käsin tehty" (2 Kor. 5: 1).

— — —

Mutta nyt saat Johannekseltakin tuon vanhan joulukysymyksen: Otitko hänet vastaan ja annoit hänelle asunnon oman sydämesi teltassa? Luukas sanoo, että silloin heille ei ollut sijaa majatalossa, ja Johannes yhtyy tähän ja sanoo katkeran kaihomielisesti: "Maailmassa hän oli, ja maailma on hänen kauttaan saanut syntynsä, ja maailma ei häntä tuntenut. Hän tuli omaansa, ja hänen omansa eivät ottaneet häntä vastaan." Mutta entäpä sinä ... otitko sinä hänet vastaan?

— — —

Oli kaksi asiaa, jotka vastustamattomasti ja ikuisiksi ajoiksi sitoivat Johanneksen sydämen häneen.

Ensimmäinen oli tämä: "Ja me katselimme hänen kirkkauttaan."

Niin, silloin vaadittiin hyviä silmiä sitä näkemään — ja niin se on vieläkin. Ylipapit ja Pilatus eivät voineet sitä nähdä, päinvastoin, ja ulkonaisesti hänessä ei ollut mitään kirkkautta katseltavana, ei silloin, kun hän syntyi tallissa eikä silloin, kun hän "köyhänä ja ylenkatsottuna kulki täällä ristin tietä." Hänessä täyttyi Jesajan sana: "Hänellä ei ollut muotoa eikä kauneutta, ja me näimme hänet, mutta

hänellä ei ollut sitä muotoa, että me olisimme häneen mielistyneet" (Jes. 53: 2).

Maailman ihanuutta ei ole lähimainkaan niin vaikea huomata.

Ei ollut vaikea huomata sitä esim. silloin, kun Napoleon Suuren pieni keisariprinssi syntyi 1811. Satayksi tykinlaukausta ilmoitti tuon iloisen tapahtuman ja Pariisin kaupunki lahjoitti vastasyntyneelle prinssille komean kehdon, joka oli tehty pakotetusta hopeasta. Siro pylväs kannatti kultamusliinista tehtyä verhoa, johon oli kudottu kultaisia mehiläisiä, ja kaikkein ylinnä oli pakotetusta kullasta valmistettu Ranskan keisarikotka, joka levitti siipensä pienen prinssin ylitse.

Kas, siinä oli komeutta, joka oli kyllin arvokasta keisarin pojalle.

Mutta kun taivaan kuningaspoika syntyi, niin silloin ei nähty tällaista loistoa. Keisari Augustuksen palatsi Roomassa ei saanut kunniaa vastaanottaa häntä suojiinsa, ja muutenkin kaikki kävi aivan huomaamatta.

Mutta keisariprinssin loisto rupesi pian himmenemään. Hänestä tuli toimeton uneksija, — Reichstadtin (=rikkaan kaupungin) herttuaksi häntä nimitettiin; ainoastaan 21 vuoden ikäisenä hän kuoli keuhkotautiin suorittamatta ainoatakaan mainetekoa tai lausumatta yhtään sanaa, jonka jälkimaailma muistaisi.

Jeesus — niin, hänkään ei elänyt vanhaksi. Hänellä ei ollut koskaan mitään rikasta kaupunkia, — hänellä ei edes ollut, mihin olisi voinut kallistaa päänsä. Sitävastoin hän oli toimintatarmoinen, hänen muistonsa liekehtii kuin tulipatsas ja vähentymättömällä arvovallalla kaikuvat hänen sananssa vielä tänäkin päivänä.

Noiden vastustamattomien silmien kohtaaminen ja tuon voimallisen äänen kuuleminen — se on hänen kirkkautensa katselemista.

Ja se muuttaa ihmisen. ”Niille kaikille”, jotka ottivat hänet vastaan, sentähden että näkivät hänen kirkkautensa, ”hän antoi oikeuden tulla Jumalan lapsiksi, niille, jotka uskovat hänen nimeensä; ja ne eivät ole syntyneet verestä eikä lihan tahdosta eikä miehen tahdosta, vaan Jumalasta.”

Niin, tähän todellakin vaaditaan voimaa Jumalalta.

Että olemme syntyneet verestä, lihan tahdosta ja miehen tahdosta, sen on kyllä kukin meistä saanut tuskalla tuntea. Veri kuohuu meissä ja ajaa meitä kiivauteen, vihaan ja katkeruuteen. Liha hallitsee pyyteillään ja himoillaan, ja ihmistahto uhmaa hallitsemishalullaan — mistä löydätkään sen voiman, joka niitä hillitsee? Mene eduskunnan istuntoon — sieltä et sitä löydä; mene pörssikeinottelijain luo, joilla on rahavalta hallussaan, mene suurvaltain luo, joilla on pistimiä ja tykkejä, mene tieteen suurmiesten luo, — kukaan näistä ei tiedä mitään neuvoa. Mutta kaikille niille, jotka ottivat hänet vastaan, *hän* antoi voimaa, voivuvoimaa, synnin ja saatanan vallasta pelastavaa voimaa, tulla Jumalan lapseksi.

Hän antaa kasteessa uudestisynnyttävää voimaa, jonka kautta sukupolvemme turmeltuneet laihot saavat uutta kasvuvoimaa, synnin ja saatanan vallasta pelastavaa voimaa, kaikesta lihan saastutuksesta puhdistavaa voimaa, suojelevaa voimaa, niin että jaksamme kestää vaikeudet, ja pyhittävää voimaa, niin että Jeesus voi ottaa asuntonsa meissä.

Jeesuksella on kaikki tämä voima, ja siinä hän ilmentää kirkkautensa — suuri Betlehemissä, suurempi maallisessa elämässään, suurin Golgatan ristillä.

— — —

Toinen oli se, sanoo Johannes, että me katselimme hänen kirkkauttaan, ja hän oli *täynnä armoa ja totuutta.*

Juuri tämä tuottaakin niin monelle vaikeutta. On niin vaikeaa tulla kyllin pieneksi polvistuakseen seimen lapsen eteen. On niin vaikeaa saada oma suuruutensa kokonaan kukistetuksi ja tulla kyllin köyhäksi antaakseen pelastaa itsensä pelkästä *armosta.*

Tämä taas johtuu siitä, että on niin vaikea tulla täysin totuudenmukaiseksi. Me olemme niin tapuvaisia keksimään verukkeita. Meillä on kaikilla naamio, ja toinen ei voi nähdä toista sen pitemmälle kuin hampaisiin asti. Kun vanha keisari Augustus, joka oli suuri epäilijä, oli aivan viimeisillään, sanotaan hänen lausuneen: "Näytelmä on lopussa, taputtakaa käsiänne, ystäväni! Enkö olekin näytellyt osaani hyvin?"

Mutta toiselta puolen totuudella on aina ollut vastustamaton vetovoima niihin, jotka itse ovat totuudesta. Jeesushan sanoi Pilatuksellekin: "Jokainen, joka on totuudesta, kuulee minun ääneni." Totuus tekee ihmisen voimakkaaksi, vieläpä voittamattomaksi, sillä se tekee hänet voimakkaaksi sisältäpäin.

Tämä totuudentarve se sitoi apostolitkin eroittamattomasti Jeesukseen. Vain yhdestä tuli luopio, siksi että hän ei ollut totuudesta.

Totuus johtaa kuitenkin ihmisen ehdottomasti alas nöyryyden syviin laaksoihin. Jos tahdot olla täysin totuudenmukainen, täytyy sen tehdä sinut nöyräksi. Mutta nöyryys taas synnyttää armon tarpeen, ja nöyryyden laaksossa kasvaa armon ruusuja. Sentähden nämä kaksi käsitettä ovat eroittamattomasti toisiinsa yhdistetyt: täynnä armoa ja täynnä totuutta.

Senvuoksi Johannes lopettaa jouluevankeliuminsa sanomalla: "Hänen täyteydestään me kaikki olemme saaneet, ja armoa armon lisäksi."

Hän alottaa korkealla pilvissä, itse iankaikkisuudessa, ja lopettaa armon laaksossa. Siinä on tie syntiselle.

JOULUEVANKELISTA.

Olemme kuulleet kuvailtavan alun alkua, niinkuin *Johannes* sen tekee, olemme saaneet tietää, mitä *Matteus* kertoo Joosefin taistelusta ja kuuliaisuusvoitosta, *Markuksen* sivuutamme valitettavasti hyvin kevyesti tässä yhteydessä, hänellä kun ei ole ensinkään jouluevankeliumia. Hän on erinomainen kertoja, ja hän tosin alottaa: "Jeesuksen Kristuksen, Jumalan Pojan evankeliumin alku", mutta huomaammekin, että alkuna hänellä on Johannes Kastajan saarna erämaassa. Esihistoriaa kohtaan Markuksella — tahi toimintatarmoisella Pietarilla, joka seisookin Markuksen evankeliumin takana, evankelistasymboolinaan leijona — ei valitettavasti näytä olleen vähintäkään mielenkiintoa.

Jäljelle jää siis enää *Luukas*. On kuitenkin hyvä, että edes yhdellä neljästä evankelistasta oli tuota loistavaa ja välttämätöntä, mutta niin harvinaista historiallisuuden tajuntaa. Juuri siksi, että niin monella ei ole ensinkään tai on aivan liian vähän tätä tajuntaa, on meidän tietämyksessämme menneistä ajoista niin surullisen monta aukkoa. Sentäh-

den että monet taiteilijat ovat jättäneet varustamatta nimimerkillään taulujaan, saamme kerran toisensa jälkeen taulukokoelmia katsellessamme nähdä merkinnän: Tekijä tuntematon. Kun olemme niin pintapuolisia ja ulospäin tähtääviä, tietävät hyvin harvat meistä mitään sukunsa arvosta. Miten usein olenkaan katunut, etten koettanut saada isääni aivan toisella tavalla kertomaan *omasta* kodistaan ja *omista* vanhemmistaan. Mutta kun isäni kuoli, olin vielä verrattain nuori ja niin kiinnostunut tulevaisuuteen, ettei minulla ollut juuri ensinkään menneisyyden tajuntaa. Yhtäkkiä havaitsee olevansa miehuutensa täydessä voimassa, jonka kuluttaa nopeasti ja ajattelematta, niin ettei oikeastaan huomaakaan sitä. Sitten saa itsekin lapsia ja on kaikesta sydämestään kiinni noiden ihmelapsien kasvattamisessa. Vasta kun on päässyt viisikymmenluvun oikealle puolelle ja nähnyt, että noista ihmelapsista tulikin vain aivan tavallisia pieniä pyöriä elämän suureen koneistoon, vasta silloin alkaa kiinnostua alkujuuriinsa ajassa taaksepäin. Yhä voimakkaammin astuu esiin kuva isästä ja äidistä, lapsuuskoti tulee yhä säteilevämmäksi muistojen loisteessa. Mutta voi — isä on jo kuollut ja äidin muisti on heikentynyt; ja siitä johtuvat ”aukot” tietämyksessämme.

Kuvaavan esimerkin siitä, mitä historiallisuuden tajunnan puute voi aikaansaada, tarjoaa erään tanskalaisen piispan viimeisen leposijan paikka. Hän kuoli 1764 — eihän siitä nyt vielä ole niin hirveän kauan — ja hänet haudattiin erääseen tuomiokirkkoon. Tietysti kaikki sen kaupungin asukkaat silloin tiesivät, millä kohdalla tuomiokirkossa heidän arvossapidetty piispansa lepäsi! Sitten he vähitellen kuolivat, yksi toisensa jälkeen, ja lopulta kuoli viimeinenkin, joka tiesi haudan paikan. Mutta kun kukaan eloonjääneistä ei ollut häneltä sitä kysynyt, vei hän tietonsa mukanaan hautaan, ja nyt on kyllä piispan kuvapatsas tuomio-

kirkon ulkopuolella, mutta kukaan ei tiedä, missä kohden hänen hautansa on kirkossa.

— — —

Evankelista Luukas, joka oli oppinut mies — silläkin voi olla joskus merkitystä! — tajusi kaikeksi onneksi historiallisen yhtenäisyyden merkityksen. Kun hän ryhtyi kertomaan, päätti hän senvuoksi tehdä sen vasta ”tarkkaan tutkittuaan alusta alkaen kaikki”, jonka jälkeen hän aikoi kirjoittaa kaikki ”järjestyksessään”. Niin hän sanoo ”arvoisalle Teofilukselle”, joka perintätiedon mukaan oli ylhäinen mies Syyrian Antiokiasta ja jolle hän on omistanut sekä evankeliuminsa että toisenkin kirjansa, jota nimitämme ”Apostolien teoiksi”, mutta jonka nimenä pitäisi olla ”Pyhän Hengen teot”.

Kun Luukas evankeliuminsa alussa sanoo, että ”monet ovat ryhtyneet tekemään kertomusta meidän keskuudessamme täytäntöön käyneistä tapahtumista, sen mukaisesti kuin meille ovat kertoneet ne, jotka alusta asti ovat omin silmin ne nähneet ja olleet sanan palvelijoina”, ei hän näistä ”monista” ole missään tapauksessa voinut tuntea muita *meidän* apostoleistamme kuin Markuksen ja Matteuksen. Johannes näet kirjoitti evankeliuminsa paljon myöhemmin kuin Luukas. Kuten sanottu, ei Markus kerro mitään alusta, ja Matteuksen kuvaus voisi kyllä tarvita täydentämistä. Keitä nämä ”monet” muuten ovat, sitä emme tiedä. Vielä yksi aukko tietämyksessämme! Onhan totta, että meillä on muutamia apokryfisiä evankeliumeja, mutta ne ovat arvottomia ja täynnä mauttomia satuja.

— — —

Luukkaasta siis tuli meidän varsinainen adventti- ja jouluevankelista. Hänen nimensä on todennäköisesti lyhennys latinalaisesta nimestä ”Lukanus”, joka johtuu sanasta

”lux” ja merkitsee ”loistavaa”. Luukas onkin kaikella tarmolla koettanut tunkeutua menneisyyden pimeyteen niinkuin pyhä valonheittäjä. Paljon hän on löytänytkin, ja siitä olemme hänelle kiitollisia, mutta olisimme kuitenkin mielellämme tahtoneet tietää ja kuulla vielä enemmän.

Luukkaasta itsestäänkään emme tiedä mitään muuta, kuin että hän seurasi Paavalia tämän matkoilla ja että hän oli lääkäri (Kol. 4: 14). Eräs vanha tarina kertoo, että hän oli kotoisin Antiokiasta ja että hän ”vaipui kuolon uneen pyhässä Hengessä” 84 vuoden ikäisenä Makedoniassa. Erään toisen perintätiedon mukaan hän oli myös maalari. Hänen evankelistasymboolinsa on härkä, ja sehän sopii hyvin yhteen sen kanssa, että hän aloittaa evankeliuminsa tapahtumilla tallissa.

Hänen evankeliuminsa on todennäköisesti kirjoitettu vasta noin vuonna 70 Jerusalemin hävityksen jälkeen.

Hänen tietojensa päälähteenä on luonnollisesti ollut Maria. Jos se perintätieto on oikea, joka kertoo Marian kuolleen vuonna 45, kaksitoista vuotta Jeesuksen kuoleman jälkeen, ei hän kuitenkaan ole tavannut häntä henkilökohtaisesti, koska Luukas siihen aikaan ei varmaankaan ollut vielä joutunut kosketuksiin kristinuskon kanssa. Tämä tapahtui nimittäin vasta Paavalin toisen suuren lähetysmatkan aikana, vuosina 52—55, jolloin Luukas — kenties hoitaakseen sitä silmätautia, joka Paavalia Gal. 4: 13, 14 mukaan vaivasi — seurasi häntä ja vähän myöhemmin itsekin sai silmänsä auki näkemään Jumalan ihmeellistä valoa, niin että hän vasta silloin tuli vastaamaan nimeään ja hänestä tuli todellinen valonlevittäjä.

Joka tapauksessa hän on kuitenkin myöhemmin, seuratessaan Paavalia tämän viimeisellä matkalla Jerusalemiin, helluntain aikoihin vuonna 59 tavannut siellä Herran veljen Jaakobin (Apt. 21: 15—19). Siellä hänellä siis oli ensi-

kädenlähde. Jaakob oli varmaan vanhin Joosefin ja Marian lapsista, koska hänet mainitaan ensimmäisenä veljeksistä (Matt. 13: 55, 56); joka tapauksessa hän oli henkisesti huomattavin heistä, koska Jeesus ylösnousemisensa jälkeen ilmestyi erikoisesti hänelle (1 Kor. 15: 8). Myöhemmin hänestä tuli Jerusalemin seurakunnan itseoikeutettu johtaja ja esimies (Apt. 12: 17; 15: 13). Luukas ei siis luultavasti ole turhaan kääntynyt hänen puoleensa, joskin hänellä kenties on ollut muitakin lähteitä.

Maria saa joka tapauksessa kunnian siitä, että hän on ollut päätiedonlähteenä. Ei vähemmän kuin kaksi kertaa — 2: 19 paimenten käytyä Jeesuslasta katsomassa ja 2: 51 Jeesuksen ollessa kahdentoistavuotiaana temppelissä — Luukas nimittäin huomauttaa, että Maria kätki nämä sanat ja tutkisteli niitä, eikä vain mielessään vaan — todella äidillisesti — "sydämessään".

— — —

Se on myös oikea tie kullekin meistä, jos tahdomme tulla jouluevankelistoiksi. Pankaamme liikkeelle historiallinen tajuntamme ja tutkikaamme kaikki Jeesuksesta oikein alusta alkaen, järjestyksessään. Kätkekäämme myös se sydämeemme ja tunnustakaamme se suullamme.

SAKARIAS JA ELISABET.

Meillä on nyt ollut puheena monta alkua, joista toinen ulottuu toistaan kauemmas taaksepäin, sillä koko joulukertomushan *on* alkukertomus. Mutta ennenkuin tulemme *varsinaiseen* alkuun jouluyönä, on meidän vielä opittava tuntemaan kolme adventtihenkilöä, ja niistä kertoo tietenkin uskollinen jouluevankelistamme Luukas. Ne ovat vanha pappisperhe Sakarias ja Elisabet ja heidän lapsensa Johannes Kastaja. Heistä kerrotaan Luukkaan ensimmäisessä luvussa.

— — —

David oli menetellyt erinomaisen viisaasti jakaessaan koko papiston 24 osakuntaan, niinkuin kerrotaan 1 Aikak. 23: 6. Papithan kuuluivat Leevin sukuun, eivätkä olleet saaneet mitään itsenäistä perintöosaa, kun maa jaettiin toisten sukujen kesken. Mutta Daavid oli sitten jakanut heidät 24 osakuntaan, joiden tuli suorittaa palvelusta viikko kerrallaan, siis kahdesti vuodessa, Jerusalemin pyhäkössä. Muuna aikana he asuivat hajallaan ympäri maan, joten he ikäänkuin muodostivat kokonaisen sarjan jumalanpelon, järjestyksen ja siveellisyyden lujia linnoituksia. Luonnollisesti he useimmiten huolehtivat paikallisesta synagogapalveluksesta.

Valitettavasti Luukkaan historiallisuuden tajunta ei tässä kohden ollut riittävä; tahi myös hänen ei ole onnistunut löytää lähteitä voidakseen tarkalleen määritellä, *missä* Sakarias ja Elisabet asuivat. Hän sanoo vain, että he asuivat ”vuorimaassa eräässä Juudan kaupungissa” Perintätieto on sitten väittänyt, että paikka oli Hebron.

Luukas ei kuitenkaan kerro sitä historiallisesta mielenkiinnosta *heihin*, vaan sen saamme tietää vain pienenä reu-

nahuomautuksena, kun hän puhuu siitä, mihin Maria matkusti tervehtimään vanhaa naissukulaistaan. Mitä heihin itseensä tulee, kiiruhtaa Luukas sellaisella vauhdilla suuria hengellisiä tapahtumia kohti, että hän kokonaan unohtaa maantieteelliset paikat! — Pappisperheen jäsenten nimet saamme kuitenkin tietää: Sakarias ja Elisabet. Niinkuin kaikilla israelilaisilla nimillä, on näilläkin erityinen merkityksensä, ja tässä suhteessa se oli hyvinkin symboolinen. Yleensä aika oli kuollutta ja synkkää. Kokonaista 400 vuotta Jumala ikäänkuin oli ollut aivan hiljaa. Ennustuksen lähde oli suljettu, eikä Israelissa ollut esiintynyt ainoatakaan profeettaa sitten Malakian päivien.

— — —

Mutta nyt oli ilmestyksen aika ja ilmestys tuli vanhalle pappisperheelle, jonka jäsenten nimet merkitsevät: ”Jumala muistaa” ja ”Jumala on valani”. Sen Sakarias oli ymmärtänytkin, jonka tähden hän myöhemmin kiitosvirressään sanoo, että Jumala oli tehnyt tämän ”muistaaksensa pyhää liittoaan, sitä valaa, jonka hän vannoi Aabrahamille”. Ja täten koittivat taas virvoituksen ajat kansalle.

— — —

He olivat rakastettavaa väkeä, joilla varmaan oli hauska koti. He saavat sen tunnustuksen, että ”he olivat molemmat vanhurskaita Jumalan edessä, vaeltaen kaikissa Herran käskyissä ja säännöksissä nuhteettomina” Yksi kuitenkin puuttui: heillä ei ollut lasta.

On aina onnetonta, kun avioliitossa ei ole ensinkään lapsia, sillä silloin tulee houkutelluksi hemmoittelemalla pilaamaan toisensa, tulee helposti hiukan omituiseksi ja itsekkääksi ja saa niin monta raihnaisuutta. He olivat sentähden molemmat hartaasti rukoilleet Jumalaa, että hän antaisi heille lapsen. Luultavasti he ovat sitä usein yhdessä rukoilleet — ainakin kumpikin erikseen.

Nyt he olivat kuitenkin lopulta menettäneet kaiken toivon, sillä he olivat molemmat iäkkäitä, kuten Sakarias sanoo enkelille: ”Minä olen vanha ja vaimoni on jo käynyt iäkkääksi.” Niin rutivanhoja he eivät kuitenkaan olleet kuin kenties sangen yleisesti otaksutaan; arvellaan näet, että he olisivat olleet lähes niin vanhoja kuin Aabraham ja Saara, jotka olivat liki sadan vuoden ikäisiä. Sakarias ei ole voinut olla yli 50 vuoden, koska papit siinä iässä erosivat palvelusvirastansa (4 Moos. 8: 25), johon he saivat astua 30 vuotta täytettyään. Elisabet kai oli maan tavan mukaan jonkun verran nuorempi.

— — —

Nyt tapahtui kuitenkin niin, että osakuntansa palvelusvuoroa noudattaen — Abiaan päivävuoro oli kahdeksas järjestyksessään — Sakariaan täytyi lähteä pienestä lämpimästä pesästään ja matkustaa Jerusalemiin. Elisabet varmaan antoi hänelle monta varoitusta matkan varalle, kehoittaen hänen olemaan varovaisen, välttämään vetoa ja kylmää, ettei vain mitenkään vilustuisi j.n.e. Hänellähän ei ollut muita ”lapsia”, ja äidinsydänhän tuntee aina tarvetta varoittaa.

Sakarias saapui onnellisesti Jerusalemiin, ja virantoimitus sujui totuttuun tapaan. Joka päivä papit heittivät arpaa siitä kuka suorittaisi jumalanpalvelusmenot. Ja niin lankesi arpa eräänä päivänä Sakariaalle, että hänen oli mentävä Herran temppeliin suitsuttamaan. Tämä uhri toimitettiin kaksi kertaa päivässä: aamuisin ja iltahämärässä, s.o. kello kolmen ja kuuden välillä (2 Moos. 30: 7—8).

Suitsutusuhri on rukouksen vertauskuva. Ilm. 8: 4 sanotaan: ”Suitsukkeen savu nousi pyhien rukousten kanssa enkelin kädestä Jumalan eteen”, ja Davidkin jo rukoili: ”Kelvatkoon rukoukseni sinun edessäsi suitsutusuhriksi”

(Ps. 141: 2). Sentähden oli vallalla sellainen tapa, että kun pappi meni temppelisaliin, missä alttari sijaitsi, toimittamaan suitsutusuhria, kokoontui usein suuri joukko, joka "oli suitsutuksen aikana ulkopuolella rukoilemassa".

Ja nyt — rukouksen pyhänä hetkenä — tapahtui ihme. Suitsutusalttarin oikealle puolelle ilmestyi äkkiä enkeli Gabriel. *Hän* alotti tavallisin rauhoittavin tervehdyksin: "Älä pelkää!" Sitten seuraa lupaus: "Rukouksesi on kuultu, ja vaimosi Elisabet on synnyttävä sinulle pojan, ja sinun on pantava hänen nimekseen Johannes." — Vieläpä uudelle ajalle symbolinen nimi, sillä Johannes merkitsee: "Jumala on armollinen." — Herran nasiiri hänestä on tuleva, viiniä hän ei ole juova, mutta sen sijaan hän on tuleva täyteen parempaa voimaa, Pyhää Henkeä, jo äitinsä kohdussa. Sentähden hän on myös tekevä suuria tekoja ja kääntävä monta Israelin lapsista Herran, heidän Jumalansa tykö.

Se oli totisesti sanoma, joka voi saada miehen menettämään malttinsa, ja senvuoksi ymmärtääkin hyvin, miksi Sakarias vähän epäillen kysyy: "Mistä voin sen tietää?"

Kenties joidenkin mielestä tuo vanha pappi tuntuu hiukan naurettavalta, kun hän on ensin kauan ja hartaasti rukoillut, mutta kuitenkin epäilee saadessaan kuulla, että hänen rukouksensa on kuultu. Tässä suhteessa olivat kuitenkin ensimmäiset "kulta-kristityt" hänen kaltaisiaan, sillä hekin saattoivat rukoilla hartaasti esim. Pietarin vapauttamista vankilasta, mutta sittenkun olivat saaneet tiedon, että heidän rukouksensa oli kuultu, että Pietari seisoi portin takana, he sanoivat palvelustytölle: "Sinä houraat" (Apt. 12: 15). Ja mitä kuhunkin meistä tulee, niin eiköhän meillä liene syytä ensin lakaista puhtaaksi omien portaittemme edusta ennenkuin ryhdymme ivaamaan Sakariasta hänen heikkouskoisuutensa vuoksi?

— — —

Enkeli sitävastoin otti asian tavattoman vakavasti. Heikkouskoisuus on kauhea synti, pahin kaikista, sillä se juontaa juurensa perkeleestä, tuosta viettelevästä houkutuksesta: ”Olisiko todella Jumala sanonut?” ja se vie varmaan ihmisen saatanan valtaan.

Sentähden enkeli nuhteli ankarasti vanhaa pappia. Pyhällä arvokkuudella hän saattoi Sakariaan tietoon, että hän — Gabriel — joka seisoi Jumalan edessä, ei suinkaan puhu joutavia. Tämänhän olisi pitänyt olla ilosanoman sinulle, ja se siitä lopulta tuleekin, sillä kaikki mitä Jumala on päättänyt, tapahtuu; mutta *sinulle* siitä tulee samalla rangaistussanoma, sillä sinä tulet puhumattomaksi epäuskosi tähden.

Näin sanoen enkeli lähti hänen luotaan. *Tämä* ilmoitus ei siis päättynyt niin sopusointuisesti kuin se, jonka Gabriel puoli vuotta myöhemmin vei neitsyelle Nasaretiin.

Kansa, joka ulkopuolella odotti Sakariasta, tuli levottomaksi ja ihmetteli, että hän niin kauan viipyi. Mitähän oli mahtanut tapahtua? Eihän vain liene sattunut mitään onnettomuutta? Muutamat jo arvelivat, että olisi pitänyt ilmoittaa asiasta toisille papeille. Mutta juuri silloin vanha pappi tuli näkyviin. He tungeskelivat hänen ympärillään ja kyselivät innokkaasti, voiko hän ehkä pahoin. Hän ei kuitenkaan vastannut mitään, viittasi vain heille kädellään ja raivasi itselleen tien väkijoukon läpi. ”Silloin he ymmärsivät, että hän oli nähnyt näyn temppelissä”, ja he väistyivät syrjään kunnioituksesta häntä kohtaan.

Kun siis hänen virkatoimensa päivät olivat päättyneet, hän meni kotiinsa. Hänen kotinsa ei luultavasti ollut kovin kaukana Jerusalemista. Hebroniin saattoi hyvä kulkija kävellä seitsemässä tai kahdeksassa tunnissa.

— — —

Sakarias tuli kotiin ja Elisabet otti hänet sydämellisesti vastaan. Alussa hänen ei ollut ensinkään vaikea salata sitä, että hän oli mykkä. Jokainen aviomies, jolla on kiltti vaimo tietää, että kun hän saapuu matkalta kotiin, hänen tarvitsee vain antaa vaimolleen lämmin tervetuliaissuudelma, ja sitten tämä pitää keskustelusta huolen. On tapahtunut niin paljon sillä aikaa, kun hän on ollut poissa. Vaimon on kerrottava hänelle kaikellaista, työstään, ystävistä, jotka ovat käyneet häntä tervehtimässä j.n.e.

Kun hän oli saanut kerrotuksi uutisensa ja miehen piti sanoa siihen jotain, ei tämä voinut saada esille äännähdystäkään, vaan osoitti vain suutaan. Ja nyt hän sai monta hellää nuhdetta siitä, ettei ollut sittenkään ollut varovainen, vaan sillä tavoin vilustuttanut itsensä. Eikö hän vieläkään ollut yhtään viisastunut, vaikka olikin jo tullut niin vanhaksi ja vaikka hän oli häntä niin vakavasti varoittanut!

Mutta lopulta tuli asia kuitenkin selväksi; hän sai nimittäin käsiinsä vahataulun ja kirjoitti siihen tarinansa. Silloin levisi hiljainen rauha ja kiitollisuus vanhan pappisperheen kotiin.

— — —

Elisabetista kerrotaan, että hän ”pysytteli salassa viisi kuukautta”. Vasta sitten kun hän huomasi elämää sydämensä alla ja oli varma asiastaan, hän astui esiin ja ilmaisi ilonsa kaikille. Ja hän sanoi: ”Näin Herra on tehnyt minulle niinä päivinä, jolloin hän katsoi puoleeni ottaakseen pois minusta ihmisten ylenkatseen.”

— Ylenkatseen, sanoo hän, tämä rakas jalo nainen.

Olihan se kaikille Israelin pyhille naisille kunniaksi, jos he voivat tulla äideiksi. Sillä eikö ollut luvattu, että ker-

ran täyttyisi ennustus: "Vaimon siemen on rikkipolkeva käärmeen pään." Ja kukapa tiesi? Kenties *hänestä* oli tuleva tuon ylistetyn äiti? Tahi ainakin saisi kuulua hänen kantaäitiensä joukkoon? Mutta jos hän ei saanut yhtään lasta, tuntui se suurelta häpeältä — ikäänkuin Herra olisi tahtonut sanoa hänelle: Ei, sinua minä en voi käyttää mihinkään! Sinulle en uskalla uskoa äidin pyhää kutsumusta! Sentähden oli nyt niinkuin hänet olisi viety pimeydestä valkeuteen ja niinkuin hänen häpeänsä olisi otettu pois.

Kenties hän uneksi sitäkin, että hänestä todellakin oli tuleva tuon ennustetun äiti. Olihan enkeli ennustanut ihmeellisiä asioita siitä lapsesta, jonka hän synnyttäisi! "Monet iloitsevat hänen syntymisestään. Sillä hän on oleva suuri Herran edessä . . . hän tulee täyteen Pyhää Henkeä jo äitinsä kohdussa. Ja hän käy hänen edellään Eliaan hengessä ja voimassa." Niinhän se enkeli oli sanonut.

— — —

Mutta kun kuukautta myöhemmin hänen nuori naissukulaisensa Maria Nasaretista tuli aivan odottamatta häntä tervehtimään, ja hän kuuli tämän tervehdyksen, niin tapahtui, että lapsi hypähti hänen kohdussaan, ja hän tuli samalla hetkellä täyteen Pyhää Henkeä ja puhkesi nöyrään, riemuitsevaan tervehdykseen, jonka hän vuodatti nuorelle neitsytäidille: "Siunattu sinä naisten joukossa, ja siunattu kohtusi hedelmä! Ja kuinka minulle tämä tapahtuu, että Herrani äiti tulee minun luokseni? Sillä katso, kun tervehdyksesi ääni tuli korviini, hypähti lapsi riemastuksesta kohdussani. Ja autuas hän, joka uskoi, sillä se on käyvä täytäntöön, mikä Herran käskystä on hänelle sanottu." — Autuas olet sinä, kun uskoit etkä epäillyt niinkuin minun mykkä mies raukkani.

Siten Elisabet löysi Pyhän Hengen johtamana oikean paikan itselleen ja lapselleen. Hän ymmärsi ilolla, että Maria oli voidellun, ylistetyn äiti.

Onnellinen se kansa, joka synnyttää sellaisia naisia! Onnellisia ne lapset, jotka saavat kehittyä sellaisten äitien sydämen alla!

SAKARIAAN KIITOSVIRSI.

Niin koitti sitten se suuri päivä, jolloin kaikki nämä alut ja ennustukset alkoivat täyttyä. "Elisabetin synnyttämisen aika tuli; ja hän synnytti pojan."

"Esiintyi mies, Jumalan lähettämä; hänen nimensä oli Johannes", sanoo evankelista Johannes tästä evankeliumissaan ja jatkaa: "Hän tuli todistamaan valosta, jotta kaikki uskoisivat hänen kauttaan. Ei hän *ollut* se valo, vaan hän tuli todistamaan valosta. Tämä tosi valo, joka valistaa jokaisen ihmisen, oli tulossa maailmaan." Näillä muutamilla ihmeellisen voimakkailla ja selvillä sanoilla evankelista Johannes hahmoittelee Jumalan tarkoituksen Johannes Kastajaan nähden, ja esittää peruspiirteet hänen elämästään ja hänen suhteestaan totiseen valoon.

Esiintyi mies — ja kun pieni ihmislapsi on tullut maailmaan, unohtuu kaikki suru ja tuska. Nainen ei enää muista vaivaansa, sillä hän iloitsee siitä, että ihminen on syntynyt maailmaan. Mikään tuska ei ole niin terve kuin tämä, sillä se on niin hedelmällinen, se tuo *elämää* maailmaan. Sen-

tähden Jeesuskin käyttää tätä kuvaa, rohkaistessaan murheellisia opetuslapsiaan viimeisenä iltana, kiirastorstaina, ehtoollissalissa Jerusalemissa: "Niin teilläkin on nyt murhe; mutta minä olen taas näkevä teidät, ja teidän sydämenne on iloitseva, eikä kukaan ota iloanne teiltä pois." (Joh. 16: 21, 22.)

Kun nyt pieni lapsi oli syntynyt Hebronin pappiskodissa, kokoontuivat sukulaiset ja naapurit, ja kun he kuulivat, "että Herra oli tehnyt suuren laupeuden häntä kohtaan, iloitsivat he hänen kanssaan"

Mikä herttainen näky: onnellinen äiti pieni aarteensa sylissään ja pelkkiä ystävällisiä ja iloisia kasvoja ympärillään! Se on sellainen kuva, joka voi saada pahimmankin ihmishalveksijan hymyilemään ja joka saa meidät muut — kaikesta maailman synnistä ja pahasta huolimatta — sanomaan: Niin, kyllä ne ihmiset ovat sentään aika herttaisia!

— — —

Mutta nyt nousi eteen pulmallinen kysymys: pojan nimi.

Kun juutalaiset poikalapset olivat kahdeksan päivän ikäisiä, he saivat nimen ympärileikkauksessa. Sukulaiset ja ystävät koettivat nyt saada äänensä kuuluville ja tahtoivat nimittää häntä isän nimellä. Mutta Elisabet sanoi: "Ei suinkaan, vaan hänen nimensä on oleva Johannes." Kaikki sukulaiset joutuivat nyt pahasti hämilleen. "Eihän suvussasi ole ketään, jolla on *se* nimi." Lopulta kutsuttiin paikalle mykkä isä raukka, ja he "kysyivät häneltä viittoilemalla, minkä nimen hän tahtoi hänelle pantavaksi". Niin hän pyysi taulua ja kirjoitti siihen nämä sanat: "Johannes on hänen nimensä." Tämä pieni eloisasti kuvattu tapaus päättyy sanoihin: "Ja kaikki ihmettelivät."

Uuden Testamentin aikana pienet lapsemme saavat nimen kasteessa. Sentähden on väärin, jos joku nimittää

heitä nimeltään, ennenkuin heidät on kastettu. Papinkaan ei pidä kysyä: ”Mikä on lapsen nimi?” vaan (niinkuin kerrotaan tapahtuneen Johanneksen ympärileikkauksessa): ”Mikä hänen nimensä on oleva?” Herran palvelija on silloin ensimmäinen, joka kastaessaan Herran nimessä ja Herran puolesta nimittää lasta nimeltä, niin että tässäkin käy toteen sana: ”Minä kutsuin sinua nimeltä — sinä olet minun!”

Kun lapsesi nimi mainitaan kasteessa Jumalan pyhän ja kalliin nimen yhteydessä, solmii Herra armoliittonsa lapsesi kanssa ja painaa oman pyhän merkkinsä, ristin merkin, lapsesi otsaan ja rintaan, jotta nämä kaksi elinkeskusta — aivojen ja sydämen — olisivat hänelle pyhitetyt. Älköön niissä annettako tilaa ainoallekaan ajatukselle ja tunteelle, joita hän ei voi hyväksyä. Sinun tulee sentähden opettaa lapsesi tuntemaan kastamispäivänsä ja rakastamaan sitä.

— — —

Hänen nimekseen tuli siis Johannes: Jumala on armollinen.

Ja kun nyt oli päästy näin pitkälle, hävisi viimeinenkin pilvi vanhan pappisperheen taivaalta. Jumalan rangaistus pyyhittiin pois, kun he kuuliaisina valitsivat sen nimen, jonka Jumala enkelinsä kautta oli heille antanut ja myös sentähden, että Jumalan kuritus ja lohdutus oli niinkuin sade ja auringonpaiste saanut heidät kypsymään näinä niin vaiherikkaina kuukausina. ”Ja heti hänen suunsa aukeni ja hänen kielensä vapautui, ja hän puhui kiittäen Jumalaa.” Kaikkein ensimmäiseksi hän käytti takaisinsaamaansa ääntä laulaakseen kauniin ylistyslaulun Jumalan kunniaksi, niinkuin hän kolme kuukautta aikaisemmin oli kuullut nuoren neitsytäidin tekevän. ”Ja Sakarias, hänen isänsä, tuli täyteen Pyhää Henkeä ja ennusti sanoen: ’Kiitetty olkoon Herra, Israelin Jumala, sillä hän on tullut katsomaan kan

saansa ja valmistanut sille lunastuksen, ja nostanut meille pelastuksen sarven Daavidin huoneesta — niinkuin hän ikivanhoista ajoista asti on puhunut pyhien profeettainsa suun kautta — pelastukseksi vihollisistamme ja kaikkien niiden kädestä, jotka meitä vihaavat, tehdäkseen laupeutta isillemme ja muistaaksensa pyhää liittoaan, sitä valaa, jonka hän vannoi Abrahamille, isällemme; suodakseen meidän, vapahdettuina vihollistemme kädestä, pelotta palvella häntä pyhyydessä ja vanhurskaudessa hänen edessään kaikkina elinpäivinämme."

Kuinka kaunista onkaan tämän ylistyslaulun avulla päästä selville siitä, mitä tämän vanhan papin sydämessä oli liikkunut näinä pitkinä, raskaina kuukausina. Vaikka hän olikin mykkä heikkouskoisuutensa vuoksi, ei hänen sielunsa kuitenkaan ollut kuivettunut epäuskon mykkyydessä, ja vielä vähemmin hän oli tullut katkeraksi. Nykyäänkin voi heikkouskoisuus tehdä ihmisiä mykiksi; he kyllä voivat puhua ilmoista ja tuulista, liikeasioista ja pula-ajasta, mutta tulevat aivan mykiksi, niin pian kuin keskustelu alkaa kääntyä Jumalan valtakunnan pyhiin asioihin. Sakarias sitävastoin oli täyttymistään täyttynyt kiitollisuudella, ja kun nyt hänen kielensä siteet kirposivat, pulpahti kiitoslaulu esille niinkuin riemuitseva virta, joka kevätpäivien koittaessa murtaa jäiset kahleensa.

— — —

Mutta mistä hän sitten ylisti Jumalaa?

Niin, jos Maria oli aito Israelin tytär, joka ylisti Israelin Jumalaa, ei Sakariaskaan ollut vähemmän aito Israelin poika. Hän ylistää Jumalan pelastussuunnitelmaa, sitä armoa, että Jumala on uskollinen, että hän nyt neljänsadan pitkän vuoden jälkeen on tullut jälleen katsomaan kansaansa ja "muistanut" pyhää liittoaan ja sitä "valaa", jonka hän vannoi Aabrahamille.

Sakariasta oli kiusannut se syvä kansallinen nöyryytys, että hänen kansansa oli menettänyt itsenäisyytensä ja sen täytyi riutua Rooman keisarikotkan kynsissä. Mutta nyt oli pelastus tuleva, niin että Israel, vapahdettuna vihollistensa kädestä, voisi taas palvella Herraa Jumalaansa pyhyydessä ja vanhurskaudessa. Tässä on jotain oppimista meidänkin päivinämme.

Jos mihin, niin ainakin *Jumalan* pyhiin lupauksiin voimme luottaa. Luota sinä vain siihen, mitä hän on luvannut ja kasteenliittoosi, niin et joudu koskaan häpeään. Sillä hän ei kadu koskaan sitä, että on kutsunut sinut ja antanut sinulle armonsa.

Mutta saat myös oppia muistamaan, että Jumalan suhde meihin riippuu meidän suhteestamme häneen. Jos elät epäuskossa ja mykkyydessä, tulee Jumalakin mykäksi sinua kohtaan. Puhdasta kohtaan hän on puhdas, mutta nurjaa kohtaan hän on nurja. Sen kokemuksen oli jo David tehnyt silloin, kun hän kirjoitti kahdeksannentoista psalminsa, ja se totuus pitää paikkansa tänäkin päivänä.

Jos sinulla on maailmassa ahdasta ja vaikeaa, jos jokin tahtoo tukahduttaa ylistyslaulun sydämessäsi, niin pidä lujasti kiinni Jumalan uskollisista lupauksista, ja sinä saat kokea, että ylistyslaulun säveleet pulppuavat esiin.

— — —

Vaikka Sakarias oli pappi ja kansansa kelpo poika, oli hän kuitenkin myös isä. Hän ei sentään aloita siitä, mikä koskee häntä henkilökohtaisesti, vaan ylistää ensin Jumalaa siitä, että hän on antanut todisteita järkkymättömästä pelastusajatuksestaan, ja vasta sitten kohdistaa sanansa pieneen poikaansa. Enkelikin oli antanut hänelle oikeuden tehdä niin sanoessaan hänelle, että ”hän on oleva sinulle iloksi ja riemuksi, ja monet iloitsevat hänen syntymisestään; sillä hän on oleva suuri Herran edessä”.

Nyt Sakarias sanoo: ”Ja sinä, lapsi, olet kutsuttava Korkeimman profeetaksi, sillä sinä olet edelläkävijä, joka Herran edessä valmistat hänen teitään, antaaksesi hänen kansalleen pelastuksen tuntemisen heidän syntiensä anteeksisaamisessa, meidän Jumalamme sydämellisen laupeuden tähden, jonka kautta meidän tykömme tulee koitto korkeudesta, loistaakseen meille, jotka istumme piemeässä ja kuolon varjossa, ja ohjatakseen jalkamme rauhan tielle.”

Siellä hän nukkui, tuo pieni poika, vasta kahdeksan päivän ikäisenä, mutta hänen isänsä ennustaa profeetallisella voimalla loistavan tulevaisuuden odottavan häntä. Niin kai monet isät tekevät vielä meidänkin päivinämme; he näkevät lastensa tulevaisuuden kuvastuvan mitä valoisimmissa kuvasarjoissa, jotka sitten kenties osoittautuvat vain mielikuvituksen tuotteiksi, helposti haihtuviksi pilvilinnoiksi. Mutta kuinkahan moni isä asettaa niin *pyhiä* päämääriä lapsilleen? Eräs hurskas jumalanmies sanoo: ”Kuinka moni isä rukoileekaan kunniakasta virkaa pojilleen mieluummin kuin pyytää heille paikkaa taivaan valtakunnassa, ja kuinka moni äiti toivoo hartaammin saada nähdä tyttärensä kantavan morsiuskruunua kuin saada nähdä hänet kerran iankaikkisen elämän kruunulla kaunistettuna.”

Mutta Sakariaan tulevaisuudentoive pojalleen perustui Jumalan lupaukseen, että ”hän on oleva suuri Herran edessä” ja käy Eliaan hengessä ja voimassa kääntääkseen monta Herran heidän Jumalansa puoleen.

— — —

Näin katoaa tämä pyhä pappisperhe, Sakarias ja Elisabet, pyhästä historiasta. Me jätämme heidät onnensa kukkuloille emmekä saa enää koskaan kuulla heistä sen enempää.

Mutta pyhinä vanhempina he pitävät vieläkin saarnansa kaikkien aikojen isille ja äideille.

Astukaa esiin, isät, heidän jäljissään, ja olkaa pappeja omassa kodissanne! Ja äidit, vihkikää itsenne papittariksi Herralle ja kohtunne hedelmä palvelemaan häntä, jotta lapsenne jo äidin kohdusta asti tulisivat täyteen pyhää henkeä.

Palvele Herraa kaikkina elinpäivinäsi, pelotta, pyhyydessä ja vanhurskaudessa, niin kodistasi on tuleva asunto, jossa kiitoslaulu kaikuu. Silloin sinusta ja kaikista omaisistasi on tuleva Herran tienraivaajia, niin että koitto korkeudesta sinunkin ja omaistesi kautta voi loistaa niille, jotka istuvat pimeässä ja kuoleman varjossa sekä täällä kotona että kaukana pakanamailla.

JOHANNES KASTAJA.

ÄÄNI JEESUKSEN PUOLESTA.

Mitä tästä lapsesta nyt sitten tuli?

Niin, eipä ollut ihme, jos — niinkuin kerrotaan — »pelko tuli kaikille heidän ympärillään asuville ja koko Juudean vuorimaassa kerrottiin kaikki nämä tapahtumat. Ja kaikki, jotka niistä kuulivat, panivat ne sydämelleen ja sanoivat: 'Mikähän tästä lapsesta tuleekaan?'»

Kukapa isä ja äiti ei tuntisi tätä kysymystä? Se liikkuu syvällä sydämessämme, kun iltaisin kuljemme pienokaistemme ohi lastenkamarissa ja näemme heidän nukkuvan huolettomina ja turvallisina pienissä sängyissään.

Miten usein kävikään minulle näin, kun lapsemme olivat vielä pieniä ja meillä oli lapsukainen joka nurkassa. Kun minä tuohon nykyajan ihmisille käsittämättömään aikaan, jolloin ei ollut puhelinta, ei autoa eikä sähkövaloa, olin sammuttanut lamppuni ja sytyttänyt kynttilän mennäkseni sänkykamariin, oli minulla usein tapana pysähtyä lastenkamarissa, kohottaa kynttilä pääni yläpuolelle ja valaista sillä pienokaisia. Silloin tuli mieleen monenlaisia ajatuksia. Ei ollut mitään rajaa kaikella sillä hyvällä, mitä heille toivoi; ja kaikesta mahdollisesta pahasta tahtoi heitä suojella. Silloin siirsi usein kynttilän pois luotaan, polvistui vuoron perään jokaisen sängyn viereen, katseli pienokaisia ja rukoili heidän puolestaan; rukoili heille kaikkea, kaikkea hyvää, mutta ennen kaikkea rukoili, että tapahtuisi se, mitä tässä kerrotaan Johanneksesta: ”Herra käsi oli hänen kanssaan”.

— — —

Hän tuottikin paljon hyötyä maailmassa ja aikaansai jotakin niin suurta ja jaloa, että Jeesus myöhemmin sanoi hänestä: ”Totisesti sanon teille: Ei ole vaimoista syntyneiden joukosta noussut suurempaa kuin Johannes Kastaja” (Matt. 11: 11).

Luukas kirjoittaa hänen kehitysiästään ainoastaan nämä muutamat, mutta varmaan hyvin sisältörikkaat sanat: ”Herran käsi oli hänen kanssaan” ja ”Lapsi kasvoi ja vahvistui hengessä. Ja hän oli erämaassa siihen päivään asti, jolloin esiintyi Israelille.”

Johannes kai oli aina vähän omituinen — ainoana lapsena ja vanhahkoista vanhemmista syntyneenä hän sai jokseenkin aikaisin ainoalle lapselle ominaisen pikkuvanhan leiman. Hänhän sai aina kuunnella aikuisten ihmisten keskustelua, ja tuskinpa hänellä oli ollut koskaan varsinaista nuoruuden aikaa. Hän pääsi aikaisin selville korkeasta ja

pyhästä kutsumuksestaan, sai vähän väliä kuulla kerrottavan niistä ihmeellisistä tapahtumista, jotka sattuivat hänen syntymänsä aikoina, ja kun hänen vanhempansa saavuttivat sen elämän rajan, jota nimitämme kuolinvuodeksi, oli hän kaksikymmenvuotias nuorukainen. Kun hän nyt siis oli aivan yksin maailmassa, noudatti hän omaa mielihaluansa, vetäytyi syrjään kaikesta kanssakäymisestä ja meni erämaahan, missä hankki vaatimattoman elatuksensa. Siten hän vietti noin kymmenen vuotta. Hänen ruumiinsa tarpeet olivat äärimmäisen vaatimattomat. Hänen pukunaan oli karkea kamelinkarvainen vaippa ja nahkavyö — tämän hän oli ottanut profeetta Elian mukaan, joka oli vanhan liiton suuri parannussaarnaaja — hänen juomanansa oli vesi, sillä hän oli Herran nasiiri jo äidin kohdusta asti, ja hänen ruokanansa olivat heinäsirkat ja metsän hunaja.

Sitä rikkaampi oli kuitenkin hänen sisäinen elämänsä. Herran käsi oli hänen kanssaan ja hän sai voimaa Jumalan hengeltä. Hänen tienraivaajatyöstään oli enkeli puhunut silloin, kun hänen syntymänsä ennustettiin: ”Hän käy Herran edellä Elian hengessä ja voimassa . . . näin toimittaakseen Herralle valmistetun kansan.” Viimeinen profeetta Malakia, jonka työtä hän nyt neljänsadan vuoden jälkeen oli jatkava, mutta ennen kaikkea Jesaja oli ennustanut tästä. Sentähden hän eli ja hengitti heidän ajatuksissaan ja Jesajalta hän otti tekstin ensimmäiseen saarnaansa.

Kun hän oli päässyt leevilliseen pappisikään ja oli kolmikymmenvuotias, tuli Jumalan käsky hänelle erämaassa. ”Ja hän meni kaikkiin seutuihin Jordanin varrella ja saarnasi parannuksen kastetta syntien anteeksisaamiseksi.” Niin täyttyi se mitä on kirjoitettu Jesaja profeetan ennustusten kirjassa: Erämaassa huutavan ääni sanoo: ’Valmistakaa Herralle tie, tehkää polut hänelle tasaisiksi!’ Se oli keisari Tiberiuksen viidentenätoista hallitusvuonna (Luuk. 3: 1),

siis vuonna 29, ja eräs vanha tarina kertoo, että se oli sapattivuosi, seitsemäs, jolloin hän esiintyi — 3 Moos. 25 — ja että Jeesus alotti julkisen toimintansa seuraavana vuonna, joka oli riemuvuosi. (Vrt. Luuk. 4: 18—19.)

— — —

Veisi liian pitkälle ja samalla tämän kirjan puitteiden ulkopuolelle, jos nyt pienimpiä yksityiskohtia myöten kävisimme läpi Johanneksen koko elämän. Tahdomme senvuoksi kosketella ainoastaan paria adventtiteksteistämme ja esittää muutamia piirteitä hänen ja Vapahtajan keskinäisestä suhteesta.

Hänen luonteensa peruspiirteenä oli kaiken hallitseva nöyryys, mikä pohjautui hänen tietoisuuteensa korkeasta kutsumuksestaan edelläkävijänä ja tienraivaajana ja hänen siitä johtuvaan palvelusmieleensä. Nämä kaksi ominaisuutta tekivät hänet suurimmaksi kaikista niistä, jotka ovat vaimoista syntyneet. Mikään hyve ei ole kauniimpi ja kallisarvoisempi Jumalan silmissä kuin nöyryys.

Kauniin ja selvän todistuksen Johannes Kastajan nöyryydestä löydämme hänen omasta vastauksestaan kysymykseen: ”Mitä sanot itsestäsi?”

Hänen toimintansa oli aiheuttanut niin voimakasta liikehtimistä kansan keskuudessa, ettei ainoastaan suuria kansanjoukkoja kokoontunut hänen ympärilleen, vaan myös korkea-arvoinen Suuri neuvosto, ylipapit ja kirjanoppineet katsoivat olevan syytä lähettää lähetystön hänen luokseen kysymään, kuka hän oikeastaan oli.

He kävivät suoraan asiaan ja kysyivät häneltä, oliko hän kenties itse Kristus, luvattu Messias? ”Ja hän tunnusti eikä kieltänyt; ja hän tunnusti: ’Minä en ole Kristus’.” Oletko sitten Elia, joka meni taivaaseen myrskytuulessa ja josta viimeinen profeetta Malakia oli ennustanut: ”Katso, minä lähetän teille Elian, tuon profeetan, ennenkuin se suuri ja

peljättävä Herran päivä tulee." En, vastasi Johannes. Oletko sitten se profeetta, se suurprofeetta, josta Mooses oli ennustanut ennen kuolemaansa, ja jonka kanssa Jumala jälleen puhuisi kasvoista kasvoihin aivan niinkuin mies puhuu toisen kanssa? En, vastasi Johannes, en ole sekään. Silloin he kysyivät: "Kuka olet, jotta voisimme antaa vastauksen niille, jotka meidät lähettivät. Mitä sanot itsestäsi?"

Olisihan hän varsin hyvin voinut vastata molempiin kysymyksiin. Sillä hänhän oli Elia; Jeesus sanoi sen myöhemmin hänestä, kun he laskeutuivat alas kirkastuksen vuorelta: "Elia kyllä tulee ja asettaa kaikki kohdalleen; mutta minä sanon teille, että Elia on jo tullut, mutta he eivät tunteneet häntä, vaan tekivät hänelle mitä tahtoivat..." Silloin opetuslapset ymmärsivät hänen puhuneen heille Johannes Kastajasta. (Matt. 17: 10—13). Hän oli myös profeetta, vieläpä enemmän kuin profeetta. Senkin Jeesus sanoi hänestä: "Mitä läksitte erämaahan katselemaan? Ruokoako, jota tuuli huojuttaa? Vai mitä läksitte katsomaan? Ihmistäkö, hienoihin vaatteisiin puettua? Katso hienopukuiset ovat kuningasten kartanoissa. Vai miksi läksitte ulos? Profeettaako katsomaan? Totisesti sanon minä teille: Hän on profeettaa etevämpi. Tämä on se, josta on kirjoitettu: 'Katso minä lähetän enkelini kasvojesi edelle ja hän on valmistava tiesi sinun eteesi'." (Matt. 11: 7—10.

Mutta Johannes ei tahtonut ylpeillä toisen nimellä tai voimalla. Silloin hänen vastattavakseen asetettiin lopulta suora kysymys: "Mitä sanot itsestäsi?"

Kas, tämä oli sielun koe!

Kuinka moni onkaan langennut ylvästelyn kiusaukseen! Kuinka moni omasta mielestään tunnustusta vaille jäänyt suuruus olisikaan käyttänyt hyväkseen tällaista tilaisuutta! Kuinka moni farisealainen olisikaan kiittänyt Jumalaa siitä, ettei ollut samanlainen kuin muut! Kunpa ihmiset vain

oppisivat huomaamaan, millaisen suuruuden kanssa he ovat tekemisissä, arvelee moni turhamainen houkka.

Suuressa nöyryydessään Johannes ei kuitenkaan ollut vähääkään taipuvainen tuomaan esille omaa etevämmyyttään. Jumalan valo oli langennut hänen ja hänen elämänpäämääränsä ylitse, ja vain sen avulla voimme oikein arvostella itseämme ja elämämme päämäärää, niin ettemme yli- tai aliarvioi niitä. Sentähden hän vastaa: Minä olen huutavan ääni, joka sanoo: ”Tehkää tie tasaiseksi Herralle”, niinkuin Jesaja profeetta on sanonut.

Mikä syvä ja aito nöyryys ilmeneekään vastauksessa! Äänihän ei ole olemassa itseänsä varten. Se on olemassa vain palvellakseen.

— — —

Mutta vaikka hän olikin vain ääni, niin hän kuitenkin oli ääni Jeesuksen puolesta, ääni, joka huusi niin, että sen saattoi kuulla ja joka oli kyllin rohkea sanomaan sen, mikä oli sanottava, vaikkakin se kirveli korkeitten herrojen sydämessä, vieläpä tunkeutui aina kuninkaan palatsiin.

Jospa olisimme tässä suhteessa Johanneksen kaltaisia! Älä aliarvioi itseäsi. Sinäkin voit olla ääni Jeesuksen puolesta. Et saavuta mitään pysyttelemällä piilossa ja tekemällä itsesi niin huomaamattomaksi kuin mahdollista tai huolellisesti kätkeytymällä kainon kristillisyytesi taakse. Ei, käy esiin todistamaan ja palvelemaan! Huuda pelkäämättä todistuksesi Jeesuksesta tämän maailman erämaahan!

Mutta Johannekselta voit oppia säilyttämään sydämesi syvän nöyryyden, tulkoonpa osaksesi kiitosta tai moitetta todistuksestasi.

Rakas lukija, mitä sinä sanot itsestäsi?

Eikö olisi hyvä, jos totuudessa ja nöyryydessä voisit käyttää itsestäsi nimitystä: Ääni Jeesuksen puolesta.

HÄNEN TULEE KASVAA JA MINUN VÄHETÄ.

Johannes Kastajan suhteessa Jeesukseen puhkeaa hänen nöyryytensä kaunein kukka kukoistukseensa.

Kun Jeesuksen "hetki" oli lyönyt ja hän lähti pois Nasaretista suorittamaan pelastustehtäväänsä, kiiruhti hän Johanneksen luo — samoinkuin hänen äitinsä oli aikanansa kiiruhtanut naissukulaisensa Elisabetin luo.

Mutta kun Jeesus pyysi, että Johannes kastaisi hänet, joutui tämä aivan kauhuihinsa. — Minäkö! Minäkö kastaisin sinut! Minä pikemmin tarvitsen saada sinulta kasteen! Minä joka en ole arvollinen päästämään sinun kengänpaulaasi. — Mutta kun Jeesus levollisesti ja päättävästi sanoi: "Salli nyt, sillä näin meidän sopii täyttää kaikki vanhurskaus", suoritti Johannes nöyrästi ja tottelevaisesti tämän palveluksen.

Ja Isä itse antoi kirkonholvin kaareutua heidän ylitsensä siellä Jordanin joella. Taivas avautuu, Jumalan Henki leijailee alas kyyhkysen muodossa ja jumalallinen ääni painaa sinetin Jeesuksen maailmanpelastuskutsumukseen. Olihan se kaunis kohtaaminen näiden kahden, edelläkävijän ja Vapahtajan, välillä; Johannes palveli nöyrästi tietäessään, että hänen oikeastaan piti saada kaste Jeesukselta, ja Vapahtaja itse tuntiessaan jännittyneen odotuksen riemua vapisevassa sielussaan, oli valmis täyttämään kaikkea vanhurskautta.

— — —

Nuhteettoman uskollinen on Johannes suhteessaan Jeesukseen sittenkin, kun tämä on alottanut toimintansa ja koonnut ympärilleen opetuslapsia.

Johanneshan oli yleensä jyrkkä julistuksessaan. Hän oli parannussaarnaaja, jonka sanat saattoivat tunkeutua lä-

vitse, niin että ne sattuivat yksinpä siveellisesti höllien publikaanien omiintuntoihin, samoinkuin myöskin sotilaihin, jotka muutoin antautuivat kenen palvelukseen tahansa ja joiden oikeuskäsitteet olivat varmasti verrattain höltyneet — kaikki kokoontuivat hänen ympärilleen ollen sydämissään levottomia siitä, mitä heidän oli tehtävä.

Johanneksella oli Jumalan vihan viskin kädessään ja hän puhdisti tarkoin Jumalan puimatantereen, niin että akanat lensivät kohti sammumatonta tulta. Kaikkein kovimmin säkenöi hänen kirveensä sitä mädännyttä puuta vasten, jota nimitettiin ulkonaiseksi juutalaiseksi hurskaudeksi ja ylpeydeksi siitä, että kuului Abrahamin sukuun. ”Te kyykäärmeiden sikiöt ’, jylisi hän heitä vastaan, ”kuka on neuvonut teitä pakenemaan tulevaista vihaa?”

Ei voi oikeastaan sanoa, että evankeliumin taivaankellot kaikuvat erikoisen voimakkaina hänen saarnoissaan, sikäli kuin niistä kerrotaan Matteuksen ja Luukkaan 3 luvussa. Niissä kuuluvat pikemmin tuomion voimakkaat kirveeniskut; mutta hämmästystä ne herättivät aivan varmaan.

Mutta eräänä päivänä — niin kerrotaan Johanneksen 1. luvussa — juuri kun hän siellä seisoi ja saarnasi kansanjoukoille, sai hänen äänensä aivan toisen soinnun. Sen ankara sävy talttui, ääni muuttui pehmeäksi ja helläksi ja silmän terävä katse tuli lempeäksi ja kosteaksi. Hän ojensi kätensä ja osoitti erästä miestä, joka tuli käyden pitkin Jordanin rantaa, ja sanoi: ”Katso, Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin! Hän on se, joka kastaa Pyhällä Hengellä. Ja minä olen sen nähnyt ja olen todistanut, että tämä on Jumalan poika!”

Tässä Johannes pitää mahtavimman ja parhaimman saarnansa meille. Ja kuinka kuvaavaa onkaan, että juuri siitä tuli pääsiäissaarna! Miten lukemattomia kertoja onkaan seuraavina aikoina julistettu tätä todistusta Jumalan

Karitsasta pitkäperjantaina. Saksalaisen munkin, mystikko Johannes Taulerin hautakivessä Strassburgissa nähdään hänen itsensä osoittavan karitsaa. Ja kuinka monet tuhannet muut todistajat ovatkaan Johanneksen kanssa tahtoneet olla ääni, joka todisti Jeesuksesta, käsi joka osoitti Jumalan Karitsaa.

Oli sittenkin oikein, ettei hän ensimmäisessä saarnassaan sanonut: Kääntykää, sillä helvetin sammumaton tuli on lähellä, vaan: sillä taivaanvaltakunta on lähellä! Juuri Jumalan vihantuomion ja uhkauksien taustaa vasten on karitsa nähtävä. Juuri kun syntistä tärisyttävät tuomion ukkoset, saa evankeliumi täyteläisen, suloisen sointunsa. Niin kohtaavat meitä jälleen täällä — tässä joulukirjassa — pääsiäissävelet siitä Jumalan Karitsasta ristinpuulla, joka kantoi kaikki maailman synnit.

— — —

Seuraavana päivänä toistui sama näky Jordanilla. Johannes seisoi taas siellä, ja kun Jeesus tuli käyden, katsoi Johannes häneen ja sanoi: ”Katso, Jumalan Karitsa!” Ja sillä kertaa se teki vaikutuksen.

Kuulijain joukossa oli muutamia nuoria miehiä, yksinkertaisia kalastajia, mutta heissä paloi valveutuneen nuorison kaipuu suuria päämääriä kohti. Kaksi heistä, jotka myöskin edellisenä päivänä olivat kuulleet hänen sanansa, päättivät etsiä tuon miehen, josta Johannes antoi tämän merkillisen todistuksen. Mitä suurimmalla epäitsekkyydellä karkoitti Johannes heidät luotaan. Raamatussa kerrotaan tästä seuraavin hyvin kuvaavin sanoin: ”Ja ne kaksi opetuslasta kuulivat hänen näin puhuvan ja seurasivat Jeesusta.”

Mitä tämä ensimmäinen kihlauskohtaus Jeesuksen ja noiden kahden galilealaisen veljesparin välillä tuli merkit-

semään Jeesukselle ja hänen asialleen, siitä ei tässä sen enempää. Huomautettakoon vain, kuinka uskollinen Johannes oli myöskin *tässä* palvelustehtävässä; hän jätti vapaaehtoisesti parhaimmat opetuslapsensa Mestarille. He kuulivat *hänen* puhuvan, mutta seurasivat Jeesusta!

Tämähän on todellisuudessa kaikkien oikeitten Herran palvelijain päämäärä: Olla kokoamatta itselleen ja etsimättä omaa kunniaansa, vaan iloisesti ja vapaaehtoisesti suorittaa tienraivaajan tehtävät ja pitää aina Jeesus yksin silmäinsä edessä.

On myös huomattava, että Johannes taas käytti tätä ”ristin sanaa”. Hän ei sano: Katso, tässä on suurprofeetta — tässä on Israelin kuningas — tai tässä on ”Mestari”, niinkuin on nykyään muodissa nimittää häntä — ja vielä vähemmän: valtiollinen uudistaja tai yhteiskunnallinen rauhanruhtinas! Ei, Pyhän Hengen johtamana Johannes lausuu tämän pääsiäissanan Jumalan karitsasta, ja se oli *tämä*, mikä teki vaikutuksen opetuslasten sydämiin. Ja niin se on vielä meidänkin päivinämme kaikesta huolimatta.

Kristus on kristinuskon sydän, ja kristinuskon ydinkohta on Golgatan risti. Sinunkin täytyy pyrkiä ristille. Katso, Jumalan karitsa, joka ottaa pois maailman synnin — siis myöskin sinun syntisi!

— — —

Kastajan nöyryyden täytyi kestää vielä yksi koetus, viimeinen ja suurin.

Jonkun aikaa eteenpäin Johannes jatkoi toimintaansa yhtä rintaa Herran kanssa. Jeesus oli jo keskellä vaikutustansa, niinkuin kerrotaan Johanneksen 3 luvussa, mutta myöskin Johannes vaikutti — ”Johannes kastoi Ainonissa lähellä Salimia, koska siellä oli paljon vettä; ja ihmiset tu-

livat ja kastattivat itsensä." Nämä olivat kaksi kaupunkia Samarian pohjoisosassa Jordanin länsipuolella.

Silloin tuli sinne eräs juutalainen, joka alkoi väitellä Johannes Kastajan opetuslasten kanssa. Evankeliumissa sanotaan Johanneksesta, että hän oli "Jumalan lähettämä" — tästä juutalaisesta voi todellakin sanoa, että hän oli "saatanan lähettämä". Sillä hän hyökkäsi suoraan ihmisen arimpaan kohtaan, kun hän alkoi: Niin, nythän näette itse, että teidän mestarinne ei kelpaa mihinkään. Nythän kaikki juoksevat tuon uuden profeetan Jeesus Nasaretilaisen perässä. — On kuvaavaa (ja tuottaa Johannekselle suurta kunniaa), että juutalainen ei uskaltanut mennä itsensä Johanneksen vaan ainoastaan hänen opetuslastensa luo, jotka lankesivatkin heti kiusaukseen. He menivät Johanneksen luo ja valittivat: "Rabbi, se, joka oli sinun kanssasi Jordanin tuolla puolella ja josta olet todistanut, katso, hän kastaa, ja kaikki menevät hänen tykönsä." Ja mitä hän olisikaan ollut ilman *sinua* — joka olet arvovallallasi tukenut häntä alusta alkaen!

Mikä vaikea kiusaus! Että on kerran ollut kieltämättömästi ensimmäinen ja sitten saa väistyä ja vetäytyä syrjään! Kuinka monien saarnaajien nöyryys onkaan kärsinyt surullisen haaksirikon juuri tällä kohden.

Johannes Kastajan nöyryys oli kuitenkin niin aitoa, että se kesti tämän koetuksen.

Minua ette voi järkyttää, sanoi Johannes. Te olette itse minun todistajani siihen, että sanoin: En ole Kristus, vaan olen lähetetty hänen edellänsä. — *Hänellä* on morsian; hän on siis ylkä. Minä sitävastoin olen vain yljän ystävä. Kaikki tämä pitää paikkansa vieläkin. Te ette voi heittää minkäänlaista varjoa *minun* sieluuni, päinvastoin, "iloni on nyt tullut täydelliseksi".

Kas, siinä on syvää nöyryyttä, siinä on mielenpuhtautta!

Ja nyt Johannes pitää toisen suuren saarnansa sanoessaan:

"Hänen tulee kasvaa ja minun vähetä!"

Piispa Ambrosius Milanolainen sanoo tästä: **Nämä** kaksi ovat suhteessaan toisiinsa niinkuin aurinko juhannuksena ja joulun aikaan. Aurinko kyllä loistaa täydellä voimallaan Johannes Kastajan päivänä, mutta sen kirkkaus pian vähenee. Jouluauringon valo sitävastoin on heikko, mutta sen kirkkaus kasvaa. Siten täyttyvät tässäkin Johanneksen sanat: "Hänen tulee kasvaa ja minun vähetä."

Onnellinen se, joka elää elämänsä *sillä* mielellä, ilman pikkumaisuutta ja kateutta, täydellisessä ilossa.

Mutta älkää muuten luulko, sanoo Johannes, että *kaikki* seuraavat häntä. Päinvastoin saatte pikemminkin nähdä, ettei *kukaan* ota hänen todistustaan vastaan. Hän on se mikä hän on; ihminen ei voi ottaa mitään, ellei hänelle anneta taivaasta. Hän tulee ylhäältä, ja sentähden hän on kaikkien yläpuolella. Minä sitävastoin olen maasta ja puhun maan kannalta.

Ja sitten Johannes lopettaa sanoilla, jotka ovat kirkkaat ja voimakkaat kuin pasunan ääni: "Joka uskoo Poikaan, hänellä on iankaikkinen elämä mutta joka ei ole kuuliainen Pojalle, hän ei ole näkevä elämää, vaan Jumalan viha pysyy hänen päällään."

Kas, *se* on kristinuskoa! Tämä pasuna antaa todella kuuluvan kaiun!

Sinä uskollinen, kunnon Johannes!

Tehköön Jumala meidät voimakkaiksi, totuudessa pysyviksi ja nöyriksi, niinkuin sinä olet!

JOHANNES KASTAJAN KUOLEMA JA JÄLKIMAINE.

Johannes oli saavuttanut tavattoman kansansuosion, mutta maan korkeat herrat eivät olleet hänelle suosiollisia. Ylipapit eivät varmaan olleet unohtaneet tai anteeksiantaneet sitä, että hän oli syytänyt heille herjaussanoja ja kaiken kansan kuullen nimittänyt heitä kyykäärmeiden sikiöiksi. Kun hän nyt sai vihamiehekseen vielä kuningas Herodes Antipaksen tai oikeastaan hänen puolisonsa Herodiaksen, oli hänen kohtalonsa ratkaistu. Hänet vangittiin ja vietiin Makeruksen kalliolinnoitukseen kauas itäänpäin Kuolleen meren toiselle puolelle.

Herodes ei kuitenkaan uskaltanut tappaa häntä; hän pelkäsi kansaa, sillä he pitivät häntä profeettana" (Matt. 14: 5). Sitten hän itsekin tuli antaneeksi suuren arvon Johannekselle keskusteltuaan monta kertaa hänen kanssaan, "sillä Herodes tiesi hänet vanhurskaaksi ja pyhäksi mieheksi. Ja kun hän kuunteli häntä tuli hän epäröivälle mielelle monesta asiasta; ja hän kuunteli häntä mielellään" (Mark. 6: 20).

Mutta sitä katkerammin Herodias vainosi häntä, sillä taaskin osoittautui todeksi, että "miehen viekkaus kyll' suuri on, mutt' naisen kavaluus on loputon", sillä niinkuin naiset ovat parhaimmat silloin, kun he ovat hyviä, niin he ovat pahimmat silloin, kun he ovat ilkeitä.

Mehän tiedämme kuinka se tapahtui. Herodias ryhtyi kaikkiin keinoihin päämääränsä saavuttamiseksi ja käytti hyväkseen sitä tilaisuutta, jolloin kuningas kaiken hoviväen läsnäollessa oli luvannut antaa tytärpuolelleen Salomelle mitä tämä vain pyytäisi, siksi että hän oli tanssinut kuninkaan syntymäpäivillä. Äiti sai nuoren tytön houkutelluksi pyytämään Johannes Kastajan päätä vadissa. Kunin-

gas tuli tosin murheelliseksi, mutta — mitä kansa sanoisi? — ja ”valansa ja pöytävierasten vuoksi” hän ei tahtonut hylätä pyyntöä. Silloin pyövelin miekka irroitti Johannes Kastajan pään. Joakim Skovgaard on Viborgin tuomiokirkkoon maalaamassaan taulussa antanut sotilaan, joka pitelee vatia, inhoten hääntää pois päänsä päästäkseen näkemästä tätä veristä näkyä. Sitä enemmän on varmaan Herodias riemuinnut katsellessaan verivihollisensa päätä, kun tyttö jätti äidilleen tuon kamalan lahjan. Johannes Kastajan uskolliset opetuslapset ottivat sitten hänen kuolleen ruumiinsa ja panivat sen hautaan.

— — —

Herodeksen vankila ei kuitenkaan ollut kaikkein pahin Johannekselle. Oli eräs toinen vankila, joka oli vielä pahempi, ja se oli epäilyksen vankila, jonka hänen omat raskaat ajatuksensa muurasivat hänen ympärilleen. Oli kokonaan toista seisoa vapaana ja pelottomana paljaan taivaan alla ja julistaa sanaa, kuin olla teljettynä lukon ja salvan taakse. Oli aivan toista kastaa Herransa ja Mestarinsa, kun äänet taivaasta vastasivat, ja taas toista silloin, kun Jumalan ja Vapahtajan ääni tuntui mykistyvän ja pettävän.

Se on meille kaikille jonkun verran tuttua. Kaikkihan käy niin kevyesti ja huolettomasti, kun on nuori ja rohkea, mutta myöhemmin elämässä tuntee tapaavansa enemmän ohdakkeita kuin ruusuja. Elämän rohkeus kuluu, toivon siivet lyhenevät, terveys pettää, tulee joku suuri suru, joka säälimättä painaa tomuun, niin että kaikki näyttää synkältä. Sitten joutuu vankilaan, elämäänkyllästymisen, pettymyksen, väsymyksen vankilaan — joutuu elinkautiseksi vangiksi.

Epäilys on kai myös erityinen kiusa elämän iltapuolelle ehtineille. Nuo vanhukset uurteisin ajattelijaotsin, terävin kasvonpiirtein ja ohuin huulin, joilla vielä on arvosteleva

mieli, eivät helposti anna peloittaa itseänsä. Johanneksallakin oli kenties jonkun verran taipumusta tähän suuntaan perintönä isältään, joka jonkun aikaa oli mykkänä heikkouskoisuutensa takia. Silloin tällöin sukeltaa mieleen tuskainen ajatus: Jospa tämä kaikki onkin vain suuri erehdys, kaunis haave, pelkkää itsepetosta.

Mutta sellaisina hetkinä meidän tulee muistaa, että Vapahtajamme rakkaus meitä kohtaan on muuttumaton. Hän on sama tänään kuin eilenkin, vieläpä ikuisiin aikoihin asti.

Ja meidän tulee oppia Johannekselta, että näyttäköön miten pimeältä tahansa, emme kuitenkaan saa koskaan katkaista yhteyttä Jeesuksen kanssa.

Se on suurin onnettomuus, mihin syntisraukka saattaa joutua. Voihan kuka tahansa meistä joutua vankilaan. Kuinka monet ovatkaan myöhemmin elämässään nähneet, että vaikka he luulivat rakentavansa onnensa linnaa, he kuitenkin todellisuudessa muurasivat vankilan muureja ympärilleen, koska olivat kadottaneet yhteyden Jeesuksen kanssa. Elämä ilman yhteyttä hänen kanssaan ei voi koskaan olla muuta kuin vankila, vaikkapa ristikko olisi kullattu. Mutta jos säilytät yhteyden hänen kanssaan, niin silloin on jäljellä toivoa pimeimmässäkin vankilassa.

— — —

Johannes ei menettänyt koskaan yhteyttä Jeesuksen kanssa.

Päinvastoin, kun tuli hyvin vaikeaa, lähetti hän sanan Jeesukselle ja esitti avoimesti epäilyksensä ja huolensa hänelle. Ja kaikesta huolimatta hän tarrautui yhä lujemmin kiinni siihen ajatukseen, että Jeesus sittenkin oli se, jonka tuleman piti, luvattu Messias.

Ja Jeesuskaan ei unohtanut masentunutta ystävä-raukkaansa. Hän lähetti hänelle vastauksensa ja osoitti hänelle

suoritettuja tekoja: "Sokeat saavat näkönsä, ontuvat käyvät, spitaaliset puhdistetaan, kuurot kuulevat, kuolleet nousevat ylös ja köyhille julistetaan iloista sanomaa." Ja ikäänkuin ystävällisenä kehoituksena hän lisäsi: "Ja autuas on se, joka ei minuun loukkaannu."

Tämä vastaus oli täynnä viisautta ja rakkautta. Sillä näiden sanojen täytyi johtaa vankina olevan epäilijän ajatukset aivan toiseen suuntaan. Nämä sanat tuntuivat niin tutuilta — missä hän olikaan kuullut ne? Nehän olivat profeetta Jesajalta! Ja samassa hän näki edessään aivan toisenlaisen kuvan: Kuvan kärsivästä, säälivästä ja parantavasta Messiaasta. Nyt hän oli pelastettu! Niin, Jeesus oli sittenkin se, jonka tuleman piti, eikä ketään toista ollut odotettavissa!

Niin, Johannes oli pelastettu ja Jeesus oli hänet pelastanut. Vaikka hän ei voinutkaan pelastaa häntä hänen ulkonaisesta vankilastaan, antoi hän hänelle uutta rohkeutta ja uutta valaistusta kaikkeen, ja sen kautta tämä vanki vapautui henkisestä vankilastaan.

Tämä käy selvästi ilmi myös siitä, mitä Jeesus sanoi kansanjoukoille, sittenkun Johanneksen opetuslapset olivat menneet pois. Se kuulostaa oikealta puolustuspuheelta. Kenties sitä tarvittiinkin, sillä kansan suosio on niin epävakainen.

Mutta se oli vieläkin enemmän: se oli ystävän hurmaantunut ylistyspuhe jalolle, uhrautuvalle ystävälleen. Hän ei todellakaan ollut, sanoo Jeesus, mikään huojuva ruohonkorsi, vaikka hänen epäilevät kysymyksensä näyttävät viittaavan siihen. Hän ei ollut mikään orjasielu, joka ihmispelosta etsi suosiota kuninkaan palatsista, sillä silloin hän kyllä olisi istunut Herodeksen syntymäpäiväpöydässä, sensijaan että oli alhaalla vankilan kellarissa. Ei, hän oli profeetta, vieläpä enemmän kuin profeetta, Herran enkeli,

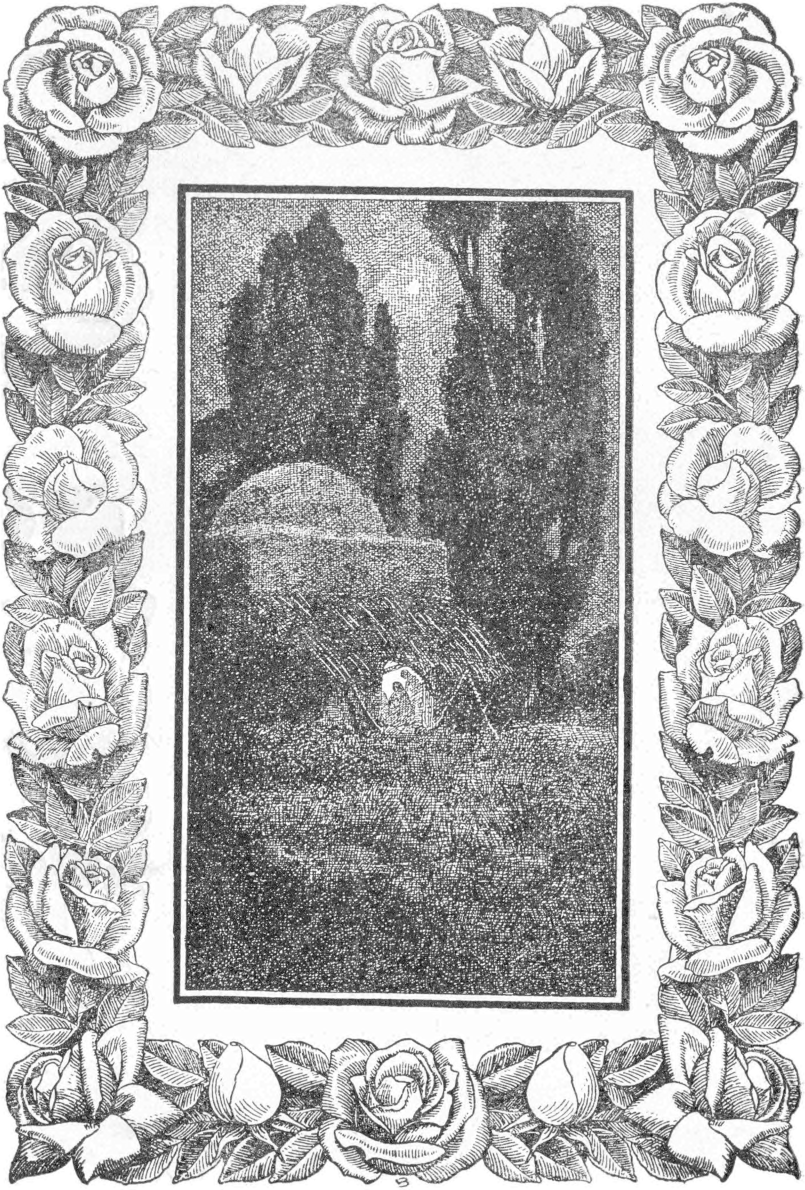
joka valmisti tietä hänen Voidellulleen. Niin, hän oli suurin vaimoista syntyneistä, tosin pienempi kuin pienin taivaan valtakunnassa, mutta kuitenkin viimeisin ja suurin vanhan liiton aikana.

— — —

Vielä kerran myöhemmin piirtää Herramme ja Vapahtajamme muistosanat ystävästään, nimittäin Joh. 5: 35:ssa, jossa hän lausuu nuo kauniit sanat: ”Hän oli palava ja loistava kynttilä.” Oi ystäväni, millainen ruumispuhe! Voiko mikään todistus olla suurempi ja parempi?

Johannes Kastaja oli Jumalan uskollinen ja nöyrä todistaja.

Hän oli palava ja loistava kynttilä.

JOULU.

TERVETULOA!

Nyt olemme kuulleet puhuttavan monista ennustuksista, rakkaista adventtihenkilöistä vanhassa pappiskodissa, lyhyesti sanoen, kaikesta mitä *Jumala* on tehnyt valmistaakseen meille siunatun joulun.

Sentähden on ainakin kohtuullista, että *me* nyt saamme sananvuoron. Mutta mitä me sitten sanomme? Niin, meillä köyhillä ihmislapsillahan ei ole mitään muuta sanomista kuin: ”Kiitos ja tervetuloa!”

Tämä perussävel kaikuukin läpi koko adventtiajan. Siinä on versovaa iloa ja kiitosta, kaipuuta ja odotusta.

Olipa kuinka arkipäiväinen tahansa, jopa siinä määrin liikemiesmäinen, että arvostelee joulukuuta ainoastaan joulumyynnin ja tavarain menekin mukaan, niin siitä huolimatta huomaa pian kaikkialla, että elämme vanhassa kristityssä maassa, että Herra on sanansa ja henkensä kautta asunut vuosituhannen ajan keskuudessamme. Syvimmällä jokaisen sydämessä, joka ei tietoisessa uskottomuudessa ole kaikesta eristäytynyt, on kätkettynä valonlapsen kaipuu, joka odottaa voittoa pimeistä, kylmistä päivistä ja tahtomattaankin kohottaa päätänsä, kun adventtikellot alkavat soida,

ja sanoo itsekseen: "Vain vähän aikaa vielä ja niin olemme päässeet pahimman yli, sitten tulee joulu ja sitten kuljemme taas valoisaa aikaa kohti."

Mutta muistakaamme myös, että adventtiaika on valmistusaikaa, valmistautumista vastaanottamaan Jeesusta.

JEESUKSEN KRISTUKSEN SYNTYMÄ.

Niin koitti vihdoin tuo suuri tapahtuma ajan täytyttyä. Keisari Augustuksenkin, joka hallitsi vuodesta 31 e.Kr. vuoteen 14 j.Kr., täytyi tietämättään astua kaikkivaltiaan Jumalan palvelukseen. Ilman hänen käskyään, että koko maailma oli verolle pantava, olisi tuo suuri ihme tapahtunut luultavasti Nasaretissa, mutta tämän käskyn vuoksi täytyi kansan lähteä suurin joukoin matkalle ja heidän mukanaan myös Joosefin ja Marian. Siten täyttyi se vanha ennustus, että Jeesus oli syntyvä Betlehemissä: "Ja sinä Betlehem, Juudan aluetta, et suinkaan ole vähäisin Juudan ruhtinasten joukossa, sillä sinusta lähtee hallitsija, joka on kaitseva minun kansaani Israelia" (Matt. 2: 6).

Niin tuli sitten tämä nuori, köyhä vaeltajapari, uskollinen, hiljainen Joosef ja hänen nuori, väsynyt vaimonsa Maria, "Daavidin kaupunkiin, jonka nimi on Betlehem".

"Niin tapahtui heidän siellä ollessaan, että Marian synnyttämisen aika tuli. Ja hän synnytti pojan, esikoisensa, ja kapaloi hänet ja pani hänet seimeen, koska heille ei ollut sijaa majatalossa." Tämä on jouluevankeliumi.

Niin yksinkertaisesti, niin suoraan asiaan käyden kertoo Luukas tästä 2. luvussaan. Niin vaatimattomasti, niin hiljaa täyttyi tämä maailmanhistorian ja ihmissuvun suurin tapahtuma. Olkoonpa kullakin mitä ajatuksia tahansa siitä ja Kristuksesta, mutta täydellisen sokeuden lyömä on se, joka ei näe, että täällä köyhässä Betlehemin tallissa tapahtui kaikkien aikojen ja kaikkien sukukuntien suurin ihme. Kuka voi sitä epäillä, jos vain vähänkin ajattelee, että tänä vuonna vietetään joulua paljon useammissa maissa ja useammissa kodeissa kuin viime vuonna, kuin sata vuotta tahi tuhat vuotta sitten? Ja voiko se, joka vähänkin ymmärtää ajan valtimon lyöntiä tai seuraa evankeliumin voittokulkua yli koko maapallon, epäillä, että kymmenen vuoden kuluttua vietetään joulua vielä useammissa kodeissa kuin tänä vuonna? Ja niin voittokulku jatkuu, kunnes päämäärä on saavutettu ja evankeliumin ääni on kaikunut kaikkialla maailmassa.

Nyt kohoaa komea kirkko sillä paikalla, jossa otaksutaan ”tallin” sijainneen. Hopeatähti lattiassa osoittaa seimen paikkaa ja muistokirjoitus kertoo: ”*Hic de virgine Maria Jesus Kristus natus est*” — täällä syntyi Jeesus Kristus neitsyt Mariasta.

Mutta me emme ensinkään tarvitse näitä ulkonaisia merkkejä ja paikkoja. Ihmeellisellä, mutta aito jumalallisella tavalla on Jumala ikäänkuin pyyhkinyt pois kaikki maalliset jäljet, niin ettemme voi syntymäluolasta, ehtoollissalista, Getsemanen yrttitarhasta, Golgatasta tahi kalliohaudasta täydellä varmuudella sanoa: ”Tässä on paikka!” Mutta samoin kuin Pietarin kirkon rakennusmestarin Bramanten hautakivessä luetaan: ”Si monumentum quaeris, circumspice!” — jos etsit muistomerkkiä, niin katsahda ympärillesi! — niin on myös ristiinnaulitun, mutta jälleen ylösnousseen Vapahtajan elävä elämä miljoonissa sydä-

missä ympäri maailman ja hänen ikuisesti kasvava herrautensa suurempi ja parempi todistus kuin kaiken maailman muistomerkit ja elottomat kiviset rakennukset.

— — —

Mutta mitä nyt tämä vanha kertomus sinulle merkitsee?

Sillä loppujen lopuksi ei auta hyökkäys eikä puolustus, eivät kirkot eikä pakanalähetys, vaan kaikki riippuu sinun henkilökohtaisesta suhtautumisestasi Kristukseen.

Ja auttaakseni sinua selvyyteen tahdon nyt viitata erääseen kysymykseen ja kolmeen vastaukseen.

Kysymyksen lähetti minulle kerran eräs pappisystäväni joulutervehdyksen mukana. Hän kirjoitti: ”Mene kammioosi ja polvistu Betlehemin seimen ääreen ja kysy itseltäsi: *Mitä merkitsee tämä lapsi sinulle?*” Tämä kysymys antoi minulle aihetta itsetutkisteluun ja tuotti minulle siunatun joulun. Jospa sinulle kävisi nyt samoin.

— — —

Ensimmäinen vastaus kuului: Lapsi ei merkitse minulle mitään!

Niin täytyy vielä tänäkin jouluna miljoonien ihmisten vastata, ensiksikin kaikkien pakanain, jotka eivät ole koskaan kuulleet Jeesuksen nimeä mainittavan. Ja se on *meidän* syymme, koska emme penseydessämme ole koskaan antaneet heille tietoa siitä. Samalla tavoin vastaavat juutalaiset, sentähden että he vihaavat häntä, ”hirtettyä”, vielä tänäkin päivänä.

Mutta täällä kotimaassakin on sellaisia, jotka vastaavat niin. Se on ilmeisen epäuskon vastaus. Asia on loppuun käsitelty, joulusanomassa ei ole mitään, joka enää panisi heidän sydäntänsä liikkeelle. Mitään siitä, mitä me muut näemme, he eivät näe, koska he asettavat kiikarin sokean silmän eteen.

Itse asiassa tämä on kestämätön näkökanta. Tämä teeskennelty välinpitämättömyys on vain naamio. Tähän lapseen nähden on nimittäin aina ollut ihmeellistä se, että sinun täytyy joko polvistua, palvoa ja suudella sitä kättä, jonka se niin luottavasti ojentaa vastaasi, tai sinun täytyy tarttua sen viattomiin käsiin ja raa'asti lävistää ne piikeillä ja naulata lujasti Golgatan ristiin. Toisen näistä kahdesta täytyy tapahtua. Sinun joko täytyy ottaa vastaan Jeesus Vapahtajanasi tai muuten pakoitat hänet tulemaan tuomariksesi.

Mutta se sinun täytyy tietää, ettei mikään ole hänelle vastenmielisempää, Hänhän ei tullut tänne tuomitsemaan vaan vapahtamaan ihmisiä. Sentähden sinä et saa pettää itseäsi ja sanoa, että tämä lapsi on sinulle vieras ja samantekevä, sillä se ei voi eikä saa olla sitä.

— — —

Toinen vastaus on: Tämä lapsi tulee luokseni joulun mukana.

Se on enemmistön vastaus tässä "kristityssä" maassa. Joulussa on jotakin erikoista — he eivät tiedä itsekään mitä. Joulu ja pieni Jeesus-lapsi kuuluvat kuitenkin erottamattomasti yhteen. Eihän se olisi joulukaan, elleivät he olisi jouluaamuna kirkossa (ja siihen heidän kirkossakäyntinsä sinä jouluna luultavasti loppuukin). Mutta heidän täytyy joka tapauksessa mennä aamulla kirkkoon kuulemaan vanhaa jouluevankeliumia. Ja entä jouluvirret — kuinka nyt voisi olla ilman niitä? On niin hauska tuuditella lasta sylissään ja tuudittaa myös itsensä lepoon joulukuusen tuoksussa vanhoja säveliä kuunnellen. Mutta herruus ei saa olla hänen olkapäillään. Ja kun talonmies on vienyt ulos joulukuusen, sittenkun se on ruvennut karisemaan, kätketään lapsikin piiloon yhdessä muitten joulukoristeiden kanssa ja elämä kulkee entistä kulkuansa — lapsi ei merkinnyt mitään *todellista* heille.

Ystäväni — jos tämä on *sinun* näkökantasi, niin ajattele hiukan asiaa vakavasti. Sillä sinunhan *täytyy* kerran vakavasti määritellä henkilökohtainen suhteesi tähän lapseen. Sinä et *voi* tulla toimeen pelkällä tunteilemisella, et elämässä etkä kuolemassa ja kaikkein vähimmin tuomiolla. Silloin ei ole kysymys siitä, oletko jonakin tunnekylläisenä silmänräpäyksenä ottanut hänet syliisi, vaan kysymys on siitä, onko hän persoonallisena Vapahtajanasi ottanut sinut syliinsä.

— — —

Kolmas vastaus on lyhyt, mutta sisältörikas: Tämä lapsi merkitsee minulle *kaiken.*

Jeesus merkitsee minulle armoa kaikista synneistäni, anteeksiantamusta kaikista puutteistani, kaiken velkani poispyyhkimistä, vapautusta tuomiolla, pelastusta helvetin piinasta ja ikuista autuutta taivaassa.

Ja täällä maan päällä hän merkitsee minulle vapautta elämässä, mielen rauhaa, sydämen iloa, olemassaolon onnea, elämän tarkoitusta, voittoa kiusauksissa, voimaa ahdingoissa, lohdutusta surussa ja voitonriemua kuolemassa.

— — —

Älkäämme siis epäilkö tai epäröikö! Rukoilkaamme niinkuin sanotaan vanhassa jouluvirressä:

> Ah, Herrani, mun Jeesuksen,
> Tee asunnokses' sydämen'
> Äl' ylönanna tuskassa
> Vaan vahvista ain' uskossa!

JUMALAN JOULULAHJA.

Jumala on viisaudessaan ja rakkaudessaan päättänyt antaa kaikille ihmisille joululahjan. Mitä tämä nyt merkitsee?

Koska se on Jumalan lahja, täytyy sen olla sekä hyvän että täydellisen lahjan, sillä sellaisiahan ovat ne lahjat, jotka tulevat ylhäältä, valkeuden Isältä.

Mutta mitä sitten ihmiset tarvitsevat?

— — —

Tietysti terveyttä ja voimia! Sillä sehän on tärkeintä, herra pastori, sanovat ihmiset meille, kun käymme kodeissa. Ja kyllähän se onkin erittäin tärkeä ja kallis lahja, sillä kun on terve, on satoja asioita toimitettavana, mutta kun on sairas, niin on kysymys vain yhdestä — siitä, kuinka voisi tulla terveeksi jälleen. Kyllähän terveys on hyvä lahja, jota me terveet luonnollisesti tulemme aivan liian vähän ajatelleeksi, emmekä osaa kyllin kiittää siitä, mutta tärkein se ei kuitenkaan ole. Sillä — kuten Jeesus sanoo — eivät terveet tarvitse parantajaa, vaan sairaat.

Onpa sairaidenkin joukossa monta, jotka kenties sanovat: Niin, olihan se ihanaa olla terve, mutta parhainta se ei missään tapauksessa ollut. Sillä vasta sitten, kun tulin sairaaksi ja niin heikoksi, etten voinut puuhailla monenkaltaisten asiain kanssa, jotka ennen veivät kaiken aikani ja aiheuttivat minulle rauhattomuutta ja huolia, vasta sitten sain aikaa etsiäkseni lääkettä·sielulleni. Sentähden minäkin sanon, että mieluummin tahtoisin menettää ainiaaksi terveyteni kuin olla ilman tätä sairausaikaa, sillä se antoi minulle varmuuden syntieni anteeksisaamisesta.

— — —

No, tottakai sitten rahaa?

Rahahan se maailmaa hallitsee, niinkuin eräs rihkama-

kauppias kerran sanoi minulle ja taputti pulleaa poveaan, jossa lompakko oli: "Katsokaa, herra pastori, tämä se on sittenkin jotakin todellista!" Niin, sanotaanhan niinkin, että kaikki ovet avautuvat kulta-avaimella.

Mutta eipä se sittenkään pidä paikkaansa! Sekö avasi puolisosi tahi lastesi sydänten ovet sinulle? Tahi voitko ostaa heidän rakkautensa? Itse asiassa saa rahalla tavattoman vähäpätöisiä asioita. Voit kenties kullata koko kotisi, mutta et voi ostaa tunninkaan rauhaa sydämeesi, et pysyvää iloa, et hyvää ruokahalua, etkä yhdenkään yön luonnollista unta. On ihmisiä, jotka ovat uineet rahoissa aina syntymästään saakka ja ovat kuitenkin onnettomia ja köyhiä. Ja on köyhiä ihmisiä, joilla tuskin on paitaa päällään, mutta ovat kuitenkin rikkaita ja onnellisia Jumalassa.

Ei, rahoista se ei riipu. Kuningas Mammona on ankara herra palveltavaksi, sillä hän on sydämetön. Rahat tekevät ihmiset pikemmin kylmiksi ja itserakkaiksi kuin jouluiloisiksi ja rakastettaviksi.

— — —

Ei, kun Jumala aikoi valmistaa meille joululahjan, ajatteli hän: Nyt minä annan heille jotakin, jota kukin heistä oikein tarvitsee, sekä terveet että sairaat, rikkaat ja köyhät, nuoret ja vanhat.

Minä annan heille Vapahtajan, sillä sitä he kaikki tarvitsevat niin varmaan kuin he kaikki ovat samanlaisia; sillä kaikki he ovat syntiä tehneet ja kaipaavat Jumalan kirkkautta.

Niin hän sitten antoi meille oman pyhän, ainosyntyisen Poikansa, ja tämän hän teki isällisessä hyvyydessään ja jumalallisessa armeliaisuudessaan ilman meidän ansiotamme tai mahdollisuuttamme. Sillä niin suuresti Jumala rakasti maailmaa.

Mene siis Betlehemin talliin! Kas, siellä on Jumalan lahja sinulle! Ota se vastaan! Usko häneen ja kiitä häntä lahjasta. Sehän on hyvä ja täydellinen lahja, se on Vapahtaja, joka todella voi vapahtaa.

— — —

Mutta kaikkihan me tiedämme, että oikeaan jouluun ei kuulu ainoastaan vastaanottaminen, vaan myös antaminen. Niin, kaipa monet meistä ovat kokeneet seuraavien Jeesuksen sanojen totuuden: "Autuaampi on antaa kuin ottaa." Kenties sinä oikeastaan enemmän iloitset siitä, että saat antaa toisille kuin siitä, että itse saat.

Mitä sitten olet ajatellut antaa Jumalalle?

Sinulla ei ole mitään annettavana, sanot. Mutta sehän ei ole totta. Sinulla on hyvin kallisarvoinen lahja, joka sinun pitäisi antaa Jumalalle vastalahjaksi siitä, mitä hän on antanut sinulle. Jumala ei nimittäin voi sitä saada, jollet sinä itse anna sitä hänelle.

Luin kerran pienen kertomuksen, joka parhaiten selittänee sinulle, mitä tarkoitan.

Eräällä miehellä oli poika, joka oli hänen ainoansa. Molemmat elivät yhdessä ja olivat erottamattomat. Pojalla ei ollut parempaa ja luotettavampaa ystävää kuin rakas, kokenut isänsä, ja isä puolestaan ei tehnyt niinkuin monet muut isät valitettavasti tekevät — hän ei kietoutunut minkäänlaiseen tyhmänylpeään ylimielisyyteen ja säilytti siten poikansa luottamuksen. Molemmat elivät ja hengittivät vain toisilleen. He olivat melkein aina yhdessä; jos he menivät ulos kävelemään, olivat he aina yhdessä, ja jos he olivat kotona, istuivat he yhdessä tuttavallisesti keskustellen, ja molemmat olivat hyvin onnellisia.

Mutta äkkiä näytti siltä, kuin pojassa olisi tapahtunut muutos. Hän vetäytyi syrjään, kieltäytyi lähtemästä yhdessä kävelemään ja oleskeli enimmäkseen huoneessaan.

Isä koetti lukemattomia kertoja tulla hänen luokseen tai saada hänet mukaansa ulos, mutta sai aina kieltävän vastauksen tahi ei edes päässyt huoneeseen, kun ovi oli suljettu. Tämä kiusasi häntä kovasti. Ja niin hän lopulta lakkasi vaivaamasta poikaa, mutta sitä enemmän puhui asiasta Jumalan kanssa. Hän oli kovin huolissaan pojastaan. Hän nimittäin pelkäsi, että joku synti oli hiipinyt nuorukaisen elämään, ja tiesi, että synti tekee ihmisen araksi ja aiheuttaa eron — Jumalan ja meidän välillämme, meidän ja meidän parhaimpien ystäviemme välillä.

Tätä kesti kokonaista kolme kuukautta.

Sitten tuli isän syntymäpäivä.

Varhain aamulla tuli poika isänsä luo ilosta loistaen niinkuin entiseen onnelliseen aikaan. Katso, isä, tässä on syntymäpäivälahjani sinulle. Ja hän ojensi isälleen taidokkaasti koristellun ja kauniiksi kiilloitetun lippaan.

Ja tämän sinä olet tehnyt minulle, poikani!

Niin, jokaisen osan — etkö ole iloinen, isä?

No, tämänkö vuoksi sinä sitten vetäydyit pois minun seurastani?

Niin, luonnollisesti! Eihän sinun pitänyt saada pienintäkään vihiä lippaasta!

Silloin isä tuli syvästi liikutetuksi ja puhkesi kiittämään ja ylistämään Jumalaa. Senjälkeen hän kääntyi poikansa puoleen ja sanoi: ”Kiitän sinua, rakas poikani, kaikesta rakkaudestasi ja kauniista lahjastasi. Mutta sinun tulee tietää”, lisäsi hän vakavana, ”ja muistaa aina, ettei mikään lahja ole minulle niin kallisarvoinen kuin — sinä itse.”

Ja hän sulki hänet syliinsä ilon kyyneliä vuodattaen.

— — —

Tätä pientä kertomusta en ole koskaan voinut unohtaa. Se tuottaa minulle usein vieläkin suurta siunausta.

Sillä eiköpä minulla ja meillä kaikillakin ole usein niin kiire, että unohdamme antaa itsemme Jumalalle.

Kenties me työskentelemme *hänen* tähtensä; kenties me valmistamme *hänen* lipastaan. Me kirjoitamme kirjoja ja pidämme esitelmiä. Me matkustelemme ja käymme kodeissa. Me pidämme pyhäkoulua ja johdamme raamattupiirejä. Me olemme kokouksissa varhain ja myöhään, mutta — entä me itse?

Oi, rakkaat veljet ja sisaret, ei Jumala tahdo meidän lipastamme, ei, hän tahtoo meidät itsemme. Kuinka usein olenkaan senjälkeen, kun luin tämän pienen kertomuksen — myöskin salakammiossani —, kun parhaillaan polvillani rukoilin milloin yhden, milloin toisen puolesta, milloin sisä-, milloin ulkolähetyksen puolesta — kuinka usein olenkaan silloin tuntenut ikäänkuin käden kaulallani ja rakastavan äänen kuiskaavan korvaani: ”Niin, ja sitten sinut itsesi!” Ja silloin rukous sai yhdellä kertaa aivan uuden sisällön, aivan uuden hartauden.

— — —

Luettuani kertomuksen ajattelin: Tämä on niin kaunis ja niin tosi, että sen täytyy olla Jumalan sanassa. Sillä siellähän on kaikki, mikä on kaunista ja totta.

Ja katso, minä löysinkin sen sieltä. Se on 2 Kor. 8:ssa, missä Paavali puhuu, millaisella innolla Makedonian seurakunnat olivat ottaneet osaa keräykseen Jerusalemin pyhille; niin, he olivat olleet niin innokkaita, että he ”suuressa köyhyydessään hyvästä sydämestään antoivat runsaita lahjoja”. Mikä onnellinen elämän epäjohdonmukaisuus! Näemme sen toistuvan vielä tänäkin päivänä, sillä melkein ainahan ne, joilla ei juuri mitään ole, antavat enimmän.

Mutta sitten hän jatkaa: ”Sillä voimainsa mukaan, sen todistan, jopa yli voimainsakin he antavat omasta halus-

taan.” Niin, he antoivat kaikkein ensiksi *itsensä* Herralle ja senjälkeen lahjansa.

Kas, tässä näemme salaisuuden! He saattoivat uhrata niin paljon sentähden, että kaikkein ensimmäiseksi olivat antaneet itsensä Herralle.

Samalla kun Paavali esittää tämän esimerkin Korinton pyhien noudatettavaksi, tulee eräs toinen, korkeampi ja pyhempi kuva hänen mieleensä. Se on Jeesus. Ja sitten hän pitää meille ihanan joulusaarnan ja sanoo: ”Tehän tunnette Herramme Jeesuksen Kristuksen armon, että hän, vaikka oli rikas, tuli teidän tähtenne köyhäksi, että te hänen köyhyydestään rikastuisitte.”

— — —

Mitä Herramme Jeesus Kristus antoi meille?

Lippaanko? — Evankeliuminko? Uuden testamentinko neuvoksi ja johdatukseksi? Enkelinsanomanko?

Oi, ystäväni, hän antoi meille kaiken tämän, mutta mitä muuta hän meille vielä antoi?

Niin, hän antoi meille itsensä, ensimmäiseksi itsensä, kokonaisen ja jakamattoman itsensä.

Huomaatko, ystäväni, — Jeesus on Jumalan joululahja sinulle.

Vastalahjaksi — anna itsesi hänelle!

Silloin sekä sinä että Jumala saatte joululahjan.

JOULUTÄHTI.

JOULULEGENDA.

Hiljaa ja järkkymättä seisoi enkeli välkkyvin miekoin paratiisin portilla. Herra Jumala oli asettanut hänet sinne sinä päivänä, jolloin Aadamin ja Eevan täytyi Jumalan vihaa vavisten ja synnin rauhattomuus sydämessään lähteä Eedenin yrttitarhasta ja vaeltaa ulos syntiseen maailmaan, joka on pahan vallassa.

Kun paratiisin portti paukahti kumahtaen kiinni heidän jäljessään, kiiriskeli sen kaiku yli koko maan ja syvä huokaus kävi läpi koko luomakunnan.

Ja niin meni aika menojaan.

Vuosisadat kuluivat ja muuttuivat vuosituhansiksi, mutta yhä seisoi enkeli vahdissa liikkumattomana ja mykkänä. Hänen takanaan oli taivaanvaltakunnan suljettu portti ja hänen edessään kiemurteli mutkainen tie alas maailmanvaltakunnan laaksoon.

Villien eläinten ulvonta kantautui yön hiljaisina hetkinä hänen korviinsa ja syntiin kahlehdittujen ihmisten nauru ja pilkka kaikui hänen ympärillään. Silloin tällöin kuuluivat hänen korviinsa epätoivoisten sielujen tuskaiset huokaukset ja avunhuudot.

Hän seisoi aina hiljaa, pitäen molemmin käsin välkkyvää miekkaa edessään. Kun lepattava valo välistä leikitteli säkenöivän säilän terällä, välähti miekasta peloittava salama läpi avaruuden. Silloin kulki väristys herjaajien luiden ja ytimien läpi, silloin vapisivat tuskaiset sielut ja villit eläimet vetäytyivät muristen takaisin tiheisiin viidakkoihin.

— — —

Mutta nyt oli tullut *jouluyö*, käsky oli lähtenyt keisari Augustukselta, että koko maailma oli verolle pantava, ja

kaikki menivät panettamaan itseänsä verolle, kukin omaan kaupunkiinsa.

Juhlallinen hiljaisuus vallitsi taivaassa, ja ihmeellinen odotus lepäsi vanhan maan yllä. Kummalliset aavistukset, jotka olivat syntyneet enkelten sydämissä, kun he hartaasti pyysivät saada katsahtaa niihin salaisuuksiin, joita valmistettiin, leijailivat kuin taivaalliset tuulahdukset yli paratiisin muurin laskeutuen alas maata kohden, ja odottavin sydämin tähystelivät kaikki valveilla olevat jumalanlapset taivasta kohti.

Yksinpä hiljaisen portinvartijankin valtasi tämä harvinainen odotus, ja seisoessaan siellä ääneti uneksien, hän saattoi kuulla oman sydämensä lyönnit pyhän yön hiljaisuudessa.

Silloin kajahti äkkiä riemuitseva laulu taivaasta. Enkelit siellä lauloivat. Saadessaan tiedon Jumalan pelastuspäätöksestä ja kuullessaan, että ajan täyttyminen nyt oli tapahtunut, he alkoivat soitella Jumalan harppuja. Niin valtavaa riemua ei ovenvartija ollut koskaan ennen kuullut. Ylistyslaulu vyöryi kuin kohiseva virta Jumalan valtaistuimen juurelta ja paisui vähitellen mahtavasti kaikuviksi soinnuiksi. Laulavat enkelijoukot tulivat yhä lähemmäksi, nyt ne olivat jo aivan hänen takanaan, ja täynnä aavistavaa riemua hän käänsi päätänsä.

Ja kas — samassa portti avautui.

Tämä portti, jota yksikään ihmisajatus tai ihmisvoima ei ollut koskaan voinut järkyttää, avautui nyt Herran käskystä *sisältäpäin*.

Sisältäpäin, Jumalan rakkauden voiman ja tahdon vaikutuksesta avautui tämä portti, jota kohti ei kukaan ollut edes voinut suunnata katsettaan joutumatta välkkyvän miekan säihkyvän tulikehän häikäisemäksi. Ja kuulkaa! Nyt kaikuu laulu kaksi kertaa voimakkaampana ja riemuitse-

vampana. Nyt avautuvat taivaan linnanportit, nyt tulee Jumalan valtakunta!

Niinkuin parvi valkoisia kyyhkysiä, joiden siivillä auringonsäteet leikittelevät, leijaili enkelijoukko hänen ohitsensa ulos pimeään yöhön, alas maailmanvaltakunnan laaksoihin. Se oli kuin häikäisevän kirkas valkoinen pilvi keskellä synkkää yötä. Yhä syvemmälle he laskeutuivat ja näyttivät lopulta vain kaukaisuudessa väräjävältä hopeasumulta. Mutta portti jäi selkoselälleen heidän jäljessään, ja portinvartija kuuli kaukaa kaikuvan heidän ylistyslaulunsa: ”Kunnia olkoon Jumalalle korkeudessa ja maassa rauha ihmisten kesken, joihin hänellä on mielisuosio.”

Silloin enkeli *ymmärsi*. Ja hän heräsi kuin tuhatvuotisesta unestaan; hän hymyili ensi kerran katsahtaessaan ylös avoimeen taivaaseen ja alas vapahdettuun maailmaan, missä enkelit lauloivat kedon paimenille.

— — —

Silloin hän ymmärsi Jumalan pelastussuunnitelman syvän salaisuuden. Ja hän tarttui molemmin käsin miekan säkenöivään terään. Valtavalla voimalla hän mursi rikki säihkyvän säilän ja heitti sen kaikin voimin alas Gehennan syvyyteen. Kalisten ja leimuten vajosi Jumalan vihan välkkyvä miekka alas siihen mereen, joka ikuisesti tulta ja tulikiveä palaa.

Sitten hän seisoi hetkisen rikkimurretun miekan kahva kädessään. Ihmeellistä — se oli tehty ristin muotoiseksi. Sitten hän kohotti sen ylös molemmin käsin ja heitti taivaan kantta kohti. Ja ikäänkuin näkymättömien voimien kantamana se nousi yhä korkeammalle — samoinkuin vihan miekka vajosi yhä syvemmälle syvyyteen. Lopulta hän ei voinut nähdä, nousiko se korkeammalle, sillä nyt se oli ylhäällä lukemattomien tuikkivien tähtien joukossa. Se

riippui nyt hiljaa ikäänkuin olisi pysähtynyt sinne Jumalan käskystä, ja ristinmuotoisen kahvan ympäri muodostui säteilevä rengas, säkenöivä kaari, niinkuin pieni tähtiaurinko, mikä veti kaikkien silmät ja sydämet puoleensa.

Miekankahvasta tuli joulutähti.

Silloin vaihtui monien, monien vuosien hiljainen huokaus autuaalliseen ihmettelyyn. Enkelin rinta alkoi paisua niinkuin tulviva joki, siellä sisällä jotain murtui, hänen kielensä siteet kirposivat, hänen mykät huulensa avautuivat ja laajalti, laajalti avaruuksissa kaikui yksinäisen portinvartijan värisevä joululaulu. Hän lauloi Jumalan kunniasta ja ihmissydänten rauhasta maan päällä, niin että sydän jyskytti hänen rinnassaan ja silmät säteilivät niinkuin kaksi joulutähteä. Laulaessaan hän laskeutui polvilleen; hän itki ilosta ja täynnä pyhää kunnioitusta ylisti Jumalan pohjatonta rakkautta.

— — —

Vartiopalvelus oli lopussa.

Enkeli nousi ylös rukouksesta. Sitten hän meni Herransa iloon, sillä nyt loisti joulutähti ihmisten lapsille.

ENKELIEN JOULUSAARNA.

Kun nyt lapsi oli syntynyt ja Jumalan lupaus täytetty, oli tästä myös ilmoitettava. Sillä ”kuinka he huutavat avuksensa sitä, johon eivät usko? Ja kuinka he voivat uskoa siihen, josta eivät ole kuulleet? Ja kuinka he voivat kuulla, ellei kukaan hänestä julista? Ja kuinka kukaan voi

julistaa, ellei ketään lähetetä... Usko tulee siis kuulemisesta, mutta kuuleminen Kristuksen sanan kautta. Mutta minä kysyn: eivätkö he ole kuulleet? Kyllä ovat. 'Heidän äänensä on kulkenut kaikkiin maihin ja heidän sanansa maailmaan ääriin asti'." (Room. 10: 14—18.)

Niin Jumala siis lähetti ensimmäiset saarnaajansa ja ne olivat pyhät enkelit. Enkelit toivat tiedon ensiksi kedon paimenille. "Sillä seudulla oli paimenia kedolla vartioimassa yöllä laumaansa. Niin heidän edessään seisoi Herran enkeli, ja Herran kirkkaus loisti heidän ympärillään ja heidät valtasi suuri pelko." Tämä enkeli — nähtävästi Gabriel? — sanoi: 'Älkää peljätkö; sillä katso, minä ilmoitan teille suuren ilon, joka on tuleva kaikelle kansalle: teille on tänään Daavidin kaupungissa syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus, Herra. Ja tämä on teille tunnusmerkkinä: te löydätte vastasyntyneen lapsen kapaloituna ja seimessä makaamassa.' Ja yhtäkkiä oli enkelin kanssa suuri joukko taivaallista sotaväkeä ja he ylistivät Jumalaa ja sanoivat: 'Kunnia olkoon Jumalalle korkeuksissa, ja maassa rauha ihmisten kesken, joihin hänellä on mielisuosio'!"

Tässä meillä on kaikkein ensimmäinen joulusaarna, mikä milloinkaan on pidetty.

Jumala on siis valmistanut kaiken.

Meidän ei tule siis — toistaakseni taas Room. 10 — mennä ylös taivaaseen noutamaan Kristusta alas eikä myöskään mennä alas syvyyteen noutamaan Kristusta ylös. Sillä: "Sana on sinua lähellä, suussasi ja sydämessäsi (nimittäin sana uskosta, se, jota saarnaamme)."

Me emme voi luoda joulua ympärillemme, vaikka me ripustaisimme joulukoristeita kaikkialle koko joulukuun ajan. Ei, me voimme ryhtyä kuinka laajoihin jouluvalmistuksiin tahansa, mutta joulua ei siitä tule, niin kauan kuin luonnollinen mieli on vallalla.

Joulu alkaa Betlehemissä — siellä lepää joulu pienen lapsen hahmossa; sillä joulu ilman Jeesusta ei ole mikään joulu. Ja hänet yksin meidän on saatava joulumerkiksemme. Jouluilo on aiottu kaikelle kansalle, suurille kansoille ja pienille kansoille, rikkaille ja köyhille, valkoisille ja mustille ja keltaisille ja ruskeille ja punaisille ihmisille, siis *kaikille* maailman kansoille, sillä Jumala ei säästänyt omaa poikaansakaan, vaan antoi hänet alttiiksi *meidän kaikkien edestä* (Room. 8: 32).

— — —

Kenties yksi ja toinen ihmettelee sitä sanontatapaa, jolla enkelten ylistyslaulu nyt ilmaistaan: ”Kunnia olkoon Jumalalle korkeuksissa, ja maassa rauha ihmisten kesken, joihin hänellä on mielisuosio.”

On erikoisesti kysymys sanoista ”ihmisten kesken, joihin hänellä on mielisuosio”. Mehän olemme tottuneet kuulemaan ”ihmisille mielisuosio”.

Ken sitten ymmärtää oikein vanhan sanontatavan?

Mitä tämä oikeastaan merkitsee? Onko Jumala jouluyön jälkeen saanut enemmän mielisuosiota ihmisiin, kuin mitä hänellä oli ennen. Sitä kai ei voi väittää kukaan, joka lukee esimerkiksi Daavidista, Jumalan mielen mukaisesta miehestä, tahi Abrahamista, joka sai kunnianimen ”Jumalan ystävä”. Ei, mitään muutosta Jumalan olemuksessa ei ole tapahtunut. Siellä on nyt, niinkuin aina, pyhä rakkaus — niinkuin Augustinus sen selittää: ”Hän vihaa syntiä, mutta rakastaa syntistä.”

Mitä ihmisiin tulee, eivät he ole tulleet enemmän ”miellyttäviksi”, kuin mitä he aina ovat olleet. Jouluyö ei missään tapauksessa muuttanut heidän mielenlaatuaan. Pieni Jeesus-lapsi ei ollut kovinkaan vanha, kun veriset murhaajan kädet sitä tavoittelivat ja lopultahan näiden ”miel-

lyttävien" ihmisten onnistui saada hänet naulituksi kiinni Golgatan ristiin.

Ylistyslauluun kuuluu siis kaksi osaa. Jumala saa kunnian ja maa saa rauhan. Kunnia nousee ylöspäin korkeutta kohti Jumalan luo, rauha laskeutuu Jumalan luota alas ihmisille!

Mutta ei kaikille ihmisille.

Valitettavasti ei. Maan päällä ei ole rauhaa, ei ole koskaan ollutkaan siitä lähtien, kun ensimmäinen sodanjulistus annettiin: "Minä panen vainon sinun ja vaimon välille, sinun siemenesi ja hänen siemenensä välille", eikä koskaan tulekaan mitään rauhaa, ennenkuin olemme saaneet uudet taivaat ja uuden maan, joissa vanhurskaus asuu. Ihmisillä, jotka eivät anna Jumalalle kunniaa, vaan päinvastoin häpäisevät häntä maailmallisella mielellä, uskottomuudella, synnillä ja jumalattomuudella, ei luonnollisesti ole mitään rauhaa, sillä Jumalan mielisuosio ei lepää heidän yllänsä. Se keinotekoinen "rauha", joka tuodaan maan päälle jouluyönä, kestää kuten tunnettua vain niin kauan, kuin joulukynttilät palavat, ja tuskinpa niinkään kauan. Mutta niillä ihmisillä, joihin Jumalalla on mielisuosio, heillä on rauha, rauha maan päällä, rauha ahdistuksissa ja rauha kuolemassa.

— — —

Mutta nyt kuuluu kysymys: "Olenko minä sitten ihminen, johon Jumalalla on mielisuosio, tai kuinka minä tulen sellaiseksi?"

Vastaan tähän viittaamalla Jumalan sanaan. Ihmisvastaus ei merkitse mitään.

Mitä sitten Jumalan sana sanoo tästä raamattumme siinä luvussa, jota on nimitetty "uskon korkeaksi veisuksi" (Hebr. 11), sentähden että siinä puhutaan uskosta? Siellä

sanotaan: ”Ilman uskoa on mahdoton olla otollinen Jumalalle.”

Uskottomuus on kaiken synnin lähde. Usko sitä vastoin on käsi, jolla me tartumme Jumalan armoon. Mikään muu ei tuomitse kuin uskottomuus eikä mikään muu pelasta kuin usko.

Ilman uskoa on mahdotonta olla Jumalalle otollinen. Jos tahdot tulla Jumalalle mieluiseksi ihmiseksi, on sinun tultava uskoon. Avaa sydämesi ja ota vastaan hänen joululahjansa! Anna kunnia Jumalalle korkeudessa! Silloin sinusta tulee ihminen, johon Jumalalla on mielisuosio, ja silloin sinä saat rauhan, rauhan aina ja kaikkialla.

— — —

Niin kävi paimenien.

Niin pian kuin enkelijoukko oli mennyt heidän luotaan, he sanoivat: ”Menkäämme nyt Betlehemiin katsomaan sitä, mikä on tapahtunut ja minkä Herra meille ilmoitti.” He eivät menneet sinne nähdäkseen, oliko se tapahtunut, sillä sitä he eivät epäilleet, koska Herra oli sen sanonut. He uskoivat Jumalaan.

”Ja he menivät kiiruhtaen ja löysivät Marian ja Joosefin ja lapsen, joka makasi seimessä. Ja kun he tämän olivat nähneet, ilmoittivat he sen sanan, joka oli puhuttu heille tästä lapsesta. Ja kaikki, jotka sen kuulivat, ihmettelivät sitä, mitä paimenet heille puhuivat. Mutta Maria kätki kaikki nämä sanat ja tutkisteli niitä sydämessään. Ja paimenet palasivat kiittäen ja ylistäen Jumalaa kaikesta, minkä olivat kuulleet ja nähneet sen mukaan kuin heille oli puhuttu.”

Kas tässä seurattava esimerkki: He menivät kiiruhtaen, he löysivät mitä etsivät, he puhuivat siitä, mitä olivat nähneet, ja he ylistivät Jumalaa.

He olivat ensimmäiset, jotka antoivat kunnian Jumalalle korkeudessa; sentähden heistä myös tuli ensimmäiset mielisuosion ihmiset, jotka pääsivät osallisiksi joulun rauhasta. Jospa olisimme heidän kaltaisiaan! Jospa kiiruhtaisimme heidän laillaan!

Jo mene, katso, sieluni,
Seimessä kuka makaapi,
Se on sun Herras, Kristukses,
Jumalan poika, Jeesukses.

KARITSA.

JOULULEGENDA.

Ei ollut helppoa päästä eteenpäin maailmassa, kun oli syntynyt köyhyydessä ja puutteessa, kun orjanmerkki oli ikäänkuin poltettuna sieluun, vaikkakaan ei otsaan. Köyhä hän oli aina ollut, aina siitä saakka, kun hän sangen nuorena poikana lähti ulos ansaitsemaan, aina tähän saakka, kun hän oli tullut vanhaksi.

Hänen kehtonsa ääressä ei oltu laulettu, että hänestä tulisi muuta kuin paimen, jonka olisi palveltava toisia koko ikänsä. Eteenpäin pyrkivä hän ei ollut koskaan ollut, ja vapaus — niin, sitä ei kyllä kannattanut siihen aikaan ajatella. Siitä saattoi puhua vanhaan hyvään aikaan, jolloin joka seitsemäs vuosi oli sapattivuosi, ja kaikki orjat silloin pääsivät vapaaksi, puhumattakaan riemuvuodesta, jol-

loin kaikki omaisuus annettiin takaisin alkuperäiselle omistajalleen. Mutta nyt, kun Rooman keisarilla oli valta kädessään, ei tosiaan maksanut vaivaa ajatella vapautta.

Nyt hän myös oli vanha ja raihnainen ja kihti runteli vanhoja, kankeita niveliä. Ja onhan selvääkin, että joutuu kärsimään vedosta ja vilusta, kun täytyy oleskella ulkona sekä yöllä että päivällä, sateella ja päivänpaisteella, vilussa ja helteessä.

Hän oli kokenut monta merkillistä ja jännittävää seikkailua paimenessa pitkän elämänsä aikana. Esimerkiksi, kun saaliinhimoiset ja nälkäiset sudet olivat ahdistamassa — ankaran kylmiä öitä, paahtavan kuumia päiviä, jolloin sekä eläimet että ihmiset olivat vähällä menehtyä. Kaikkein pahinta oli, kun hehkuvan kuumat erämaan hietamyrskyt pakoittivat sekä lampaat että paimenet yhdessä hakemaan suojaa kallionkoloista.

Hän kätki kuitenkin sielunsa sisimpään ihmeellisen muiston. Se oli kuin salainen lähde, joka aina tulvehti ja jonka yksin hän tunsi. Se tapahtui eräänä yönä vuosia sitten, kun hän vielä oli nuorukainen, kun hän ja muutamat muut paimenet pitivät vartiota yöllä Betlehemin ulkopuolella. Silloin oli häikäisevä valo yhtäkkiä loistanut pimeässä yössä ja keskellä sädekehää seisoi enkeli, joka puhui heidän kanssaan suuresta ilosta, joka oli tuleva kaikille, Vapahtajasta Daavidin kaupungissa ja merkistä: pieni lapsi kapaloituna seimessä makaamassa. Ja juuri kun enkeli lakkasi puhumasta, hän sai kuulla mitä ihaninta laulua. Heitä oli suuri joukko ja he lauloivat niin, että hän vapisi onnesta ja silmät kyyneltyivät. Ja katso, kun taivaallinen ylistyslaulu vielä kaikui heidän ympärillään, koko enkelijoukko kohosi niinkuin parvi valkoisia kyyhkysiä leijaillen hopeanhohdesiivillään ylöspäin taivasta kohden kuin säteilevä pilvi.

Kuinka elävästi hän muistikaan, että hän oli yksi niistä ensimmäisistä, jotka tulivat Betlehemiin, sitten kuin he kaikki olivat päättäneet sinne kiiruhtaa. Silloinhan hän oli nuori ja hänen oli helppo käydä. Ja kuinka hän tähyilikään tätä lasta, josta oli ennustettu niin ihmeellisiä asioita.

Tänä yönä syttyi uskon valo tuon yksinkertaisen paimenen sydämessä — niinkuin joulutähti syttyy Betlehemin kedon yllä. Usko tuli myös hänen johtotähdekseen koko hänen elämänsä ajaksi. Monta, monta kertaa myöhemmin, kun jokin näytti hänestä synkältä ja raskaalta, hän koetti palauttaa mieleensä tämän nuoruutensa suuren elämyksen ja silloin tuntui, kuin pieni toivon lähde olisi alkanut solista hänen sydämessään. Tämä oli suuri tapahtuma hänen muutoin niin yksitoikkoisessa elämässään.

Varsinkaan lasta hän ei voinut koskaan unohtaa, pientä hymyilevää lasta Marian sylissä, ja hänestä tuntui, että hän voisi uhrata kaikki tälle pienelle lapselle ja että olisi autuaallista saada aina olla sen läheisyydessä. Hänestä tuntui, että lapsen silmät säteilivät taivaan kirkkaimpien tähtien lailla ja että ihminen tuli lempeäksi ja hyväksi vain ajattelemalla niitä — ja niin hän tekikin usein. Sentähden kaikki muutkin pitivät häntä niin herttaisena vanhana miehenä ja kutsuivat häntä keskenään ”hyväksi paimeneksi”. Mutta kun hän sen kuuli, hän pudisti päätään ja sanoi, etteivät he saaneet nimittää häntä niin, sillä sitä nimeä hän ei ensinkään ansainnut.

— — —

Jospa hän saisi sanoa, mitä hän kaikkein mieluimmin tahtoisi, niin hän ei toivoisi muuta, kuin saada tuoda Herralle uhrin kaikista synneistään, sillä silloin hän kenties tulisi oikein iloiseksi ja saisi kokea taivaallista rauhaa, joka oli täyttänyt hänet tuona unohtumattomana yönä.

Ja ajattelehan, että niin kävikin!

Kun hän oli palvellut samassa paikassa 50 vuotta, hänen herransa kutsui hänet luokseen ja sanoi: ”Nyt tahdon antaa sinulle lahjan ylimääräisenä palkkiona pitkäaikaisesta ja uskollisesta palveluksesta; mitä tahtoisit mieluimmin? — Ja tuo rikas mies hypisteli jo vyötään, sillä tietystihän hän haluaisi rahaa. Mutta hänen suureksi ihmeekseen ei paimen pyytänytkään rahaa. ”Herra”, hän sanoi, ”tiedän kyllä, mitä mieluimmin tahtoisin, mutta en tiedä, tahdotko antaa sen minulle. Tiedänhän, että olet hyvin arka lampaistasi. Muistan hyvin, kuinka minun täytyi eräänä päivänä sinun käskystäsi jättää yhdeksänkymmentäyhdeksän lammasta korpeen ja etsiä kokonainen päivä yhtä ainoata lammasta, joka oli eksynyt laumasta. Mutta jos tahdot täyttää sydämeni toivomuksen, niin anna minulle yksi karitsa, jonka itse saan valita.” — ”Karitsako? Mitä sinä sillä teet?” kysyi hänen herransa ihmeissään. ”Vien sen temppeliin ja uhraan Herralle vikauhrina kaikista synneistäni — silloin kai saan rauhan.” Ja tätä sanoessaan hän näytti niin hyvältä ja ystävälliseltä, että hänen herransa sydän lämpeni ja hän meni, taputti häntä olkapäälle ja vakuutti, että hänen toivomuksensa täyttyisi.

Seuraavana päivänä vanhalle paimenelle tuli kova kiire. Asiantuntijan ilmein hän valitsi itselleen parhaimman kaikista karitsoista, vuoden vanhan nuhteettoman uroksen, juuri sellaisen kuin laki määräsi. Hänen silmänsä säteilivät, kun hän ajatteli, että tämä karitsa pyhitettäisiin uhriksi hänen puolestaan. Hän tiesi, mitä pyhä merkitsi: erotettu, puhdistettu ja Jumalalle vihitty. Sentähden hän erotti karitsansa laumasta, pesi sen huolellisesti ja lähti sen kanssa Jerusalemiin.

Heistä tuli oikein hyvät ystävät, hänestä ja pienestä karitsasta, kun he yhdessä olivat matkalla eikä häneen voinut olla koskematta kipeästi, kun hän vihdoin saapui temppe-

liin ja jätti karitsan papeille. Hän ei ollut heihin oikein tyytyväinen. He vaikuttivat hänestä aivan liian liikemiesmäisiltä. Koko uhripalvelus tuntui kovin pintapuoliselta. Olisi kai pappien pitänyt ymmärtää, että tämä oli jotakin aivan erikoista; sehän oli hänen sovitusuhrinsa — karitsahan oli todella uhrikaritsa.

Mutta tuntui kuin hän ja karitsa olisivat ymmärtäneet toisiaan paremmin, kuin mitä papit ymmärsivät häntä. Kun he sitoivat karitsan uhriköydellä ja veivät sen polttouhrialttarille, ei se tosin päästänyt pienintäkään valitusta, se oli ääneti ja alistui kaikkeen, mutta se loi häneen niin hellän katseen, että se suorastaan viilsi sydäntä.

Kun hän oli tullut illalla kotiin ja ryöminyt kamelinkarvapeitteen alle yksinkertaiselle vuoteelleen, hän ei voinut olla tuntematta pettymystä sielussaan; — eihän se ollut käynyt ensinkään niin kuin hän oli ajatellut. Hän huomasi nyt yhtäkkiä, että rauha ei varmastikaan ollut saavutettavissa tämänkaltaisen sovitusuhrin kautta.

— — —

Mutta yöllä hän näki ihmeellisen näyn.

Hän uneksi, että hänet oli temmattu taivaaseen, ja hän näki siellä ihmeellisiä asioita. Hän ei voinut ymmärtää kaikkea, mutta kaksi asiaa oli kuitenkin selvillä hänen herätessään.

Toinen oli valo, tuo ihmeellinen, sanoin kuvaamaton sädeloisto, jonka hän oli nähnyt vain kerran ennen elämässään, mutta jonka hän heti tunsi: Enkelijoukon sädeloisto Betlehemin luona. Kuinka hänet riemu valtasikaan! Aivan kuin jään peittämä lähteensuoni olisi äkkiä pulpahtanut esiin ja solisten virrannut koko hänen olemuksensa läpi.

Toinen oli karitsa, hänen herttainen, pieni karitsansa. Sen ylle oli tullut ihmeellinen kirkkaus. Majesteetillisena,

melkein kuin leijona, se eteni yli taivaan kannen, ja sen ympärillä enkelit notkistivat polvensa, ja pyhät soinnut kaikuivat sitä kohden. Mutta se mahtoi kuitenkin olla hänen oma karitsansa, sillä sillä oli punainen haava rinnassaan, millä kohtaa valkoinen villa oli veren punaama. Kun se pysähtyi valtaistuimen eteen, missä sädeloiste liekehti häikäisevän valkoisena, hän näki yhtäkkiä taas saman katseen, joka oli kärsivällinen ja hiljainen, mutta kuitenkin niin ilmehikäs, aivan kuin hänen oma, pieni karitsansa oli katsonut häneen aamupäivällä heidän erotessaan toisistaan temppelissä polttouhrialttarin edustalla.

Tämä näky seurasi häntä koko päivän, vieläpä monta päivää jälkeenpäin. Jollakin ihmeellisellä tavalla hänestä tuntui, että ne kuuluivat yhteen, taivaallinen sädeloiste ja uhrattu karitsa. Hänen lapsellisessa tajunnassaan ne punoutuivat yhteen jonkunlaisen syvällisen mystiikan avulla, jota hän itse ei varmaan voinut selittää. Mutta ihanaa se oli ja niin suloista muistella.

Hän oli tuonut uhrinsa, karitsa oli teurastettu, mutta *rauhaa* hän ei ollut saanut.

— — —

Oli jo myöhä eräänä iltana.

Vanha paimen oli varhain mennyt levolle majassaan, joka sijaitsi aivan erillään kaukana ihmisasunnoista. Hän makasi hetkisen puolihorroksissa, niinkuin vanhat ihmiset usein tekevät, ennenkuin lopullisesti nukahti. Hän makasi ja ajatteli — mitä? Päivän puuhat eivät herättäneet mitään erityisiä ajatuksia, sillä ne olivat aina samanlaisia. Mutta niinkuin tavallista, hänen ajatuksensa kiitivät takaisin hänen elämänsä suureen muistoon: Betlehemin nuoruusmuistoon, uhrivaellukseensa Jerusalemiin ja hänen ihanaan näkyynsä.

Silloin joku äkkiä koputti ovelle. Hän kompuroi peloissaan ovea kohden, hänen majansahan sijaitsi autiossa paikassa, kuka saattoi tietää . . .? Hän oli kuullut puhuttavan ryöväreistä ja pahantekijöistä, jotka hyökkäävät yksinäisten vanhuksien kimppuun ja ryöväävät heidät. Mutta ystävällinen ääni vastasi rauhoittavasti ulkopuolelta, ja paimenen avattua oven rauhallinen kulkija astui sisään ja pyysi vettä ja yösijaa.

Heidän keskustellessaan — ja olihan aivan kohtuullista, että vanhus tahtoi tietää, mistä vieras tuli ja mihin hän oli matkalla —, muukalainen kertoi, että hänen nimensä oli Filippus ja että hän tuli Samariasta, mutta ihmeellisintä oli, että hän ei tiennyt itsekään, minne hän oli matkalla ja ketä hänen piti tavata. Vanhus tuli luonnollisesti vielä uteliaammaksi ja niin hän sai sitten tietää, että Filippus oli Jumalan mies. — Olikohan hän kenties profeetta? — Oi ei, siksi hän ei kyllä tahtonut itseään kutsuttavan; se oli liian suurenmoista, mutta evankelista hän kyllä oli. — Vanhus ei nyt oikein tiennyt, mitä se merkitsi. — Hän oli sellainen, joka julisti iloista sanomaa. — No, silloin hän oli varmaan tullut oikean henkilön luo, sillä hän oli varmasti yksi niitä, jotka odottivat iloista sanomaa, ja jos hän vain voisi auttaa häntä, niin . . . ja nyt vanhus kertoi elämänsä historian, sekä ajallisen, joka oli pian kerrottu, että hengellisen, joka oli paljon jännittävämpi ja sai muukalaisen kuuntelemaan hämmästyneenä. Lopuksi vanhus hetkisen viivähti kertomuksessa karitsasta ja nosti hiukan sen mystillisyyden verhoa, joka asui hänen sydämensä salakammiossa.

— Siitä karitsasta luulen voivani kertoa sinulle jotakin, sanoi Filippus ystävällisesti hymyillen.

— Sitä kai sinä et voine koskaan tehdä, kuiskasi vanhus hämillään.

Ja sitten Filippus ryhtyi kertomaan. Yön myöhäisinä tunteina, köyhässä majassa, aution tien varrella tämä vanha, yksinkertainen sielu sai Herralta valoa, joka paljasti hänelle Jumalan karitsan salaisuuden, hänen, jota kiusattiin meidän rikkomustemme tähden ja joka kantoi kaikki meidän syntimme.

Oli jo myöhäistä, kun he menivät levolle. Kun Filippus seuraavana päivänä jatkoi vaellustaan pitkin sitä autiota tietä, joka vie Jerusalemista Gazaan, seisoi vanhus majansa ulkopuolella ja vilkutti jäähyväisiksi. Aamuaurinko muodosti ikäänkuin kultaisen sädekehän vanhan paimenen ympärille, ja Filippuksesta näytti, niinkuin hän olisi seisonut valopatsaassa.

Kun Filippus sitten oli päättänyt vaelluksensa tuolla autiolla tiellä, päässyt päämääräänsä ja istui etiopialaisen hovimiehen, kuningatar Kandaken rahastonhoitajan vierellä, hän sai kuulla, että se paikka raamatussa, jonka hovimies juuri oli lukenut, oli tämä: ”Niinkuin lammas hänet viedään teurastettavaksi; ja niinkuin karitsa keritsijänsä edessä on ääneti, niin ei hänkään suutansa avaa.” Ja kun hovimies kysyi: ”Minä pyydän sinua, sano minulle: kenestä profeetta puhuu näin, itsestäänkö vai jostakin toisesta?” — niin Filippuksen täytyi ajatella vanhaa ystäväänsä yksinäisessä majassa ja ihmetellen ylistää Jumalaa, joka oli antanut hänen kokea tämän ikäänkuin johdannoksi keskusteluun tuon hienon hoviherran kanssa, ja ilolla ”Filippus avasi suunsa ja lähtien tästä raamatunsanasta julisti hänelle evankeliumia Jeesuksesta” (Apt. 8).

Mutta vanha paimen oli saavuttanut rauhan, jota hän niin kauan oli ikävöinyt. Hiljaisesti iloiten hän hoiti jokapäiväiset tehtävänsä. Ne, jotka kohtasivat hänet, eivät ihmetelleet sitä lempeyttä, joka loisti hänen silmistään, sillä he olivat tottuneet sen näkemään, mutta kukaan ei voinut olla

panematta merkille sitä ihmeellistä iloa, joka säteili hänen katseestaan, vaikka hän muutoin näytti sangen raskasmieliseltä. Mutta tänään hän oli iloinen, sen saattoi helposti nähdä. Hän on luultavasti nähnyt näyn yöllä, he sanoivat toisilleen; — ja sellaisen hän tavallaan oli nähnytkin istuessaan ja puhuessaan Filippuksen kanssa.

— — —

Mutta ihanimman näyn hän sai kuitenkin nähdä seuraavana yönä. Täynnä Jumalan lapsen iloa hän nukahti kevyesti ja rauhallisesti kuin lapsi.

Hän oli jälleen nuori, vielä kerran hän oli Betlehemin ulkopuolella ja vartioi laumaansa. Ja katso, Herran kirkkaus valaisi häntä ja hän näki lukemattoman taivaallisen sotajoukon. Siellähän oli talli, ja kas, siellä oli lapsi, ja lapsen seimen luona makasi pieni karitsa. Karitsa katsoi nyt häneen, mutta — sehän oli hänen karitsansa, hänen uhrikaritsansa! Ja sitten yhtäkkiä lapsi itse tuli karitsaksi — kuinka ihmeellistä se oli: lapsi oli karitsa ja karitsa oli lapsi! Ja siellä oli valoa, taivaan ihanaa loistoa. Sitä hän ei koskaan unohtaisi! Ja nyt tuli karitsa hänen luokseen, ja sehän oli itse Jeesus, josta Filippus oli niin kauniisti puhunut. Jeesus kumartui hänen ylitsensä ja suuteli häntä — oi, kuinka tuntui ihanalta! Hän huokasi syvään kolme kertaa — sitten oli kaikki hiljaa.

— — —

Seuraavana päivänä Filippus koputti ovelle, mutta kukaan ei vastannut.

Filippus meni sisään — ja löysi vanhan paimenen makaamassa vuoteellaan kirkastunut hymy kasvoillaan. Filippus teki ristinmerkin hänen ylitsensä ja meni hiljaa tiehensä.

Hän kulki kuin unessa, täynnä ihmetystä ja kiitollisuutta, kunnes huomasi olevansa Asdodissa.

ILOISTA JOULUA!

Ei ole yhtään ihmeellistä, että nämä kaksi sanaa, joulusta ja ilosta, kuuluvat yhteen. Se johtuu jouluyöstä, jolloin enkeli alusta pitäen erottamattomasti liitti ne toisiinsa sanoessaan: ”Katso, minä ilmoitan teille suuren ilon!”

Enkelin joulutervehdyksestä juontuu myös sana evankeliumi, joka merkitsee: ”iloinen sanoma”. Gabriel sanoi sen jo Sakariaalle: ”Minut on lähetetty julistamaan sinulle tätä ilosanomaa.”

Kyllä kai sinäkin tahtoisit viettää iloisen joulun kodissasi?

Mutta nyt tulee kysymykseen, millaisista lähteistä ilo ammennetaan; sillä millaisia ovat lähteet, sellaiseksi tulee myös ilo.

Vanhat pakanalliset roomalaiset, jotka elivät siihen aikaan, jolloin keisari Augustus määräsi, että koko maailma oli verolle pantava, viettivät joulun aikaan muutamia juhlia, joita he maanviljelyksen Jumalan Saturnuksen kunniaksi nimittivät saturnalioiksi. Tämän juhlan aikana, joka kesti yhdeksännestätoista päivästä kahdenteenkymmenenteenkuudenteen päivään joulukuuta, keskeyttivät tuomioistuimet toimintansa merkiksi siitä, että kaikkien ihmisten tuli nyt olla hyviä toisiansa kohtaan menneen kulta-ajan muistoksi, josta heillä myös oli tarinoita. Silloin pelattiin kaikenlaisia pelejä, varsinkin muutoin kiellettyjä arpapelejä panoksina pähkinöitä, sillä näitä pidettiin hedelmällisyyden vertauskuvina. Lapset saivat pieniä savi- ja vaha-vertauskuvia. Sukulaiset ja ystävät antoivat toisilleen lahjoja ja valmistivat toisilleen kaikenlaisia yllätyksiä. Ystäville annettiin myös vahakynttilöitä merkiksi valon lisääntymisestä, ja juhla loppui uudenvuodenpäivänä aika melulla. Itse juhla-

iltana orjat saivat kerrankin näytellä herrasväen osaa, samalla kuin herrasväki palveli heitä.

Roomalainen joulu on aivan selvästi painanut leimansa meidän jouluumme. Me tunnemme sen piirre piirteeltä samaksi. Kaikki ovat niin ystävällisiä toisiaan kohtaan, vieläpä kaikkein jöröimmätkin koettavat hymyillä. Kukaan ei pane pahakseen, vaikka häntä vähän tyrkitään ja likistetään junassa tai raitiotievaunussa. Kaikki ovat niin salaperäisiä valmistaessaan toisilleen yllätyksiä. Jos isä tulee odottamatta huoneeseen, jossa tyttäret oleskelevat, hän saa kovan kirkaisun tervehdykseksi ja kaikki kädet käsitöineen katoavat äkkiä pöydän alle. Joululeikkejä ja pähkinöitä ei myöskään puutu, ja itse juhlailtana tulevat palvelijat kotiapulaisesta karjarenkiin asti saliin. Rouva puristaa niin kauniisti keittäjätärtä kädestä joulukuusen ympäri tanssittaessa ja talon herra, joka oli ensimmäisenä rivissä, saa käteensä maitotytön känsäiset, punaiset sormet, koska tämä oli viimeisenä rivissä, ja hän viihtyy hyvin seurassa pitäessään hänen kosteaa kättään omassaan.

Niin, kyllä meillä on vieläkin ”roomalainen joulu” täällä kotona.

— — —

Pyhä joulu sitävastoin etsii ilon lähteet Jumalan luota. Sillä hänen luonansa on elämän lähde. Hänen valossaan näemme valon.

Ja Jeesushan hillitsi maailman mahtavan pyörän juoksustaan syvyyttä kohti ja käänsi sen kulun jälleen ylös valon lähteitä kohden.

Toivon kaikesta sydämestäni, että me kaikki saisimme ilontäyteisen joulun. Sitähän me toivotamme itsellemme ja sen me myös suomme kaikille lähimmäisillemme.

Ilahduttakaamme vain toisiamme olemalla hyviä ja rakastettavia — arkipäivinähän voi olla vähän niin ja näin!

— Tehkäämme joulumme niin juhlalliseksi kuin voimme, ja iloitkaamme ja nauttikaamme kotimme viihtyisyydestä omaistemme piirissä.

Mutta ennen kaikkea, avatkaamme kotimme Jeesukselle ja etsikäämme jouluilomme lähteitä hänen luotaan.

Silloin saamme varmaan jouluna kokea todellista jouluiloa. Silloin saamme tuntea, että pyhä joulu on — iloinen joulu!

HERRA AUTTAA.

JOULUKERTOMUS.

Kun tultiin pienelle kukkulalle, jossa seisoi kolmijalkainen, ränsistynyt mylly, näkyi herraskartano aivan lähellä mäen alapuolella. Myllymäeltä avautui näköala yli tasaisen, viljavan vehnävainion.

Myllymäen alapuolella sijaitsi ensin kartano, sitten kirkko ja pappila ja sitten vehreä laakso iloisine puroineen.

Komea oli kartano, johon kuului 600 tynnyrinalaa lihavaa vehnäpeltoa. Mutta tähänkin onnelliseen kotiin tuli surun ja murheen aika.

Se alkoi oikeastaan keväällä puolitoista vuotta aikaisemmin.

Tässä kodissa kasvoi neljä tytärtä, mutta ainoastaan yksi poika. Tuskinpa tarvinnee sanoa, että hän oli äidin silmäterä ja isän toivo. Kasvuaikana häntä kuitenkin vaivasi ilkeänlainen päänsärky, joka kehittyi yhä pahem-

maksi ja lopulta huomattiin luumätää korvan takana. Hänet vietiin lähimpään kaupunkiin, missä toimitettiin leikkaus. Mutta mikään ei auttanut, vaan hän tuli yhä heikommaksi. Yli talven hän vielä jaksoi päästä, mutta keväällä loppuivat voimat.

Kävin usein hänen luonaan sairauden aikana. Hän oli sekä serkkuni että ystäväni. Oikeastaan en mielelläni tullut sairashuoneeseen, sillä mielestäni minulla oli aina niin kovin vähän sanoja, jotka voivat häntä lohduttaa. Tiesin, että kuolema teki tuloaan, ja sentähden vapisin. Siihen aikaan minulla ei vielä ollut ikuisen elämän voitonriemua ja sentähden istuin hänen sairasvuoteensa vieressä voimatta sanoa hänelle mitään. Niin pian kuin luulin olevan soveliasta poistua, läksin heti ulos huoneesta. Muistan vielä hyvin, kuinka jokaisen käynnin jälkeen sanoin kuvaamattoman helpoituksen tuntein harppasin rappuja alas enkä pysähtynyt, ennenkuin seisoin ulkona kirkkaassa auringonpaisteessa ja pudistin päältäni kaikki ikävät tunteet.

— — —

Vihdoin sammui hänen elämänsä kipinä.

Hänen hautajaispäivänsä sattui juuri hänen kaksikymmenvuotispäiväkseen. Ensin kokoonnuimme puutarhapaviljonkiin — tuohon kauniiseen, suureen huoneeseen, johon me usein nuorina olimme kokoontuneet leikkimään. Nyt oli kaikki huonekalut kannettu pois ja keskellä lattiaa oli hänen arkkunsa. Kylmät väreet kulkivat lävitseni, sillä ensi kerran kuolema oli vieraillut rakkaitteni piirissä.

Hänen isänsä piti puheen paarien ääressä. Olihan suru suuri, sillä hän oli ainoa poika. Kuinka me itkimmekään kaikki, jotka olimme häntä lähellä!

Kartanon alustalaiset kantoivat hänet tuon lyhyen matkan kirkkoon puutarhan halki. Ja siellä tuntui, ikäänkuin koko kuoleman kauhistus olisi tullut minun ylitseni.

Olin terve ja voimakas, kaikki suoneni uhkuivat nuoruuden voimaa ja elämän rohkeutta, kaikkialla ympärilläni teki kevät tuloaan, aurinko loisti, linnut visersivät, mehiläiset surisivat, hedelmäpuut olivat täydessä kukoistuksessaan, kaikki kasvoi ja vihannoi, ja tuolla — tuossa arkussa lepäsi Juhani jäykkänä ja kylmänä — *kuolleena!* Hän, jonka silmiin niin usein olin katsonut, jonka kättä olin puristanut, jonka äänen sointu vielä kaikui korvissani — hän makasi nyt kuolleena! Ja tämä kaikki keskellä luonnon rehevyyttä!

Oliko siis koko olemassaolo tarkoitukseton sattuma? Oliko kuolema voimakkain mahti, ainoa todellinen?

— — —

Saavuimme kirkkoon.

Mutta siellä ei käynyt sen paremmin. Hautajaiskellot soivat ja kirkon ulkopuolella seisoivat kaikki koululapset ja lauloivat surumielisellä sävelellä:

On eloni vaan, kuin aaltonen tuo,
Min heiluilemaan jo tuulonen luo,

aalto, jonka seuraava tasoittaa ja jota ei sitten enää ole.

Ei, se ei antanut mitään toivoa!

Mutta vihdoin — kirkossa tuntui paremmalta.

En unohda koskaan sitä hetkeä, kuin pappi astui esiin, nosti ylös kätensä ja sointuvalla äänellä luki: ”Minä olen ylösnousemus ja elämä. Joka minuun uskoo, hän elää, vaikka olisi kuollut.”

Tuntui kuin valonsäde olisi voitokkaana tunkeutunut kuoleman pimeyden ja sumun läpi. Pimeys väistyi ja saatoin taas hengittää vapaammin.

Jos olikin ensimmäinen kerta, kun tunsin kuoleman jääkylmän kosketuksen sielussani, niin oli myös ensimmäinen kerta, kun kohtasin elävän Vapahtajan ja opin tuntemaan elämänsanan kuolemanvoittavan mahdin.

Se kyllä joutui unohduksiin ja haihtui jälleen.

Kauan, aivan liian kauan kesti, ennenkuin annoin hänelle sydämeni ja hänen elämänsä tuli minun persoonalliseksi omaisuudekseni. Mutta Jumalalle kiitos — että pääsin niin pitkälle! Tuo hetki maalaiskirkossa oli myös yksi aste taivaallisen isäni kutsuista. Sillä vaikkakin puu kaatuu vasta sadannella kirveeniskulla, ei kuitenkaan mikään saa minua uskomaan, että yhdeksänkymmentäyhdeksän edellistä ovat olleet turhia.

— — —

Mutta en ollut vain minä, johon kuoleman majesteetti sinä päivänä teki vaikutuksen Sinä silmänräpäyksenä, jolloin viimeinen vilahdus keltaisesta arkusta katosi haudan syvyyteen, murtui hänen äitinsä elinvoima.

On tapana sanoa, että suuri suru antaa voimaa. En tiedä, puhutaanhan niin paljon, tahi on aikaisemmin puhuttu niin paljon, että nyt ollaan varovaisempia, koska tahdotaan välttää lääkärin ja nykyaikaisen kulttuuri-ihmisen ylimielistä hymyilyä. Kuinka olikaan, hän sai voimia ja kesti puolitoista vuotta tuosta toukokuun päivästä lähtien, kunnes vihdoin kaikki toivo oli mennyt. Ja nyt oli pian joulu.

— — —

Mutta nyt osoitti myös Herran armo ja rakkaus voimansa. Hänhän sanoo: ”Minä tiedän, mitkä ajatukset minulla on teistä, nimittäin rauhan ajatukset eikä onnettomuuden, antaakseni teille tulevan elämän ja toivon.”

Läheisessä herraskartanossa oli tapahtunut suuri skandaali. Vanhin ja sitä seuraava poika oli lähetetty läheiseen

pikkukaupunkiin maanviljelyskouluun. Eräänä iltana heidän mieleensä johtui mennä pelastusarmeijaan. Minähän olen sanonut, että tämä on vanha kertomus ja tähän aikaan olivat mielipiteet niin kovin erilaiset tästä armeijasta, joka nyt on tullut niin suosituksi. Tuona iltana puhui eräs naispuolinen "kapteeni" Nikodemuksesta, joka tuli Jeesuksen luokse yöllä ikävöivän, mutta samalla kertaa vapisevan sydämensä pakoittamana. Sana sattui nyt lähinnä vanhimpaan poikaan; hän tuli herätykseen ja joutui synnin hätään.

Siitä syntyi suuri hämminki. Vanhin poika kirjoitti kotiin, että veli oli tullut uskonnolliseksi. Ja niin voimakkaasti oli se häneen vaikuttanut, että hänen täytyi paneutua vuoteeseen. Siellä hän nyt makasi tuskissaan ja kerjäsi Herralta armoa. Isä matkusti noutamaan häntä kotiin, toivoen, että kaikki menisi ohi kodin hiljaisuudessa. Mutta niin ei käynytkään. Eräänä kauniina päivänä hän otti repun olalleen, sanoi herraskartanon elämälle hyvästit ja meni erääseen kalastajakylään ja kirjoittautui pelastusarmeijaan. Siellä hän vähitellen löysi sielullensa rauhan.

Ja nyt saamme nähdä seuraavan langan Herran armeliaista käsistä. Herra käytti tätä nuorta miestä välikappaleenaan viedäkseen surun painamalle sairaalle äidille evankeliumin lääkettä. Hän oli nimittäin kuolleen nuorukaisen serkku. Ja nyt hän tuli usein tervehtimään sairasta sukulaistaan.

Ennen tätä aikaa ei tällä ollut ollut mitään tekemistä Herran kanssa; hän oli lähinnä ollut kieltäjä. Ja kauan kestikin, ennenkuin hänen ilkeä sydämensä nöyrtyi. Se olikin suljettu katkeruuden kovaan kuoreen. Miksi Jumala oli ottanut pois hänen poikansa, hänen ainoan poikansa? Kuinka hän saattoikaan tehdä niin? Oliko se rakkautta? Oliko *hän* rakkaus?

Niin, miten paljon puuhaa onkaan Jumalalla, ennenkuin hän saa meidät syntisraukat pelastetuiksi! Millaista tuskaa ja vaivaa olemmekaan, sinä ja minä, aiheuttaneet — ja aiheutamme — hänelle! Oi sitä kohtalokasta epäuskoa, sitä takaperoista suhdetta, että hänen täytyy kerjätä ja pyytää meitä saastaisia syntisiä, sen sijaan että meidän pitäisi langeta hänen jalkoihinsa ja nöyrästi anoa armoa.

Niin, kauan kesti, monta iskua täytyi puun saada, ennenkuin se kaatui. Siellä istui tuo nuori kadetti pelastusarmeijan univormussa sairasvuoteen ääressä. Yhä uudelleen hän osoitti Jeesusta, Jumalan karitsaa, joka kantoi kaikki meidän syntimme. Uskollisesti ja sävyisästi hän todisti Jumalan rakkaudesta Jeesuksessa Kristuksessa.

Ja sitten hän lauloi. Erittäin kauniilla, ilmehikkäällä äänellään hän lauloi sairaalle. Varsinkin erästä pientä laulua — "Herra auttaa" — sairas rouva mielellään kuunteli, ja vanhan rakennuksen matalat huoneet kaikuivat sen sävelistä. Lopulta myöskin talon isäntä oppi sen laulun.

Sitten nuori kadetti matkusti pois. Hänen työnsä oli suoritettu, pian oli puu kaatuva viimeisestä kirveeniskusta. Sen teki Herra itse henkensä ja pienen laulun avulla. Palvelijan täytyi täyttää velvollisuutensa; sitten hän voi mennä. Jumalalle yksin kuuluu kunnia.

— — —

Tuli joulu, jouluilta.

Sairas rouva makasi vuoteessaan. Ovi ruokasaliin oli avoinna ja siellä seisoi koristettu joulukuusi. Ylinnä latvassa loisti säteilevä joulutähti. Oli hiljainen päivä ja auringonsäteet leikittelivät kuuraisten puiden oksilla.

Hänen miehensä seisoi pianon ääressä viereisessä huoneessa ja lauloi hänen lempilauluaan. Ja silloin se tapah-

tui, se suuri ja ihmeellinen kohtaaminen Jeesuksen ja syntisen välillä. Laulun aikana liukuivat laskevan auringon säteet joulukuusen yli ja sattuivat joulutähteen, niin että se kimalteli ja viittasi häntä Jumalan valtakuntaan. Ja kun laulun viimeinen säe oli vaiennut, siirtyi hänen väsynyt sielunsa lepoon Jeesuksen luo, niinkuin karitsa hyvän paimenen helmaan. Sillä hän etsii, kunnes löytää karitsansa.

— — —

Muutamia päiviä myöhemmin säteili vanha kartano juhla-asussa. Reki toisensa jälkeen saapui oven edustalle. Ilma oli täynnä kulkusten kilinää. Rouva tahtoi nähdä kaikki vanhat ystävänsä ja vielä kerran — niinkuin niin usein ennen — pitää joulukestit.

Millaiset kestit niistä tulivatkaan!

Jos pysähtyy vakavasti ajattelemaan, niin kyllä kai niissä kesteissä oli enemmän oikeata joulun tuntua, kuin monissa muissa aikaisempina vuosina.

Rouva makasi valkoisessa sängyssään, itse valkoisena ja kalpeana, kuoleman merkitsemänä, mutta Jumalan rauhan lempeä, sanomaton kauneus kasvoillaan. Ovi oli avoinna, ja rauhallinen hymy värehti hänen kasvoillaan, kun hän kuunteli puhetta, jonka hänen miehensä vapisevin äänin piti vieraille. Se oli joulutervehdys kodin vanhoille ystäville.

Me olimme kaikki sisällä tervehtimässä häntä, ja hänellä oli ystävällinen sana sanottavana meille kullekin. Hän tiesi olevansa matkavalmis. ”Syvälle hänen täytyi taivuttaa minua saadakseen minut”, hän sanoi. ”Kun hän otti minulta poikani, en käsittänyt ensinkään, mihin hän sillä pyrki. Mutta vielä syvemmälle hän taivutti minua sairauteni kautta, mutta silloin minä löysin hänet, silloin sain rau-

han ja nyt menen kotiin hänen luokseen, kun olen kylliksi puhdistunut ja milloin hän tahtoo."

Hän pyysi, että laulu "Herra auttaa" laulettaisiin koko seurueelle. Se laulettiinkin, vaikkei se ollutkaan helppoa. Hän kutsui luoksensa erään vieraistaan ja pyysi häneltä anteeksi, että oli usein ollut kiivas häntä kohtaan. Tämä pyysi häntä itkien unohtamaan sellaiset pikkuasiat, mutta hän vastasi hiljaa ja päättäväisenä: "Niin, tämäkin on Jumalan tahto!" Ihmeellinen rauha ja lempeys kuvastui hänen olemuksestaan. Kukaan sen illan vieraista ei voinut unohtaa näitä joulukestejä.

— — —

Ja niin hän oli valmis kotimatkalle. Herra oli odottanut vain tätä, mikä tapahtui jouluiltana. Kun sato on kypsynyt, antaa hän leikkuumiehen tulla, sillä viljankorjuuaika on lähellä.

Perjantaina tammikuun 6 päivänä hän meni Herransa iloon.

Hänen kiusattu ruumiinsa sai levon pojan vierellä pienen maalaiskirkon seinustalla. Mutta hänen sielunsa leijaili pelastettuna ja autuaana kotiin Herran luo, joka auttaa.

— — —

Nyt siitä on jo pitkä aika. Hänen miehensäkin on kauan sitten mennyt kotiin Jumalan luo. Suku on hajaantunut ja levinnyt yli Ruotsin ja Tanskan, Europan ja Amerikan. Talo on palanut ja muistot ovat kalvenneet. Vain yksi on jäljellä, nyt ja iankaikkisesti: Herra auttaa.

PYHÄN STEFANUKSEN PÄIVÄ.

Valitettavasti ei voida kirjoittaa kirjaa joulusta, joulurauhasta ja jouluilosta ilman että varjot, vieläpä veriset varjot lankeavat yli kuvan. Se johtuu siitä, että olemme tekemisissä *syntisten* kanssa. Jumalan puolelta on kaikki pelkkää valoa, hyviä lahjoja ja enkeleitä. Mutta niiden käy samoin kuin lumen. Kun se laskeutuu alas taivaasta, on se valkoista ja puhdasta, mutta ilma täällä maan päällä turmelee sen. En puhu nyt kaupungeista, missä se heti tallaantuu jalkoihin ja muuttuu likaiseksi liejuksi, mutta vieläpä maallakin on paljon sellaista, joka likaa lumen: noki ja pöly, pakkanen ja suoja, vieläpä ilma itse.

Kun sitten tulevat kysymykseen ihmiset, niin asia muuttuu vieläkin pahemmaksi. Osoittaakseen meille näitä varjoja, antoivat isämme meille toisen joulupäivän tekstiksi kertomuksen Stefanuksesta, joka oli ensimmäinen marttyyri helluntain jälkeen, ensimmäinen kaikista, jotka sinetöivät uskonsa verellään. Stefanus merkitsee seppelettä, ja seppele hän olikin, viheriöitsevä seppele, joka oli kierretty Herramme Jeesuksen Kristuksen nimen ympärille, verinen seppele, joka oli kiedottu ensimmäisen ja suurimman marttyyrin ristin ympäri Golgatalla.

Ei kuulu tämän kirjan puitteisiin ryhtyä lähemmin koskettelemaan Stefanuksen historiaa, mutta Pyhän Stefanuksen päivä ei kerro vain hänen marttyyrikuolemastaan, vaan toisen joulupäivän teksteistä kaikuu muitakin synkkiä säveleitä, jotka monesta tuntuvat särähtäviltä epäsoinnuilta joulupäivän idyllisen tunnelman rinnalla. Vanha evankeliumi kertoo, kuinka Jeesus valittaa Jerusalemin katumattomuutta, joka kivittää ja tappaa profeetat, ja sen vastahakoista kansaa, joka ei tahdo tulla hänen siipiensä suojaan (Matt. 23). Ensimmäisen vuosikerran teksti on, jos mah-

dollista, vieläkin jyrkempi: ”Älkää luulko, että minä olen tullut tuomaan rauhaa maan päälle; en ole tullut tuomaan rauhaa, vaan miekkaa.” Rauhattomuuden tulee ulottua aina kodin piiriin asti. Säälimättä hän antaa eripuraisuuden julman miekan eroittaa ne, jotka eilen ystävällisesti kävivät käsikädessä joulukuusen ympärillä. ”Sillä minä olen tullut nostamaan pojan riitaan isäänsä vastaan ja tyttären äitiänsä vastaan . . . Joka rakastaa isäänsä taikka äitiänsä enemmän kuin minua, ei ole minulle sovelias . . .” (Matt. 10).

— — —

Minkätähden saataneekaan nämä veriset iskut suunnata joulupäivän rauhaa vastaan?

Niin, se riippuu Herramme Jeesuksen Kristuksen rehellisyydestä ja miehuullisuudesta. Hän ei tahdo, että häntä tuuditetaan sylissä niinkuin pientä lasta, vaan että hänet valitaan tieten tahtoen. Hän ei tahdo panna ajatuksia liikkeelle eikä kiihoittaa tunteita, hän tahtoo saada sinun tahtosi, sinun persoonallisuutesi ratkaisevan myöntymyksen. ”Minä tahdoin koota teidät, mutta te ette ole tahtoneet”, hän sanoo. Mutta tässä tulee ristiriita. Sillä kristinusko on tahdon asia, johon et voi etkä saa suhtautua vain ulkopuolisesti.

Hän menee kodin piiriin ja sanoo: ”Mikä sitten oli teidän joulunne *tarkoitus?* Lauloittehan te jouluvirsiä eilen ja annoitte toisillenne lahjoja? Mutta mitä merkitsi *Jumalan* lahja sinulle? Uskotko todellakin, että tämä pieni lapsi on Jumalan poika? Uskotko, että se on sinun persoonallinen Vapahtajasi, ainoa, joka voi vapauttaa sinun sieluparkasi ikuisesta vaivasta? Vai ovatko nämä kenties liian kovia sanoja sinun hauraaseen joulutunnelmaasi?

Jeesushan odottaa sinulta — ja täydellä syyllä —, että kun vietät joulua laulamalla virsiä ja lauluja hänestä, myös käyt elämässäsi *tunnustamaan* tätä Jeesustasi, että

koko vaelluksesi todistaa hänestä. Jos et tahdo tai et uskalla tehdä sitä perhesyistä tai ihmispelosta — silloin et ole hänelle kelvollinen. Silloin olet itseasiassa jo tuominnut itsesi etkä tarvitse ihmetellä, jos hän kieltää *sinut* isänsä edessä taivaassa.

— — —

Tämä avomielinen menettely Vapahtajamme puolelta on kenties ristiriidassa joulutunnelmasi kanssa, mutta ole vakuutettu siitä, ettei evankeliumissa ole mitään vikaa. Siinähän sanotaan oikeastaan vain, että kun Jumala tarkoittaa totta lahjallaan, niin hän tarkoittaa totta myös vaatimuksillaan. Se on itseasiassa vain sitä, mitä on nimitetty ”myrskyiseksi pohjoispuoleksi” Jeesuksessa.

Nyt tulee kysymykseen, minkä arvoinen Jeesus on sinulle; tahi oikeammin — niinkuin hän sanoo — oletko sinä *hänelle* kelvollinen. Sinä et nimittäin aseta ehtoja totiselle kristillisyydelle, vaan hän! Tässä Jeesus asettaa ehdottoman vaatimuksensa, jota ei kukaan eikä mikään saa estää sinua noudattamasta.

Niin, vaikkapa se olisi oma isäsi tai äitisi, niin he eivät saa estää sinua, sinun täytyy ”vihata” heitä, sanoo hän, s.o. että hän, joka itse on opettanut meille neljännen käskyn ja joka itse ristillä mitä rakastettavimmalla tavalla otti jäähyväiset äidiltään, hän sanoo, että sinun täytyy *voida* vihata heitä, jos he nimittäin tahtovat estää sinua valitsemasta hänet ja yksin hänet. Mitään ei saa olla Jeesuksen ja sinun välilläsi! Asia on nimittäin siten, että siinä johtolangassa, jota kutsutaan jouluevankeliumiksi, on voimavirta. Se antaa paljon — mutta sen kanssa on vaarallista leikkiä.

Jos sitävastoin rehellisellä tahdolla mukaudut Vapahtajasi vaatimuksiin, niin saat kokea, ettet vain voi säilyttää, vaan myös lisätä joulurauhaasi. Sillä hänhän on joka tapauksessa, kaikesta huolimatta, tullut tuomaan rauhaa maan

päälle; kuitenkin ainoastaan ihmisten kesken, joihin hänellä on mielisuosio, s.o. niiden kesken, jotka ovat valinneet *hänet* ennen kaikkea ja kaikkia.

— — —

Rauha! Se on ja jää joulun kallisarvoisimmaksi lahjaksi.

Lauletaan ja puhutaan kyllä vieläkin enemmän ilosta tai molemmista yhtaikaa, ilosta ja rauhasta. Ja kuitenkinhan on niin, että rauha, Jumalan rauha sydämessä on paljon, paljon kallisarvoisempi kuin ilo. Kun jouluilo niin nopeasti katoaa useimmilta ihmisiltä, on siihen syynä se, että he etsivät jouluiloa etsimättä joulurauhaa.

Vieläpä uskovaisetkin ihmiset valittavat usein, että ”tänä vuonna on ollut niin vaikea saada oikein kiinni jouluilosta” Sillä Jumalan lapsina heillä on kuitenkin siksi paljon hengellistä ymmärrystä, että he käsittävät, ettei käy laatuun maailman tavalla koettaa kohottaa itseänsä keinotekoiseen iloon.

Mutta ei se riipu ilostakaan. Ylipäänsä ilo on paljon vähemmän arvoinen kuin rauha. Jokainen ilo, suurinkin, haihtuu vähitellen ja katoaa. Esimerkiksi en unohda koskaan iloa, jota tunsin silloin kuin sain panna päähäni ylioppilaslakin. Meillä oli vanha lippalakki päässä, kun menimme viimeiseen kuulusteluun ja ylioppilaslakki takin alle piilotettuna. Niin pian kuin olimme saaneet kuulla tulleemme hyväksytyiksi, vedimme esiin ylioppilaslakin ja lahjoitimme koululle vanhan päähineemme, sillä nythän me olimme ainiaaksi vapaat tuosta orjuuslaitoksesta, niinkuin me koulua siihen aikaan nimitimme. — Tai sitä pientä, sileää sormusta, jonka hän pani sormeeni! Mikä riemu, eihän senkään pitänyt koskaan haihtua! Eikä se kai olekaan haihtunut, vaikkakin on aikaa myöten vaihtanut luonnettaan — ja niinhän on kaiken ilon laita.

Sitä vastoin Jumalan lapsi ei voi olla ilman rauhaa. Ilman iloa saattaa elää, mutta ilman rauhaa ei voi elää.

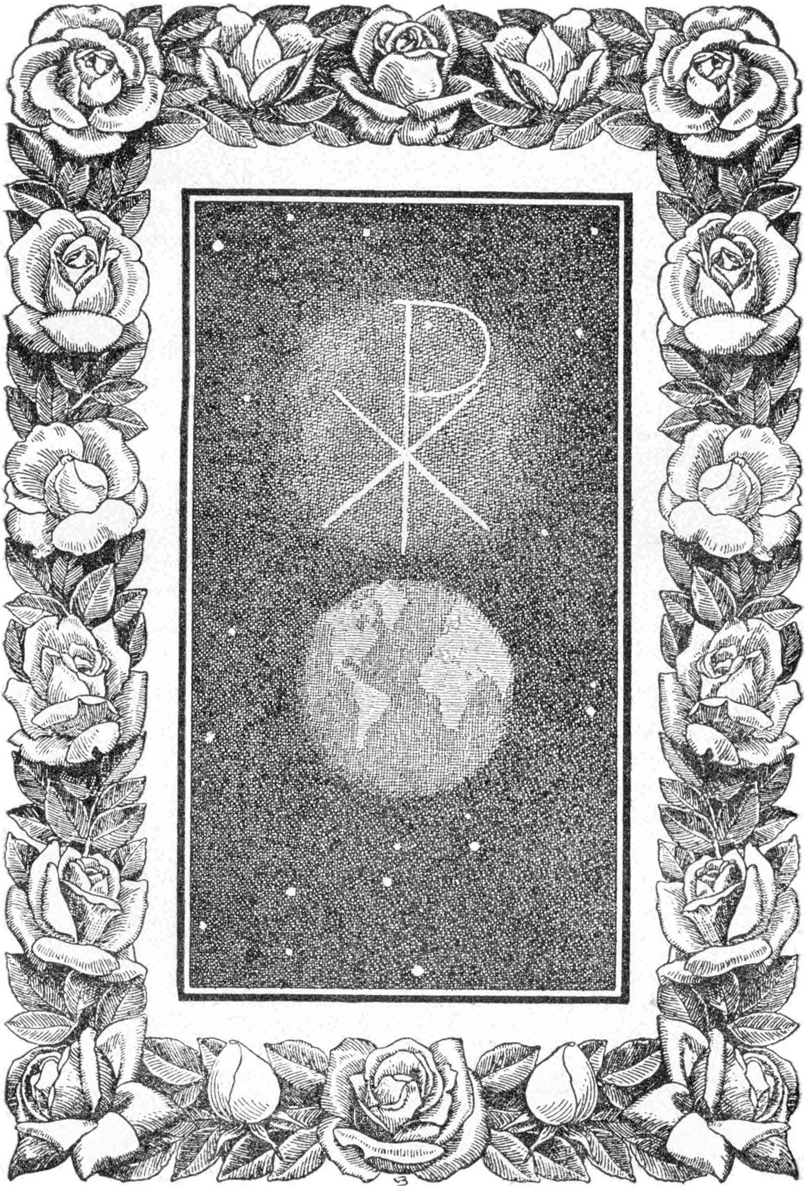
Saattaa kulua pitkiä aikoja, jolloin kaikki ilo on kuin poispuhallettu — se voi johtua joko ulkoapäin tai sisältäpäin tulevasta surusta — mutta keskellä surunkin aikaa voi rauha säilyä. Niin, ilman sitä ei suorastaan voi tulla toimeen.

Jos siis tahdot omistaa todellisen ilon, niin älä tavoittele sitä, sillä se tulee itsestään. Se leijailee alas luoksemme enkelin siivin evankeliumin mukana. Mutta tavoittele rauhaa! Pidä huoli siitä, että Jumalan tie luoksesi on raivattu. Pidä huoli, ettei ole mitään sinun ja Vapahtajasi välillä. Mene hänen luokseen vilpittömin sydämin, niin sinulla on — niinkuin Stefanuksella — rauha keskellä vinkuvaa kivisadetta, vieläpä aina kuolemaan saakka. Ja ilo, joka seuraa rauhaa, saa kasvosi säteilemään enkelin kasvojen kaltaisina.

— — —

Ja kuitenkin, lopuksi: Älä tavoittele niin paljon iloa äläkä rauhaa. Mene sen sijaan Lapsen luo, Jeesuslapsen luo Betlehemiin. Polvistu seimen ääreen ja katso tätä lasta. Sen puhtaalla otsalla, sen silmien syvyydessä kohtaa sinut Jumalan iankaikkinen rakkaus.

Siitä virtaa ilonlähteitä, siitä saa rauha alkunsa.

UUSIVUOSI.

JEESUKSEN KALLIS NIMI.

Uudenvuodenpäivälle on vain seuraava lyhyt teksti — kaikista lyhin, mistä meidän on saarnattava: "Kun sitten kahdeksan päivää oli kulunut ja lapsi oli ympärileikattava, pantiin hänen nimekseen Jeesus, joksi enkeli oli hänet nimittänyt, ennenkuin hän sikisi äitinsä kohdussa." (Luuk. 2: 21.)

Teksti on lyhyt, mutta sisältörikas.

On kuin Jumala tahtoisi sanoa meille: Olkoon kuluvana vuonna kaikkien sinun päiviesi yläpuolelle kirjoitettuna *Jeesus-nimi.*

Olkoon siis uusivuosi oikea Jeesus-vuosi sinulle! Rukoile että sinun kodistasi tulisi Jeesus-koti, missä hänellä on asuntonsa, missä suuret ja pienet päivittäin kokoontuvat hartauteen Jeesuksen nimessä. Rukoile, että meidän kansastamme tulisi Jeesuksen kansaa, missä synti leimataan synniksi, missä saatanan täytyy kärsiä tappio ja Jeesuksen nimeä kunnioitetaan. Meillä on syytä — eikä vähimmin uudenvuodenpäivänä — surra ja huokailla sitä, miten huonosti olemme palkinneet Jumalan hyvyyden kansaamme kohtaan ja kuinka julkeasti uskottomuus leviää keskuudes-

samme. Ja jos katselemme omaa elämäämme, niin huomaamme, kuinka kylmä meidän suhteemme Jeesukseen on ollut ja kuinka mielellämme olemme kulkeneet synnin teillä. Mutta nyt, uudenvuoden aamuna, kohtaamme ensimmäiseksi siunatun Jeesus-nimen. Talvi ja kevät, kesä ja syksy vaihtuvat, mutta Jeesuksen kallis nimi seuraa meitä joka päivä.

— — —

Ei ollut vähintäkään epäilystä siitä, mikä lapsen nimi oli oleva. Senhän enkeli oli ilmoittanut jo ennenkuin hän sikisi äitinsä kohdussa, sanoo Luukas. Myöskin Matteus kertoo, että enkeli sanoi Joosefille: "Hän on synnyttävä pojan, ja sinun on pantava hänen nimekseen Jeesus, sillä hän on vapahtava kansansa heidän synneistään."

Sekä Johannes Kastajan että Jeesuksen nimi oli määrätty taivaassa, kauan ennen kuin lapset syntyivät. Nimi Jeesus ei ollut tuntematon juutalaistenkaan keskuudessa. Se on nimittäin kreikkalainen muoto hebrealaisesta nimestä Josua, joka merkitsee Vapahtajaa. Monella on ollut se nimi ennen Jeesuksen aikaa. Me tunnemme esimerkiksi Jeesus Syrakin apokryfisistä kirjoista, kyprolaisen noidan Bar-Jeesuksen (Apt. 13: 6) sekä Paavalin ystävän Jeesuksen, jota kutsuttiin Justukseksi (Kol. 4: 11). On myös ollut ja tulee olemaan monta väärää Messiasta (Matt. 24: 24), mutta ainoastaan yksi on vastannut tätä nimeä.

— — —

Kiittäkäämme ja ylistäkäämme Jumalaa siitä, mitä hän antoi meille tässä nimessä ja sen ohella. Rukoile Jumalaa, että tämä nimi näkyy kirkkaampana sinun elämässäsi tänä vuonna kuin viime vuonna, että se säteilee puhtaampana ja kirkkaampana kaikissa teoissasi ja ettei itsekkyytesi sitä himmennä. Rukoile, että sinusta tänä vuonna tulee pieni valonheittäjä, joka saa valonsa tästä ainoasta nimestä, niin

että voit loistaa laajemmalle ja kauemmaksi sekä rakkaittesi keskuudessa täällä kotona, jotka eivät vielä tunne häntä, että kaukana pakanamailla niiden keskuudessa, jotka vielä istuvat pimeässä ja kuoleman varjossa.

Eräs Kiinassa toiminut lähetyssaarnaaja kertoo, että hän matkallaan Koreassa oli myynyt kaikki testamenttinsa ja kirjasensa lukuhaluiselle kansalle. Lopulta hänellä oli jäljellä vain pieni hartauskirja, joka oli hänen yksityisomaisuuttaan. Se oli kiinankielinen kirja, nimeltä ”Jeesuksen kallis nimi”. Vanha, köyhä korealainen tuli ja pyysi saada ostaa jonkun kirjan. Mutta lähetyssaarnaajalla ei ollut yhtään. No, mutta tuo sitten, kysyi vanhus. Ei, se oli lähetyssaarnaajan yksityisomaisuutta eikä ollut kaupan. Murheellisena meni vanhus tiehensä, mutta kun lähetyssaarnaajan seuraavana aamuna oli jatkettava matkaansa ja hän jo oli asettunut vaunuun, tuli vanhus taas ja ojensi kätensä, joka oli täynnä kuparirahoja, ja sanoi: ”Enkö sittenkin saisi ’Jeesuksen kallista nimeä’?” Nyt ei lähetyssaarnaaja voinut enää vastustaa hänen pyyntöään, vaan sanoi: ”Pidä rahasi, vanha ystävä, kirja on sinun!”

Mitä sitten sanomme me, joilla ei ole ainoastaan kirjaa, vaan hän itse?

Ajattelehan, jos tämä nimi ei olisi tullut tunnetuksi maailmassa!

Ajattelehan, jos me vielä eläisimme pakanuuden pimeydessä ilman valoa, ilman toivoa, ilman kaikkea, mikä sisältyy häneen!

— — —

Tässä nimessä, tässä lahjassa on Jumalan rakkauden täyteys ilmaantunut meille. ”Niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen poikansa, ettei kukaan, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan saisi iankaikkisen elämän.” Martti Luther kutsui tätä raamatunpaikkaa ”pie-

neksi raamatuksi" tahi "evankeliumin evankeliumiksi", sentähden että siihen sisältyy koko kristinusko. Se nimittäin sanoo meille seitsemän totuutta: 1) että on olemassa Jumala ja kaikkivaltias Luoja taivaassa; 2) että häntä vastaan seisoo maailma; 3) että maailmaa uhkaa synnin tähden suuri vaara, nimittäin kadotus; 4) että se suhde, jossa Jumala on maailmaan nähden, on rakkaussuhde; 5) että tämä rakkaus ilmeni siinä, että hän ei säästänyt ainokaista poikaansa, vaan lähetti hänet maailman Vapahtajaksi; 6) että tämä vapahdus saavutetaan uskon kautta; 7) että Jumala kruunaa uskon armolahjallaan, joka on ikuinen elämä Jeesuksessa Kristuksessa, meidän Herrassamme. Eikö totta, siinä on koko kristinusko pähkinänkuoressa.

— — —

Mutta meistä riippuu, tahdommeko uskoa siihen.

Sentähden Augustinus sanoo siitä: "Jumala, joka on pelastanut meidät ilman meidän myötävaikutustamme, ei voi tehdä meitä autuaiksi ilman meidän myötävaikutustamme."

Älä siis anna tämän suuren uhrin mennä hukkaan omalta kohdaltasi!

Olkoon Jeesuksen kallis nimi kirjoitettuna sydämeesi ja kaikkien päiviesi ylle uutenavuotena.

UUSIVUOSI.

Kun sitten kahdeksan päivää oli kulunut", alkaa uudenvuoden tekstimme.

Nyt oli siis kahdeksan päivää mennyt pienen Jeesuslapsen elämästä, ja silloin hänetkin oli ympärileikattava, sillä hänhän oli "syntynyt lain alaisena". Ympärileikkauk-

sen kautta hän oli pääsevä Jumalan kansan keskuuteen ja saava nimen.

Tämä tapahtui, kun kahdeksan päivää ”oli kulunut”. Pyhän raamatun sanontaan sisältyy paljon enemmän, nimittäin se ajatus, että kukin näistä päivistä oli tuonut mukanaan ja antanut juuri sen, mitä Jumala oli määrännyt. Jokaisella päivällä, jonka me saamme Jumalalta, on nimittäin oma tehtävänsä, määrätty päämaalinsa, jonka Jumala on säätänyt.

Tämä koskee siis myöskin niitä 365 päivää, jotka nyt ”ovat kuluneet” siitä lähtien, kun viimeksi toivotimme toisillemme hyvää uuttavuotta. Nekään päivät eivät ole olleet vain ketju oikullisen kohtalon kädessä, vaan kaikki, mitä ne ovat tuoneet mukanaan, myötä- tai vastoinkäymisiä, iloa tai surua, on ollut Jumalan edeltäpäin päättämää ja hänen rakkautensa ohjaamaa, joka on ”ihmeellinen neuvossa ja suuri viisaudessa”.

Kysymys on nyt siitä, saiko Jumala tarkoituksensa sinun suhteesi täytetyksi kuluneena vuotena, ja saitko sinä sitä hyötyä näistä päivistä, mitä Jumala oli tarkoittanut sinulle, niin että tämä vuosi ei vain vienyt sinua askeleen lähemmäksi hautaa, vaan myös askeleen lähemmäksi Jumalaa.

Olisi sinun parhaaksesi, jos nyt vuoden vaihteessa asettuisit Jumalan kasvojen eteen ja hiljaa harkitsisit tätä ajatusta. On paljon parempi ja paljon hyödyllisempi, jos teet näin etkä maailman ihmisten tapaan turruta ajatuksiasi vuoden vaihteessa humussa ja sumussa. Yksi vuosi on sittenkin kallisarvoinen osa sinun osaksesi annetusta ajasta, pääoma, jonka olet käyttänyt, aika, joka on vienyt monta ihmistä — ei vain hautaan, vaan kuolemanvaltakunnan kidutukseen tahi taivaan autuuteen.

Nyt olemme taas vuoden vaihteessa, edessämme on uusi almanakka 365:ne valkoisine, kirjoittamattomine lehtineen, ja kenties — kuka tietää — kenties kuoleman musta risti seisoo sinun kohdallasi jossakin paikkaa. Mieti siis tarkkaan, eikö ole mitään vanhaa, josta sinun pitäisi luopua — tai jotain uutta, jonka omistajaksi sinun ennen kaikkea pitäisi päästä tulevana vuotena.

— — —

Kerran sain käsiini pienen kirjasen, jonka nimi oli ”Huutokauppa”. Se muistutti suuresti John Bunyanin kuvarikasta kieltä, ja hänellähän on myös samanlainen kertomus turhuuden markkinoista. Tässä sen nyt sitten kerron. Turhuuden markkinoilla vallitsi suuri hälinä kirjavan kansanjoukon kesken. Ihmisiä tunkeili kaikilta kulmilta saadakseen tehdä tarjouksia. Minäkin olin joukossa mukana. Huutokaupanpitäjä huusi: ”Mitä kauneudesta tarjotaan?” Ihmiset suorastaan tappelivat saaliista. Nuoret narrit ja vanhat hupsut tarjosivat toinen toistaan enemmän ja kohottivat hinnan niin korkealle, että minun täytyi luopua kilpailusta.

Sitten hän huusi: ”Rikkautta! Mitä tarjotaan?” Ja nytkös siinä melu syntyi! ”Minä tarjoan kunniani”, huusi yksi. ”Minä tarjoan kokonaisen elämän ankarassa työssä”, huusi hänen naapurinsa. ”Minä terveyteni — minä uneni — omantuntoni — hyvän nimeni ja maineeni” — vieläpä joku huusi: ”Minä tarjoan sieluni”! Tämä melu aivan huumasi pääni. Enkä minä saanutkaan — nyt sanon: Jumalan kiitos siitä! — itselleni rikkautta, vaikka häveten täytyy tunnustaa, että minäkin tarjosin, vieläpä sangen paljon.

Sitten tarjottiin vielä paljon muita asioita: tietoa, kunniaa, huvituksia, nautintoja, arvonimiä, kunniamerkkejä, virkoja, hyviä asemia, ihmissuosiota, mahtavien suojaa ja

paljon muuta. Minä tarjosin muutamista sangen paljon, mutta kaikki meni sivu suun tavattoman korkeaan hintaan.

Kun huutokauppa oli loppunut, astui eräs mies huutokaupanpitäjän paikalle ja tarjosi koko joukon armolahjoja, mutta ilmaiseksi. Tarvitsi vain vakuuttaa, että pani niihin arvoa. Hän tarjosi anteeksiantamusta, rauhaa, puhtautta, uusia sydämiä, pelastusta Jumalan luona, kestävyyttä kärsimyksissä, veljesrakkautta, uskollisuutta vähässä, kieltäymystä, totuuden tuntoa, lujaa vakaumusta ja paljon muuta. Hän oli tuskin lopettanut luettelemisen, ennenkuin kansa alkoi irvistellä hänelle ja huusi yhtaikaa, että hän häviäisi äkkiä romuineen.

Sellainen on tuo vanha kertomus.

Missähän tuo huutokauppa mahdettiin pitää? Et kai sinä siitä mitään tiedä, rakas lukija?

Ja mitähän houkkioita ne mahtoivat olla, jotka huusivat näitä turhamaisia asioita ja halveksivat Jumalan armolahjoja?

Ajattelehan hiukkasen tätä asiaa nyt uudenvuoden aikana, kun teet tilinpäätöstäsi.

— — —

Kenties kulunut vuosi on tuottanut tappiota.

Kenties olet kärsinyt taloudellisia tappioita tahi — mikä vielä pahempi — olet ehkä kadottanut jonkun rakkaistasi tahi — mikä on kaikkein pahinta — olet menettänyt sielusi puhtauden, sydämesi rauhan.

Muista sitten, että eräässä paikassa sanotaan, että ”Jumala on kyllin rikas antaakseen kaikille niille, jotka häneltä anovat.”

Kyllin rikas — kuka sitä on? Kuka ei valittaisi näinä synkkinä aikoina? Saa etsiä ympäri koko maailman, mutta kaikkialta löytää vain sen verenimijän, josta Salomo puhuu

sananlaskuissaan (30: 15) ja jolla on neljä tyytymätöntä tytärtä, jotka eivät koskaan sano: "Jo kyllä", vaan alinomaan huutavat: "Tuo tänne, tuo tänne"! Eräässä toisessa paikassa Salomo sanoo, että ihmisen silmät eivät koskaan saa kyllikseen — "ei", lisää arabialainen sananlasku, "ei, ennenkuin haudan tomu täyttää tyhjät silmäkuopat". Juomari ei saa koskaan kylliksi pullostaan, hekumoitsija ei tunne koskaan saavansa himojansa tyydytetyksi, rikas ei saa koskaan kylliksi rahakukkaroonsa, turhamainen ei saa koskaan riittävästi koruja. Mutta Jumalan luona on rikkautta kylliksi. Hän sanoi Paavalille: "Minun armossani on sinulle kylliksi"; niin, hän on kyllin rikas antaakseen niille, jotka häneltä anovat.

Hän on kyllin armorikas pyyhkiäkseen pois kaikki meidän syntimme. Hänellä on kylliksi rakkautta uhratakseen oman Poikansa, kylliksi lohdutusta kaikessa surussamme, kylliksi voimaa tehdäkseen meidät Jumalan lapsiksi, kylliksi täyteyttä täyttääkseen koko meidän olemassaolomme.

Mitä sinulta puuttuu? Sydämen rauhako? Onko mielessäsi rauha, ja kylliksi voimaa vastustaa kiusauksia, kylliksi lohtua voidaksesi elää ilman huolia? Puuttuuko sinulta kaikki tämä — Jumalalla on kaikkea tätä, hän on kyllin rikas antaakseen kaikille, jotka häneltä anovat — kaikille, sinullekin!

Tee siis, mitä hän sanoo, kun nyt seisot uudenvuoden tuntemattomien päivien edessä. Huuda häntä avuksesi hädän hetkellä, niin hän on auttava sinua ja sinä olet kiittävä häntä. Mutta älä huuda häntä avuksesi vain silloin, kun olet hädässä. Huuda häntä myös keskellä ilon päivää. Huuda häntä tänään. Huuda häntä uskossa epäilemättä — nöyryydessä valittamatta, niin saat kokea, että hän on kyllin rikas.

NIMI YLI KAIKKIEN NIMIEN.

Luomissana, Jumalan mahtava ”Tulkoon”, kaikui yli maan ja hiljaa kohosi maan piiri. Virrat kohtasivat toisensa, syöksyivät kohisten toisiansa vasten ja vaahdoten kiitivät sen vedenjakajan, sen maanselän molempia sivuja alas, joka kohosi meren helmasta ja tuli kuivaksi maaksi. Se tapahtui aikojen alussa, kauan sitten menneinä päivinä.

Vuosisadat vaipuivat unohduksiin.

Mutta nimi yli kaikkien nimien, tuo ylistetty, tuo ikuinen, nimi, jota ei ole yhdelläkään enkelillä eikä yhdelläkään ihmisellä, se nimi ei ollut vielä kuulunut Pohjolan rannoilla.

— — —

Vihdoin se tuli tännekin. Siitä on jo kulunut yli tuhat vuotta. Mutta lähes saman verran oli myös kulunut ensimmäisestä jouluyöstä, jolloin Jeesus syntyi Betlehemin tallissa.

Kaksi vaeltajaa saapui etelästä käsin, kaksi munkkia kaapuihin puettuina, Ansgarius ja Autbert. He tulivat Ejderin lauttauspaikan yli ja olivat nyt saapuneet mäen toiselle puolelle sille kohtaa, missä Slien muodosti sisimmän lahtensa ja johon jo oli kasvanut pieni kaupunki.

Oli hiljainen Pohjolan kesäilta. Säteilevä aurinko oli koko pitkän päivän ammentanut hehkuvia säteitään yli kauniin, hymyilevän maan, yli ruohoa kasvavan lahdelman ja yli Slienin väreilevän vedenpinnan, johon viikinkien nuotioiden savut kuvastuivat pehmeinä pilareina.

Pitkän matkan he olivat kulkeneet. Kuinka kauan olikaan jo kulunut siitä, kun he olivat jättäneet jälkeensä kristityt maat, tuodakseen evankeliumin Pohjolaan! Täällä ei ollut vielä ainoatakaan kirkkoa, jonka kultainen risti olisi säteillyt ilta-auringon hehkussa, eikä kirkonkellojen soitto

seurannut laskevaa aurinkoa lepoon tai kehoittanut mieliä rauhaan Isän, Pojan ja Pyhän Hengen nimessä eikä munkkien Ave Maria kaikunut vetten yllä.

Ei, mitään tällaista ei ollut.

Mutta mitä ei ollut, se saattoi tulla!

Ja nyt se oli tuleva, ajatteli Ansgarius.

Ja sitten se vihdoinkin tuli — nimi yli kaikkien nimien.

— — —

Ansgarius ja hänen seuralaisensa olivat kauan seisoneet vaiti paikan ihanuuden ja illan hiljaisuuden lumoamina.

Silloin Ansgarius sanoi vakavana ja hiljaa: ”Täällä, Herra, me tahdomme alkaa! Tänne pystytetään Sinun avullasi ja Sinun kunniaksesi ensimmäinen tanskalainen kirkko!” Ja hän paljasti päänsä, kohotti katseensa taivasta kohti, nosti oikean kätensä ja tehden ristinmerkin sanoi: Sinun siunatussa nimessäsi, Herra Jeesus! Amen.

Nimi oli mainittu, nimi yli kaikkien nimien! Ja väristys kulki läpi luomakunnan!

Se liikutti miesten sydämiä — he keskeyttivät työnsä ja katselivat ihmeissään; oli kuin taivaallinen tuulahdus olisi kietonut heidät. Naiset tempautuivat mukaan ja painoivat käden sydämelleen — mikähän ihmeellinen voima se mahtoi olla, joka sai heidät valtoihinsa? Mutta pienet lapset katsahtivat ylös ja hymyilivät; he tulivat äkkiä niin iloisiksi, eivätkä itsekään tienneet miksi.

Slienin kirkas vedenpinta väreili, metsän holveikossa kuului huokaus, hiljainen suhina kävi läpi ruohikon, koko luomakunta vavahti ja kumartui nöyränä ikuisesti ylistetyn nimen edessä.

Sitten molemmat munkit lauloivat yksinäisen iltalaulunsa ja menivät sen jälkeen ihmisten joukkoon. Ja katso, yksikään ei nostanut kättänsä heitä vastaan.

Evankeliumi oli tullut Pohjolaan ja vähitellen se levisi kaikkiin Pohjoismaihin.

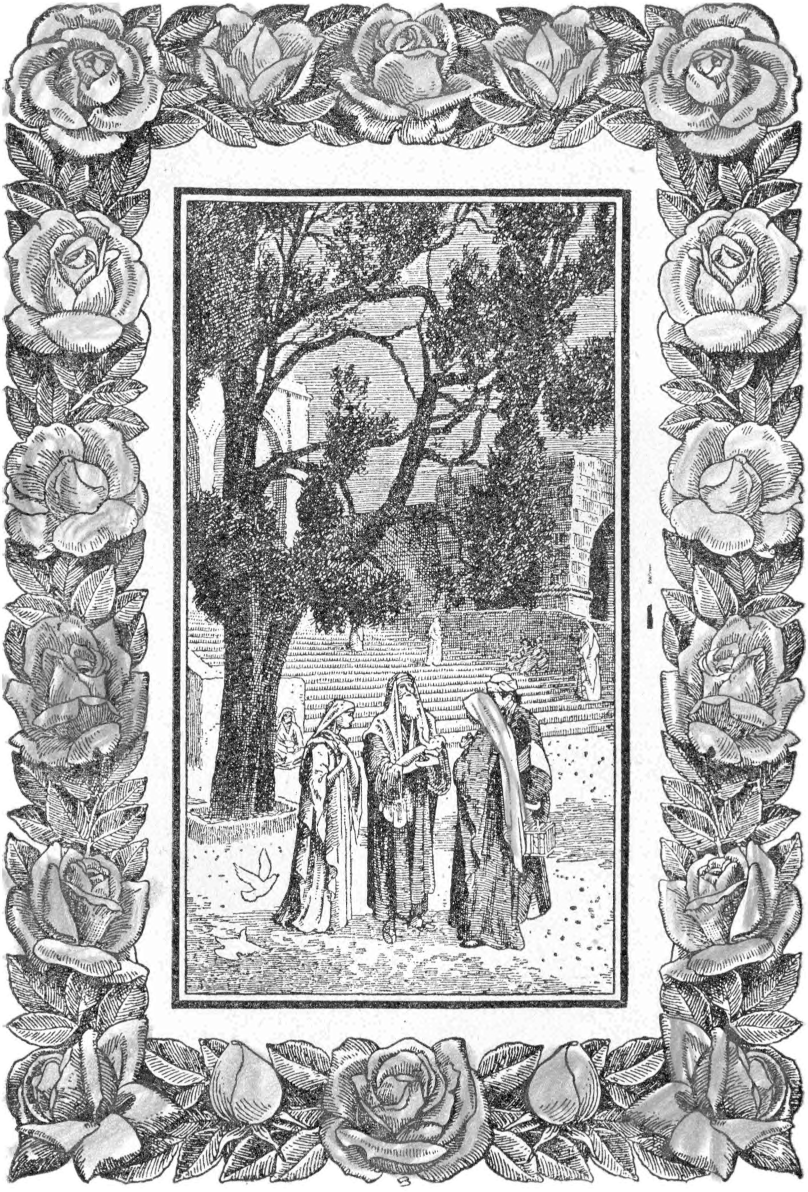
— — —

Vuosisadat tulivat ja menivät.

Tuhannet Pohjolan miehet ja naiset mainitsevat vielä kiittäen tuota nimeä. Vielä kaikuu sen ylistys lasten hapuilevilta huulilta ja vanhusten vapisevista suista. Vielä liehuu risti korkealla Pohjoismaiden kansojen lipuissa. Vielä on olemassa Jumala täällä kaukana Pohjolassa, ja me kiitämme ja ylistämme häntä evankeliumin saapumisesta maahamme.

Ja Nimeä mainitaan niin kauan kuin maamme on olemassa. Ajat muuttuvat, palvelijat vaihtuvat, mutta Jumalan sana pysyy iankaikkisesti. Ja Nimi on pysyvä viimeiseksi, kun kaikki muu katoaa ja hukkuu.

Nimi yli kaikkien nimien, ikuisesti ylistetty.

ESITTÄMINEN TEMPPELISSÄ.

VANHUKSET.

Viime vuosisataa kutsuttiin "lasten vuosisadaksi" eikä luultavastikaan suotta, sillä lieneekö milloinkaan tehty niin paljon lasten hyväksi kuin silloin.

En tahdo sanoa, että on tehty *liian* paljon heidän hyväkseen, tokkopa on tehty edes *kylliksi*. Suuria edistysaskeleita on kuitenkin tehty siitä lähtien, kuin esimerkiksi minut kymmenvuotiaana lähetettiin kotoa latinakouluun, jossa meitä kasvatettiin karttakepeillä ja rottingeilla, lyötiin viivottimen terävällä reunalla kämmeniin, annettiin luunappeja nenänpäähän, tukistettiin korvanjuuresta, kiskottiin käsivarsista j.n.e. — Se oli — luonnollisesti — matematiikan opettaja, joka oli näiden temppujen raakamainen keksijä.

Nyt on kouluissa saatavissa pehmeitä kenkiä vaihdettaviksi, niin että pienokaisten jalkoja ei tarvitse paleltaa, jos he ovat olleet ulkona sateessa koulun pihalla, ja kunnan palkkaamat naiset tutkivat heidän hampaansa, kampaavat hiukset ja leikkaavat heidän kyntensä. Kansakoulut ovat palatseja, joissa on marmoriportaat, kylpyhuoneet lämpimine ja kylmine vesineen, niissä tarjotaan yksi lämmin ate-

ria ja tuskinpa tyydytään vähempään kuin seitsemään joulukuuseen. Kesäretkiä ja lomasiirtoloita vapaine matkoineen järjestetään auliisti ja onpa saatu kokea sellaistakin, että sekä hallitus että eduskunta on hälyytetty sen vuoksi, että joku isä on antanut lupaavalle vesalleen luultavasti hyvin ansaitun ojennuksen. Jos sellaisiin toimenpiteisiin olisi ryhdytty minun nuoruudessani, jolloin saimme maistaa isän ratsastuspiiskaa tai koulumestarin rottinkia, niin kylläpä silloin korkeat herrat valtiopäivillä olisivat saaneet työtä riittämiin asti.

Sitä vuosisataa, josta jo olemme jättäneet kolme ensimmäistä vuosikymmentä jälkeemme, voidaan yhtä suurella syyllä kutsua ”vanhusten vuosisadaksi”. Sillä jos vanhuksia ei ole aikaisemmin ”keksitty”, niin kyllä varmaan nyt. Millaisia vanhainkoteja onkaan nyt kohonnut entisten ”köyhäintalojen” tilalle. Ja hyvin kohtuullista tällainen onkin, sillä muistan niin hyvin siltä ajalta, jolloin olin nuorena pastorina maaseudulla, kuinka peloittavia ne olivat, ja saattoi hyvin ymmärtää, että vanhukset kynsin hampain taistelivat vastaan, kun heitä tahdottiin viedä sinne, ja mieluummin istuivat syntymäkodissaan, vaikka heidän osansa siellä monta kertaa oli kaikkea muuta kuin miellyttävää. Minä puolestani olen hyvin usein sekä hämmästynyt että kiukustunut nähdessäni, millaisen olon lapset ovat valmistaneet ”vanhukselle”, antamalla hänelle asunnoksi kurjan hökkelin ja mitä niukimman ravinnon. Silloin on mieleeni johtunut kertomus pojasta, joka innokkaana puuhaili isänsä kanssa työpajassa. ”Mitä sinä teet?” kysyi isä ystävällisesti ahkeralta pojaltaan ja silitti hänen päätään kaikella sillä rakkaudella, jota vanhemmat tuntevat lapsiansa kohtaan. ”Kaukaloa”, vastasi poika lyhyesti. ”Mitä sinä sillä teet?” kysyi isä. ”Sinä ja äiti saatte siitä ruokanne, kun vanhaksi tultuanne asutte minun luonani, niinkuin iso-

isä nyt asuu teidän luonanne." Ja se vastaus antoi kyllä isälle paljon miettimisen aihetta.

Onhan luonnollista, että vanhemmat rakastavat lapsiansa ja suojelevat heitä niin kauan kuin nämä sitä tarvitsevat. Mutta minä vain en ymmärrä, minkä tähden aina näkyy pitävän paikkansa sananlasku, että vanhemmilta menee enemmän rakkautta lapsille kuin päinvastoin. Sitä ei kuitenkaan onneksi voi sovittaa kaikkiin koteihin. Tiedän ainakin yhden, johon se ei sovellu! Ja toinen sananlasku sanoo, että yksi äiti voi ylläpitää seitsemän poikaa, mutta seitsemän poikaa ei voi ylläpitää yhtä äitiä. Minä tunnen tapauksia, joihin tämäkään sananlasku ei sovi. Mutta eihän kumpikaan näistä sananlaskuista olekaan raamatussa.

Nyt on todellakin vanhukset keksitty ja nyt heitä hemmoitellaan melkein enemmän kuin lapsia. Nämähän esimerkiksi eivät meillä Tanskassa saa koskaan mitään, kun tulevat sakastiin pyhäkouluun, mutta vanhukset eivät kokoonnu koskaan saamatta pullakahvia. Jos lapset saavat korkeintaan pussillisen pähkinöitä ja yhden appelsiinin joulujuhlassa, niin vanhukset eivät ole tyytyväisiä, elleivät saa vähintäinkin joulukinkkua sekä kahvia ja torttuja.

— — —

Meidän päiviemme vanhuksien pitäisi olla oikein kiitollisia, kun he nyt voivat saada vanhuus- ja työkyvyttömyysavustusta, polttopuita ja mitä kaikkea he saanevatkaan. Niin, jos he nyt vain olisivat kiitollisia! Mutta kuinka pian unohtuukaan kiitollisuus näihin hyviin järjestelyihin nähden ja vaatimukset kasvavat entistä suuremmiksi. Unohdetaan ihmeteltävän pian, ettei niin ole aina ollut. Ei, vanhuksetkaan eivät ole mitään enkeleitä, eikä ole helppoa saada vanhaa ihmistä käännetyksi tai saada monivuotinen ärtyisyys ja katkeruus muuttumaan nöyryydeksi ja iloksi. Vanhukset eivät pidä muuttamisesta ja sentähden on niin

kovin vaikea saada vanhus siirtymään "nurinan" kujalta "kiitollisuuden" kadulle.

Mutta joskaan vanhat eivät aina ole niin kilttejä, kuin heidän pitäisi olla, niin Jumalan sanassa kuitenkin sanotaan, ettei pidä heitä kirota, vaan neuvoa isällisesti.

Vanhukset tarvitsevat tosiaankin paljon rakkautta. Hehän ovat olleet hyviä meitä kohtaan, ennenkuin me saatoimme olla hyviä heitä kohtaan. Nämä vanhat, ryppyiset kädet ovat työskennelleet meidän hyväksemme, tämä sydän on sykkinyt väsymättä meidän hyväksemme ja nämä silmät ovat hymyilleet meitä kohtaan sanomattomalla hellyydellä. Kuinka suuressa kiitollisuudenvelassa me olemmekaan heille kaikesta tästä. Sentähden meidän tulee olla hyviä heitä kohtaan ja antaa heille anteeksi, vaikka heistä silloin tällöin olisikin vähän kiusaa. Sehän johtuu vain siitä, että heistä itsestään tuntuu kiusalliselta olla toisten haittana. Ei ole niin helppoa vanheta, huomata, ettei enää *kykene* johonkin. Ennen kykeni; kykeni, jos vain *tahtoi*. Mutta nyt nuoret juoksevat ohi ja nyt täytyy sovittaa itseensä kuvaus, jonka Saarnaaja antaa niin mestarillisella tavalla kirjansa viimeisessä luvussa, jossa hän muistuttaa meitä ajattelemaan Luojaamme nuoruudessa, ennenkuin pahat päivät tulevat ja vuodet lähestyvät, joista sanotaan: "Eivät ne minulle kelpaa!"

Ei, ei tosiaankaan ole miellyttävää tuntea itseänsä raihnaaksi. Jos luulee, että vanhuus on takeena kaikkia kiusauksia vastaan, niin erehtyy suuresti. Eräs vanha ystäväni sanoi: "Kerran luulin, että voisin elää rauhallista elämää ilman ristiriitoja, mutta nyt olen saanut kokea, että jokaisella ikäkaudella on kiusauksensa — ja ne, jotka väijyvät vanhusta, ovat kaikkein pahimmat", hän lisäsi.

Sentähden meidän tulee olla kaksinverroin hyviä vanhoja kohtaan ja minä iloitsen jokaisesta vanhojenkodista,

joissa vanhuksilla on oma huoneensa, jonka he voivat kalustaa mielensä mukaan. Ei koskaan nuku niin hyvin muualla kuin omassa sängyssään eikä mikään vaikuta niin kodikkaalta, kuin vanhat, uskolliset huonekalut, vanha sohva punaisine ripsipäällyksineen, kotikutoiset akkunanverhot, vanha lipasto porsliinikoirineen, korurasioineen ja haalistuneine valokuvineen simpukankuoriraameissaan. Se voisi paljon kertoa se vanha lipasto, vaikka se nyt vähän tutiseekin, siksi että sillä on enää vain kolme jalkaa ja yksi laatikko lonksaa, avain riippuu surumielisen näköisenä ja tuijottaa kauan sitten kadonnutta messinkihelaa. Jos se tahtoisi luovuttaa sisällyksensä — niin mitä saisimmekaan silloin nähdä ja kuulla! Paitsi vanhoja, kuluneita, huolellisesti kokoonpantuja vaatekappaleita, on siellä luultavasti rasia tai pari, joista toisessa on litistetty ruusu "siltä kerralta" ja toisessa nippu kellastuneita kirjeitä, jotka ovat sidotut yhteen vaaleanpunaisella silkkinauhalla.

Niin, tehkäämme elämä helpoksi vanhoille ja olkaamme hyviä heitä kohtaan, niin kauan kuin he ovat luonamme. Antakaamme heidän olla yksinään silloin tällöin, sillä sitä he tarvitsevat. Nuoriso kammoo yksinäisyyttä, se on niin ikävää! Mutta vanhuksista se hetki, jolloin he voivat vetäytyä syrjään ja saavat olla yksin, oikeastaan on melkein kaikkein parhainta. He nimittäin helposti väsyvät ja tarvitsevat hiukan levätä, ja sitten on niin paljon muistelemista ja ajattelemista. Antakaamme heidän myös lämmittää roimasti kaakeliuunia elokuun lopusta toukokuun puoliväliin — vanha veri virtaa hitaasti eikä oikein jaksa päästä kaikkiin jäseniin. Ei ole hauskaa katsella heidän sinertäviin käsiinsä ja huomata, että heitä paleltaa. Mutta on niin suloista ryömiä sänkyyn talviyönä, kun huoneessa on 18 astetta lämmintä — ah!

Ja osoittakaamme heille kunnioitusta ja arvonantoa. Jumalan sana on täynnä kehoituksia siihen. ”Harmaapään edessä on sinun noustava ja kunnioitettava vanhaa”, sanotaan 3 Moos. 19: 32. Ja tämän tajusivat jo kreikkalaiset, vaikka he olivat pakanoita.

Sparta lähetti kerran lähetystön Atenaan. Atenalaiset, jotka jo olivat rappeutumisen partaalla, kunnioittivat lähettiläitä antamalla heille teatterinäytännön. Lähettiläät vietiin ylimmille ja parhaille paikoille. Silloin tuli kaksi vanhaa atenalaista, jotka kulkivat etsien pitkin käytäviä. Kaikki paikat olivat kuitenkin täynnä. Kun he lähestyivät spartalaisia, hypähtivät nämä ylös ja seisoivat suorina kuin kynttilät, jonka jälkeen he tarjosivat vanhuksille omat kunniapaikkansa. Silloin atenalaiset puhkesivat voimakkaisiin suosiohuutoihin. Mutta yksi spartalaisista sanoi: ”Teidän suosionilmaisunne tekee teidät kaksinverroin moitittaviksi. Te nimittäin ette vain ole olleet luovuttamatta paikkojanne vanhuksille, mutta osoittamalla meille suosiotanne, te osoitatte, että te itse kyllä olitte selvillä velvollisuudestanne!”

Sellaiset lausunnot olivat kuitenkin harvinaisia pakanamaailmassa ja vanhuksilla ei muutoin ollut mitään hyvää odotettavana. Rooman ylistettyyn klassilliseen kukoistusaikaan vapauduttiin vanhuksista yksinkertaisesti siten, että heidät esimerkiksi vietiin vanhoihin lotjiin, jotka hinattiin ulos merelle ja annettiin siellä upota, jollei pidetty parempana— kuten Neron päivinä — ”sanoa se kukkaisin”, niin että järjestettiin heille ylellinen ateria laivalla kukilla koristetussa teltassa. Keskellä juhlaa porattiin reijät laivan kylkiin ja jätettiin vanhukset oman onnensa nojaan. Ja niin heistä päästiin erilleen!

Vanhusten kohtalo meidän päiviemme pakanamaissa, esimerkiksi Afrikassa, ei ole sen parempi. Heidät laaha-

taan metsään ja jätetään sinne villieläinten saaliiksi tai heitä myös haudataan elävältä.

Aivan toisenlaiset olivat olosuhteet Jumalan kansan keskuudessa Israelissa. Siellä oli vanhus korkeasti kunnioitettu ja arvossa pidetty. ”Harmaat hiukset ovat kunniankruunu; vanhurskauden tiellä se saadaan” — ”nuorukaisten kunnia on heidän väkevyytensä ja vanhojen kaunistus harmaat hiukset”, sanotaan San. 16: 31 ja 20: 29. Israelin sortajista roomalaisista sanotaan, että he olivat ”tuikeakatseinen kansa, joka ei osoita huomaavaisuutta vanhuksille”.

Sentähden ei ole ensinkään ihmeellistä, että me keskellä niiden tapahtumien piiriä, joista jouluevankeliumi meille kertoo, tapaamme myöskin vanhan miehen ja vanhan naisen. Ei olisi Israelin Jumalan arvoista, jos he puuttuisivat.

— — —

Hän oli merkillinen maailmanvalloittaja, tämä Jeesus. Sellaiset suuret herrat tavallisesti ottavat huomioon vain parhaassa iässä olevia henkilöitä. Pienten ja vanhojen kanssa heillä ei ole mitään tekemistä. Kuinka monta pientä onkaan tallattu raudoitetulla korolla suurten maailmanvalloittajien sodissa — ah, lukematon määrä viattomia pienokaisia aina Betlehemin lasten murhasta alkaen! Ja mitä vanhuksiin tulee, siitähän saimme hyvän esimerkin viimeisessä maailmansodassa. Kun joukko nälkäänäkeviä ja vilussa värjöttäviä vanhuksia kääntyi Berlinin kaupunginhallituksen puoleen valittaen, etteivät voineet elää sillä, mitä saivat, vastattiin raakamaisesti: ”Ellette voi elää, niin voitte kuolla, ja vain sitä me muuten odotammekin teiltä!”

Mutta katsohan nyt tätä merkillistä maailmanvalloittajaa — Jeesusta. Kuinka hän rakasti pienokaisia! Hän asetti

myrskyn merellä vaeltaessaan täällä maan päällä, mutta lapset olivat kuitenkin lähinnä hänen sydäntään.

Ja katsohan nyt vanhaa Simeonia ja Hannaa, eivätkö hekin ole mukana alusta alkaen. Kyllä. Jeesus on vanhojenkin ystävä.

SIMEON JA HANNA.

Mooseksen laissa sanottiin, että poikalapsen syntymisen jälkeen täytyi äidin puhdistusajan kestää 40 päivää. Meillä on vielä muistona siitä almanakoissamme kynttilänmessun päivä, oikeastaan ”candelarum missa”, kynttiläinpäivä.

”Ja kun heidän puhdistuspäivänsä olivat täyttyneet” — niiden ihmeellisten tapausten jälkeen heillä oli varmaan paljon opittavaa, paljon sellaista, jonka täytyi kirkastua sekä Joosefille että Marialle — ”veivät he hänet ylös Jerusalemiin asettaakseen hänet Herran eteen.”

Laissa oli nimittäin määrätty myös, että ”jokainen miehenpuoli, joka avaa äidin kohdun, luettakoon Herralle pyhitetyksi”. 4 Moos. 18: 16 mukaan oli ensin syntyneestä poikalapsesta maksettava lunastusrahaa viisi sikliä hopeaa. Tämä summa oli maksettava, jos tahtoi ostaa heidät vapaiksi temppelipalveluksesta, ja Joosef ja Maria ovat varmaan maksaneet tuon summan. Mutta tämän ohella oli suoritettava myöskin puhdistusuhri, syntiuhri. Tämä oli kuitenkin niin alhaisesti arvioitu kuin ylipäänsä on mahdollista, koska silloin kuin lapsi syntyi avioliitossa, ei ollut kysymys minkäänlaisesta rikoksesta, vaan ainoastaan yleisestä syntisyydestä, jonka vuoksi aina oli uhrattava niiden, jotka tulivat Herran temppeliin. Varakkaampi väki uhrasi karitsan, mutta köyhät saattoivat päästä uhraamalla vain pari metsäkyyhkystä tai kaksi kyyhkysen poikaa. Kun Joosef

ja Maria olivat köyhiä, he pääsivät vähimmällä. Kyyhkysiä he saivat ostaa paikalla, koska oli runsaasti kyyhkyskauppiaita, jotka olivat pystyttäneet myymäläpöytänsä temppelin esipihaan.

Niin suoritti siis Jeesus ensimmäisen käyntinsä temppelissä. Hänen äitinsä kantoi hänet käsivarsillaan pyhättöön — aivan niinkuin me nyt viemme pienokaisemme kastettavaksi.

Kuinka usein Jeesus kävikään myöhemmin temppelissä! Täällä hän kaksitoistavuotiaana pääsi selville jumalallisesta kutsumuksestaan, tänne hän tuli myöhemmin varhain ja myöhään ja ”opetti kansaa pyhäkössä”, täällä hän tarttui ruoskaan kaksi kertaa elämässään ja puhdisti temppelin, joka pikemmin muistutti kauppapuotia, ellemme tahdo sanoa ryöväriluolaa, kuin rukoushuonetta. Öljyvuoren rinteeltä hän ennusti temppelin hävityksen, jolloin siitä ei jäisi jäljelle kiveä kiven päälle. Täällä vihdoin esirippu halkesi kahtia, silloin kuin hänen sydämensä murtui Golgatalla.

— — —

Ja nyt astuvat vanhukset näyttämölle.

Vanha mies oli nimeltään Simeon ja vanhan naisen nimi oli Hanna. Simeon merkitsee kuuntelijaa, sellaista, joka käy ikävöiden ja kuunnellen, ja Hanna merkitsee armorikasta, josta huokuu ylistystä ja kiitoslauluja.

Pankaamme nyt myös merkille, kuinka Pyhä Henki oli työskennellyt ja vaikuttanut kaikkien näiden adventtihenkilöiden sydämissä. Ensi kerran kuulemme puhuttavan Hengestä Luuk. 11: 25. Gabriel ennusti Johanneksesta, että hänet täytettäisiin Pyhällä Hengellä jo äitinsä kohdussa. Luuk. 1: 41 kertoo, että Elisabet kuullessaan Marian tervehdyksen täyttyi Pyhällä Hengellä ja tervehti Herransa äitiä. Saman luvun 67 jakeessa kerrotaan, että Sakarias kielen-

siteitten kirvottua täyttyi Pyhällä Hengellä ja puhkesi ylistämään Jumalaa.

Ja nyt saamme kuulla Simeonista (Luuk. 2: 25—27), että "Pyhä Henki oli hänen päällään" — "Pyhä Henki oli hänelle ilmoittanut, ettei hän näe kuolemaa, ennenkuin on nähnyt Herran Voidellun" ja että hän nyt "tuli Hengen vaikutuksesta pyhäkköön".

Kuinka lohdullista onkaan kaikki tämä puhe Pyhästä Hengestä *meille*. Hänestä siis mekin voimme tulla osallisiksi, niin totta kuin mekin olemme Herran kansaa. Hän tahtoo olla pienokaistemme suojana aina äidin kohdusta asti, hän tahtoo irroittaa kielensiteet ylistykseen ja johtaa meidät sinne, missä Jeesus kulkee.

Huomaatko, kuinka kauniisti vanhat luottamuksella ja rakkaudella ottavat vastaan nuoret — juuri oikea todellisuuskuva pyhäin yhteydestä! Ja pieni Jeesus-lapsi solmiaa siteen heidän välilleen.

— — —

Tekstissämme mainitaan kolme asiaa Simeonista.

Jerusalemissa eli mies; se on ensimmäinen.

Hän eli, mutta hän ei elä enää. Simeonin ja Hannan päivä on vanhan vuoden viimeinen sunnuntai. Vuosi on tullut vanhaksi, he olivat vanhoja ja pian sanotaan vuodesta, sinusta ja minusta: se oli, mutta se ei ole enää. Kaikki liha on kuin ruoho, ruoho kuivettuu, kukkanen lakastuu. Kun tuuli käy sen ylitse, ei sitä enää ole eikä sen paikka sitä enää tunne. Emmekä mekään enää tunne vanhoja paikkoja, kun jälleen tulemme sinne.

Monen ihmiselämänkin surulliseksi hautakirjoitukseksi on tullut: hän oli — häntä ei ole enää! Hän oli pienen ajan ja hoiti ratastansa elämän suuressa koneistossa, hoiti sitä kenties tyydyttävällä tavalla, kenties huonosti ja huolimattomasti, sitten hän tuli vanhaksi, ennen niin voimakas

käsi alkoi vapista, silmä petti, sitten hänet työnnettiin syrjään, sillä maailma ei voi käyttää hyväkseen vanhoja. Eräänä päivänä tulee sitten kuolema ja tarttuu jäisellä kädellään levottomasti tykyttävään sydämeen, ja silloin on kaikki ohi — hän oli, mutta hän ei ole enää!

Kuinka köyhä ruumispuhe, ellei ole muuta sanomista. Millainen elämä, millainen kuolema! Ja millainen ylösnousemus odottaa sitä, joka on elänyt vain tässä maailmassa ja tätä maailmaa varten ja joka on saanut osansa jo eläessään, niinkuin Jeesus sanoo rikkaasta miehestä, joka heräsi kuoleman valtakunnan kidutuskammiossa.

— — —

Mutta Jumalan kiitos, Simeonista sanotaan vielä jotain muutakin.

”Hän oli vanhurskas ja jumalinen mies.”

Nyt tulee heti enemmän sisältöä kuvaan. Ja jos nyt voit tuntea itsesi tässä kuvassa, niin silloin olet onnellinen! Ja voit olla varma, että sen saadessa säilyä Jumalan sanassa kaikkia aikoja ja sukukuntia varten, se merkitsee jotakin. Simeon on todella ollut kansansa kelpo poika, vanhurskas ja jumalinen, vapaa kaikenlaisesta petollisuudesta ja kaikista puolinaisista totuuksista.

”Vanhurskas ja jumalinen” — välistä tuntuu kuin nämä sanat sopisivat paljon paremmin meidän isiemme aikaan kuin omaan aikaamme. Sitä velvollisuuden tuntoa, sitä tyytyväisyyttä ja jumalisuutta, joka löi heihin leimansa, meidän täytyy nykyaikana usein katkerasti kaivata.

Mutta jos joku luulee, että kaikki on hyvin, kunhan vain on ”hurskas ja jumalinen”, niin hän erehtyy. Ihmisen oma vanhurskaus ei nimittäin pelasta ja hurskaus ylipäänsä ei riitä. Tällainen on tosin yleisesti levinnyt mielipide, mutta oma vanhurskaus ja tavallinen jumalisuus eivät kuitenkaan ole kylliksi. Sen voi vanha Simeon sanoa sinulle.

— — —

Ja nyt tulee kolmas ja paras.

Vaikka hän oli tuollainen jumalinen vanha mies ja oli saanut kaikilta parhaimman todistuksen itsestään, hän ei kuitenkaan siihen luottanut. Ei, hän oli itse selvillä, että jotakin häneltä puuttui, ennenkuin hän saattoi lähteä täältä rauhassa. Hän ikävöi jotakin, joka oli tuleva Jumalalta, ja sentähden hän kiiruhti Hengen vaikutuksesta pyhäkköön. ”Hän odotti Israelin lohdutusta”, sanotaan. Autuas olet sinä, jos olet tässä suhteessa hänen kaltaisensa ja olet oppinut tuntemaan oman puutteellisuutesi ja huomannut tarvitsevasi armoa.

Ja niin täyttyi vihdoin hänen odotuksensa!

Hän tuli pyhäkköön niinkuin niin usein ennen. Hän nyökkäsi vanhalle sisar Hannalle, joka oli tavallisuuden mukaan siellä, sillä kirjaimellisesti puhuen hän ei lähtenyt koskaan temppelistä. Me tulemme vanhoiksi, sanoi Hanna hänelle. Niin, vastasi Simeon, mutta minä en kuitenkaan kuole — ennenkuin olen saanut nähdä Herran Voidellun! Mistä sinä sen tiedät? kysyi Hanna. Täältä sisältäpäin, vastasi Simeon, ja osoitti sydäntään, sillä Jumala on ilmaissut sen minulle Pyhän Hengen kautta. Silloin vanha Hanna nyökkäsi hänelle, sillä hänkin tunsi Hengen äänen.

Nuoria äitejä säteilevin silmin ja pieni aarteensa sylissään astui sisään iloisesti hymyillen. Niin kaunista lasta ei varmaan oltu koskaan ennen kannettu temppelin kynnyksen yli, tuumi varmaan jokainen mielessään. Mutta sellaisen olivat molemmat vanhukset nähneet hyvin usein.

Sitten saapui Neitsyt Maria Jeesus-lapsen kanssa.

Vanhus tunsi silloin omituisen liikutuksen rinnassaan. Aivan kuin ääni olisi kuiskannut: Kas tuolla! Juuri hän, jota olet odottanut! Ja Pyhän Hengen vaikutuksesta hän tuli ja otti pienen lapsen ihmettelevän äidin sylistä, puhkesi

kiittämään Jumalaa ja sanoi: ”Herra, nyt sinä lasket palvelijasi rauhaan menemään, sanasi mukaan; sillä silmäni ovat nähneet pelastuksesi, jonka olet valmistanut kaikkien kansojen nähden, valoksi, joka on ilmestyvä pakanoille ja kirkkaudeksi kansallesi Israelille.”

— — —

Mikä ihastuttava kuva!

Sellaista Pyhä Henki antaa Jumalan lapsille. Mikä rauha! Mikä varmuus siitä, että hän nyt oli saanut mitä tarvitsi: ”Silmäni ovat nähneet pelastuksesi.” Miten selvä käsitys Jumalan lahjasta ja Vapahtajan tehtävästä: valo pakanoille ja kirkkaus Israelille.

Niin seisoo tuo vanha Jumalan mies Jeesus-lapsi sylissään. Mutta jos katsomme asian ytimeen, niin Jeesus kantoikin häntä, kantoi hänet Herran pelastukseen, niin että hän saattoi erota täältä rauhassa.

Sitten tuli myös vanha Hanna paikalle. Hän oli Fanuelin tytär Asserin sukukuntaa, kerrotaan, ja hän oli nyt kahdeksankymmenenneljän vuoden ikäinen. Ainoastaan seitsemän vuotta hän oli elänyt miehensä kanssa ja oli nyt leski. Hän etsi — kuten niin monet vanhat naiset kaikeksi onneksi tekevät — lohdutusta Jumalalta surussaan ja sentähden hänenkin tiensä johtivat pyhäkköön. Tämä tuli hänelle pian niin rakkaaksi, että hän oli siellä varhain ja myöhään ja palveli siellä Jumalaa paastoilla ja rukouksilla yötä ja päivää. Niin, hänestä tuli naisprofeetta, kerrotaan, sellainen, joka pääsi läheiseen suhteeseen Herran kanssa.

Vanhan liiton aikana puhutaan kolmesta naisprofeetasta. Ne olivat Maria eli Mirjam, Mooseksen sisar (2 Moos. 15: 20), Debora (Tuom. 4: 4, 5) ja Hulda (2 Kun. 22: 14). Uudessa testamentissa mainitaan Hanna (tässä) ja evankelista Filippuksen tyttäret (Apt. 21: 9). Sitä paitsi varoitetaan (Hes. 13: 17 s.) vääristä profeetoista.

Sören Kierkegaard kuvaa Hannan kunnianarvoisaksi naiseksi, jonka mieli parhaiten viihtyi hautojen keskellä ja joka, vaikka olikin nyt hyvin iäkäs, kuitenkin oli iankaikkisen nuori morsian. — — ”lakastunut, mutta kuitenkin vielä rehevä, hyljätty, muttei kuihtunut, lapseton, muttei kuitenkaan hedelmätön, vuosien köyristämä, muttei kuitenkaan masentunut, leski ja kuitenkin morsian.”

Ja hänkin tuli nyt paikalle ja ylisti Jumalaa.

On niin kuvaavaa sellaiselle hurskaalle vanhalle naiselle, että hän ei voinut vaieta kokemastaan, vaan ”puhui hänestä kaikille, jotka odottivat Jerusalemin lunastusta”.

— — —

Mitä nyt näillä molemmilla rakastettavilla vanhuksilla on meille sanomista?

Näin he sanovat: Etsi rauhaasi Jeesuksen luota! Ota hänet povellesi, niin saat erota täältä rauhassa.

TUNNUSMERKKI, JOTA VASTAAN VÄITETÄÄN.

Eihän ollut ensinkään ihmeellistä, että ”hänen isänsä ja äitinsä ihmettelivät sitä, mitä hänestä sanottiin”.

Mutta vielä suurempi oli heidän ihmetyksensä, kun vanha Simeon nyt kääntyi heidän puoleensa siunaten ja alkoi ennustaa. Jumalallinen innostus valtasi hänet, hengen hehku liekehti hänen silmissään ja hän sanoi: ”Katso, tämä on pantu lankeemukseksi ja nousemukseksi monelle Israe-

lissa ja tunnusmerkiksi, jota vastaan väitetään — ja sinunkin sielusi läpi on miekka käyvä.”

”Katso”, sanoo vanha Simeon, ikäänkuin se olisi kirjoitettuna lapsen valkoiseen otsaan. ”Katso”, sanoo hän, ja näkee profeetallisesti lapsen elämän ja tulevaisuudenkohtalon läpi, ”katso, tämän on Jumala pannut . . .”

”Tämän on Jumala pannut” — sellaisena Jeesus seisoo vielä tänäkin päivänä, seisoo järkkymättömänä keskipisteenä keskellä sukukuntien vaihtelua. Jumala on pannut hänet pelastuksen kallioksi sille, joka uskoo, ja loukkauskiveksi uskottomille. Hänet on pantu ikuiseksi suureksi Jumalan kulmakiveksi: ”Katso, minä olen pannut Sioniin kul makiven, koetellun kiven, kallisarvoisen kulmakiven, lujasti perustetun; joka uskoo siihen, hänen ei tarvitse paeta.” Ja häneen nähden meidän kaikkien täytyy määrätä kantamme.

Muutamat tulevat vanhoiksi ja harmaantuvat, niinkuin Simeon ja Hanna, toiset saavat elää vain lyhyen ajan. Ikä ja sääty, aika ja sukupuoli voivat vaihdella, mutta kaikkien täytyy määrätä kantansa Jeesukseen nähden, ja juuri tästä riippuu meidän ikuinen osamme: Taivas tai helvetti, pelastus tai kadotus.

— — —

Jotta sinun kantasi häneen nähden tulisi oikeaksi, sinun täytyy kokea se, mitä Simeon kutsuu lankeemukseksi ja nousemukseksi.

Sen täytyy alkaa lankeemuksella, ei kuitenkaan lankeemuksella syntiin ja uskottomuuteen, sillä siinä suhteessa me kaikki olemme langenneet enemmän kuin kylliksi, vaan lankeemuksen on tapahduttava sydämessäsi, sen on oltava lankeemus ylpeistä ajatuksistasi, lankeemus siltä itsehyväisyyden korokkeelta, jolle sinä ja minä puolestamme niin helposti kiipeämme ja jolta me kerskailemme.

Ihmissydän on niin kummallinen, epävakainen ja levoton. Parhaina hetkinämme me tunnustamme, että olemme pettäneet ihanteemme, että itseasiassa olemme kurjia raukkoja, jotka olemme laskeneet leikkiä omasta synnistämme ja antaneet ihmispelon, valheen ja raukkamaisuuden vetää itseämme alas ja saastuttaneet itsemme inhoittavalla synnin saastalla. Toisen kerran me sitä vastoin olemme mielestämme oikeastaan sangen hyviä, onhan meissä sentään *jotakin* hyvää ja emmehän me suinkaan ole sen pahempia kuin niin monet muutkaan. Lyhyesti, me olemme itsevarmoja ja inttämishaluisia.

Juuri tällä kohtaa Jeesuksen täytyy saada meidät lankeamaan. Sillä hän on ylpeitä vastaan, mutta nöyrille hän antaa armon. Oi, etsi nöyrien paikka! Sinun täytyy tulla alas, alas publikaanien paikalle, alas sinne, missä olet kyllin köyhä antaaksesi pelastaa itsesi armosta.

Sillä silloin ja vain silloin Jeesus on sovittava sinut. Silloin hän kumartuu ylitsesi ja vetää sinut sydämelleen. Älä pelkää, hän sanoo, niinkuin vain hän voi sanoa: sinun syntisi ovat sinulle anteeksiannetut!

Sillä Jeesus on vielä tänäänkin suuri tunnusmerkki, jota vastaan väitetään. Hänen edessään on ihminen aivan paljastettu, kaikki sydämen ajatukset tulevat ilmi — sinun ajatuksesi ja minun ajatukseni, meidän salaisimmat ajatuksemme, kaikkien ihmisten ajatukset.

Kuinka onkaan tämä vanhan Simeonin ennustus toteutunut! Kuinka katkerasti se täyttyikään Marian suhteen sinä päivänä, jolloin hän seisoi Jeesuksen ristin juurella, ikäänkuin murhaajan miekka ja surmaajan säilä olisi pistänyt hänen sydämeensä ja sieluunsa. Ja kuinka se täyttyykään vielä tänäkin päivänä — meihin uudenaikaisiin ihmisiin nähden, jotka elämme niin monta vuotta myöhemmin.

Jeesus on todellakin suuren vastaanväittämisen merkki vaihteleville sukupolville.

Jospa hän tulisi sinulle lankeemukseksi ja nousemukseksi, niin, ikuiseksi pelastukseksi sielullesi!

— — —

Näin liukuvat nyt nämäkin molemmat rakastettavat vanhukset pois kertomuksestamme. Mutta sellaistahan on koko ihmiselämä ja varsinkin vanhojen; nuoret *voivat* kuolla, mutta vanhojen *täytyy* kuolla.

Jospa vain vanhuksemme saisivat Simeonin ja Hannan tavoin erota täältä rauhassa, mikä heille tapahtui sentähden, että Jeesus oli päässyt asumaan heidän poveensa.

Mikään ei ole surullisempaa, kuin nähdä elävän elämän kuluvan ja sielun ominaisuuksien herpaantuvan vanhalta ihmiseltä, ilman että elämän valo Jeesuksessa loistaa hänen ylitsensä. Ilman elämää ja ilman toivoa kallistuu hän hautaa kohti.

Mutta ei ole myöskään mitään kauniimpaa, kuin nähdä pyhiä vanhoja ihmisiä, jotka ovat elämän koulussa jalostuneet, joita on koeteltu monenlaisissa vaikeuksissa ja jotka sen vuoksi ovat lempeitä ja täynnä rauhaa, Jumalan rauha sydämessään ja Jeesus povessaan.

Sellaisella siunatulla vanhalla isoisällä ja isoäidillä on suuri tehtävä. Älä luule, että sinut on unohdettu, tai että olet liikaa. Sinun esimerkkisi on oleva siunaukseksi kautta sukupolvien ja rukouksesi ja todistustesi kautta voit vielä toimittaa suuria asioita. Kun lapsemme vielä kerran seisovat hautamme ääressä, he eivät ensikädessä ajattele kaikkia ulkonaisia asioita — kuinka monta sukkaparia me heille parsimme tai kuinka monta voileipää me heille laitoimme —, vaan he tulevat ajattelemaan, millaisia jälkiä olemme jättäneet, millaisen hengellisen perinnön ovat meiltä saaneet ja mikä oli kantavana voimana elämässämme. Ja tässä

suhteessa te vanhukset voitte suorittaa kaikkein tärkeimmän tehtävän, tehtävän, josta voi koitua mitä suurinta siunausta.

— — —

Kunnes me pian — ah, niin pian — tapaamme kaikki toisemme joen toisella puolella siinä suuressa isänhuoneessa, jossa yhdessä asuvat he kaikki, jotka ovat menneet sinne uskossa Jeesukseen, sekä nuoret että vanhat.

Mehän olemme kukin matkalla sille suurelle joelle, joka eroittaa meidät iankaikkisuudesta. Vielä hetken aikaa me oleskelemme täällä ja sitten menemme kuoleman jääkylmien vetten yli paratiisin rannoille.

Mutta niinkuin Joosua — merkitsee vapauttajaa — vanhan liiton aikana vei Jumalan kansan yli Jordanin joen lupauksen maahan, niin myöskin Jeesus, meidän Vapahtajamme, vie *omansa* kotiin paratiisiin.

Jumalan lapset saattavat kylläkin surra ja itkeä eron hetkellä, sillä muutenhan he olisivat kuin kiviä ja kantoja, ja itkihän Vapahtajammekin Lasaruksen haudalla, mutta me suremme kuitenkin niiden tavoin, joilla on toivoa.

— — —

Erään joen rannalla työskenteli nuori kirvesmies ahkerasti aamusta iltaan. Joen toisella puolella oli kaunis puutarha ja nuori mies heitti toisenkin kerran kaihoavan katseensa sinnepäin. Siellä asui nimittäin nuori, rikas tyttö, nimeltä Elisabet, johon hän oli — nähtävästi toivottomasti rakastunut.

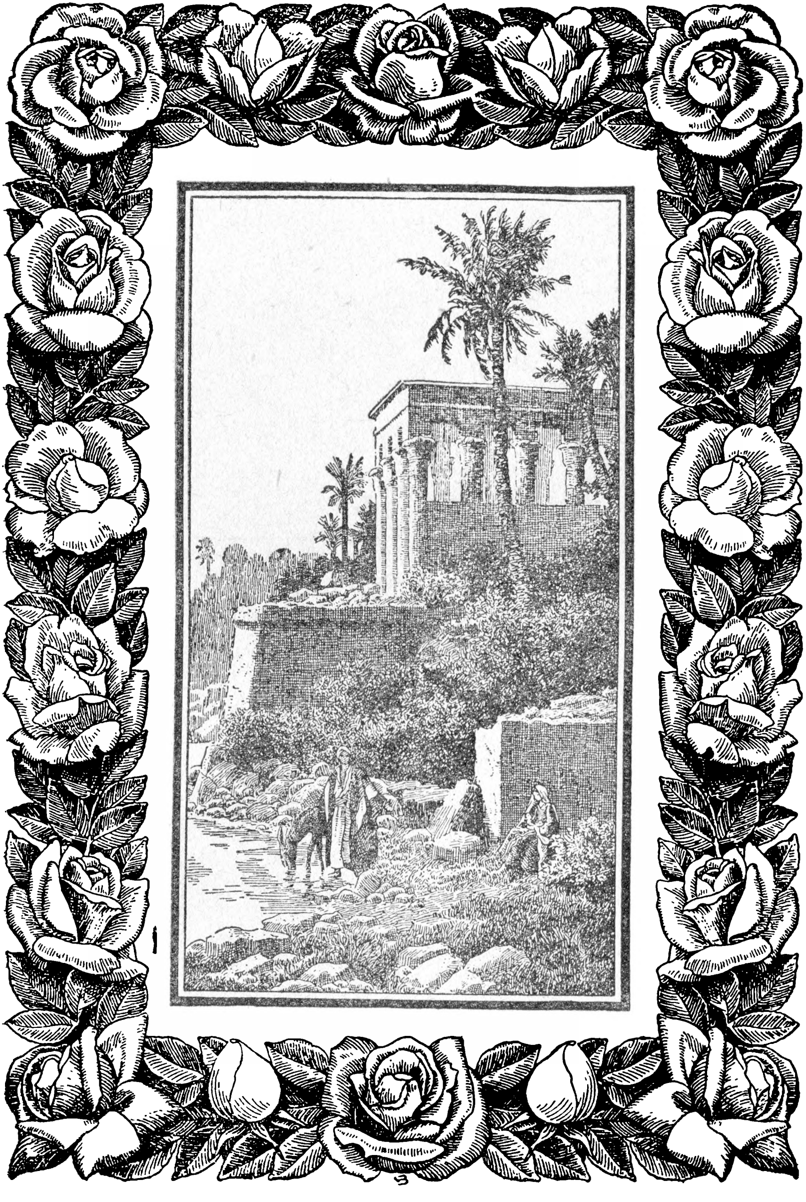
Tässä nyt ei tarvitse kertoa, kuinka ja koska hän löysi ja voitti hänet omaksensa — kylliksi kun sanomme, että hän sai tytön ja kaukana Amerikassa saavutti sekä huomattavan aseman että arvossapidetyn nimen. Jokainen Amerikan tanskalainen mainitsee ylpeydellä presidentti Rooseveltin ystävän Jacob A. Riis'in nimen (kuoli vuonna 1914). Hänen suureksi surukseen kuoli hänen vaimonsa vuonna

1904. Se oli hänelle kova isku, mutta itse hän sanoo tästä: ”Monet ystävistäni kysyvät, mitä minä nyt aion tehdä, kun hän, joka oli kaiken sieluna, on poissa. Niin, hän on mennyt pois, mutta hän ei ole poissa. Jos minä sieluni sisimmässä uskoisin sen, niin olisin lohduton. Mutta vain joki eroittaa meidät, niin kuin lapsina ollessamme. Tiedän nyt yhtä varmaan kuin silloin: hän on kaukaisessa puutarhassa, siellä, missä kaikki hänen kesänsä ovat ihania, ja hän odottaa siellä minua. Ja niinpä tahdon nyt etsiä tietä tuohon yrttitarhaan, kunnes löydän. En pelkää eksyväni. Herramme Jeesushan on itse sen kartoittanut, niin etten voi erehtyä. 'Minä olen tie', sanoi Jeesus. Ja vaimoni meni rohkeasti yli joen hänen kanssaan eikä pelännyt.”

Juuri niin suree hän, jolla on toivoa!

— — —

Simeon ja Hanna eivät poistuneet pyhäköstä. He palvelivat Jumalaa rukoillen ja paastoten yötä päivää ja puhuivat kaikille Israelin lohdutusta odottaville hänestä, josta oli tullut heidän sydäntensä aarre. Ja juuri sen vuoksi he ovat siunaukseksi vielä tänäkin päivänä.

PAKO EGYPTIIN.

IDÄN TÄHTI.

Uskollinen ystävämme ja johdattajamme Luukas lopettaa jouluevankeliuminsa kuvauksella Jeesuksen tuonnista temppeliin. Hän päättää sanoilla: "Ja täytettyään kaikki, mitä Herran lain mukaan oli tehtävä, he palasivat Galileaan, kaupunkiinsa Nasaretiin."

Tie Betlehemistä Nasaretiin ei kuitenkaan ollut varsin tasainen ja suora pyhälle joulu-kolmiapilaalle. Heidän täytyi ensin tehdä pieni mutka Egyptiin. Siitä ei Luukas kuitenkaan kerro mitään. Sen tekee sitä vastoin — kaikeksi onneksi — Matteus toisessa luvussaan.

— — —

Luvun aloittaa toinen joulu-kolmiapila: Kolme pyhää kuningasta.

Pyhiä he olivat aivan varmasti; sitä vastoin ei sanota mitään siitä, että heitä olisi ollut kolme tahi että he olisivat olleet kuninkaita. Ikivanha kirkollinen perintätieto kertoo kuitenkin niin. Kolme heitä tuli olla, sillä on olemassa kolme ihmisrotua, valkoinen, keltainen ja musta, ja siksi että puhutaan kolmesta lahjasta. Kuninkaita heidän piti olla, sillä heidän oli edustettava ihmisten korkeinta mahtia, joka tuli kunnioittamaan taivaan kuningaspoikaa. Caspar,

Melchior ja Balthasar olivat heidän nimensä — kuinka niistä sitten lieneekään saatu selvä.

Vanha perintätieto kertoo, että Caspar oli Persian kuningas. Hän toi mukanaan mirhaa. Melchior oli nuubialaisten kuningas ja hän toi suitsuketta. Balthasar oli Murjaanien maan kuningas. Hän toi lahjaksi kultaa.

Heistä tuli pian pyhimyksiä katolisessa kirkossa, ja vuonna 1164 keisari Fredrik Barbarossa kuljetti heidän luunsa Kölniin, jossa ne vieläkin ovat!

Oli hyödyllistä kutsua heitä avukseen, kun aikoi lähteä pitkälle matkalle sekä rajuilmaa ja äkkikuolemaa vastaan. Hehän olivat itse tehneet pitkän ja vaarallisen matkan!

Edelleen oli hyvä pyytää heidän apuansa kaatuvatautia vastaan, sillä kerrotaanhan, että he "heittäytyivät maahan" lapsen eteen!!

Ja lopuksi he voivat aikaansaada ilmestyksiä ja selittää unia. Moni nuori tyttö on entisinä aikoina huolestuneena ja vavisten, kolmihaarainen kynttilä kädessään peilin edessä lausunut vanhan säkeen, jossa hän on pyytänyt kolmea kuningasta näyttämään hänelle yöllä, joutuisiko hän morsiameksi, — tämän taidon heillä uskottiin olevan, koska he olivat tähtien selittäjiä ja tietäjiä ja ymmärsivät sekä tähtien tuikkeet että enkelien viittaukset.

— — —

Jumalan sanassa sanotaan vain, että he olivat "tietäjiä itäisiltä mailta", s.o. Kaldeasta. Kaldealaisten keskuudessa tieteitä pidettiin suuressa arvossa. Sekä Babyloniassa että parissa muussa kaupungissa oli "yliopistoja". Harrastettiin varsinkin astrologiaa, s.o. tutkittiin tähtitaivasta ja koetettiin saada tietoja ja selityksiä erilaisista tähtikuvioista. Jokaisella ihmisellä oli *oma* tähtensä ja kunkin täytyi olla syntynyt onnentähden alla.

Mies sellainen kuin Bileam, tämä merkillinen (ja surullinen) profeettahahmo, on tuollainen "tietäjä" tai tähtien selittäjä jo vanhan liiton aikana. 4 Moos. 24: 17 hän sanoo: "Minä saan nähdä hänet, mutta en nyt, minä katselen häntä, vaan en läheltä. Tähti nousee Jakobista ja valtikka tulee Israelista." Ja Daniel, joka oleskeli Babylonian kuninkaan hovissa, puhuu myös niistä näyistä, joita *hän* näki yöllä ihmisen pojasta, joka tuli taivaan pilvissä.

Säihkyvin kirjaimin Jumala oli kirjoittanut nimensä ja salaisuutensa tuikkiviin tähtiin, ja tätä tähteä, josta Bileam ennusti, ihmiset eivät voineet koskaan unohtaa. Se loisti läpi profeettain kirjoitusten, ja pakanuudenkin pimeässä yössä tähyilivät valppaat silmät sitä.

Nyt kertovat meidän päiviemme tähtitieteilijät, että sinä vuonna, jolloin Jeesus syntyi, Jupiter ja Saturnus olivat 20 p. toukokuuta, 27 p. lokakuuta ja 12 p. marraskuuta erikoisessa asennossa toisiinsa nähden. Ne siis välkähtivät esille, hävisivät ja näyttäytyivät jälleen. Eihän meistä ole ensinkään luonnotonta, että samoinkuin ihmeellisiä merkkejä luonnossa nähtiin Vapahtajan kuollessa, samoin on saattanut tapahtua hänen syntyessäänkin. (Mitä vuosilukuun tulee, tämä tapahtui vuonna 747 Rooman perustamisen jälkeen eikä, niinkuin meidän ajanlaskumme mukaan sanotaan, vuonna 754, koska munkki Dionysius Pieni, joka alkuaan laski Jeesuksen syntymän vuosiluvun, on määritellyt sen tapahtuneen ainakin 5 vuotta liian myöhään, niin että me siis olemme 5 vuotta ajastamme jäljellä. Vuoden 1930 olisi oikeastaan pitänyt olla 1935 j.n.e. Kuningas Herodes Suuri kuoli nimittäin vuonna 750, ja Jeesushan syntyi silloin, kun hän oli kuninkaana.)

Luultavasti juuri tämän tähtiasennon tietäjät näkivät ja se houkutteli heidät tuolle pitkälle matkalle etsimään Jaakobin tähteä, Israelin valtikkaa, jota tähti ennusti. Sillä

nyt oli tullut jouluyö, enkelit lauloivat paimenille ja yhtäkkiä ilmestyi taivaalle kirkas tähti, ikäänkuin loistava, pieni aurinko. "Ja katso, tähti, jonka he olivat itäisillä mailla nähneet, kulki heidän edellään, kunnes se tuli sen paikan päälle, jossa lapsi oli, ja pysähtyi siihen. Nähdessään tähden he ilostuivat ylen suuresti."

Se tähti ei ole koskaan sammunut. Se on siitä saakka säteillyt kaikille, jotka ovat tähystelleet sitä valvoen ja rukoillen.

— — —

Ja kuitenkin tietäjät menivät harhatietä.

He menivät nimittäin kiertotietä kuninkaan linnaan.

Siellä, he arvelivat, täytyy tuon pienen kuningasprinssin varmaan olla. Mutta he löysivät vain vallanhimoisen ja verenjanoisen vanhan Herodeksen, joka "hämmästyi", kun sai kuulla puhuttavan tästä uudesta vallantavoittelijasta — "ja koko Jerusalem hänen kanssaan", kerrotaan — niin, koko kaupunki, lukuunottamatta niitä harvoja, jotka myös tähystelivät tähteä ja "odottivat Israelin lohdutusta", kuten kerrotaan Simeonista ja Hannasta. Mutta koko maailmallinen Jerusalem, kuningas etunenässä, tekivät heti suunnitelmia saadakseen tähden sammutetuksi ja lapsen raivatuksi tieltään. Tähden pyhä valo häiritsi maailmallista mieltä. Niin on myöhemminkin aina käynyt kirkon historiassa.

Kun kirkko tuli maailmalliseksi, ryntäsi kuninkaan linnaan ja meni valtion palvelukseen, silloin katosi tähti. Silloin istuivat keisariuden ja paaviuden aikana etsivät sielut pelokkaina ja neuvottomina yksin keskiajan pimeydessä. Ainoastaan muutamille harvoille hurskaille sieluille näyttäytyi lupauksen tähti loistavin välähdyksin, niin että he saattoivat pitää yllä toivoa sekä itsessään että toisissa. Muutoin oli pimeä, ja pimeys peitti kansat.

Martti Lutherille tuikahti tähti jälleen ”viidentoista vuosisadan jälkeen” täydessä loistossaan ja johdatti tuon hurskaan miehen lapsellisessa uskossaan Betlehemin kuningaslapsen luo.

Sitten tähti sammui taas rationalismin yöhön.

— — —

Tuikahtaa esiin ja sammua — juuri niinkuin kaikkien muiden tähtien — se on aina ollut joulutähden osana.

Mutta aina se on yläpuolella sen paikan, missä lapsi on. Vielä pimeys peittää tiheänä suuret osat maan piiristä. Valvovat ja etsivät sielut tähystelevät tähteä vielä tänäänkin. Mutta meidän velvollisuutemme, meidän elämäntehtävämme on levittää jotakin evankeliumin tähtivalosta pakanuuden pimeyteen lohdutukseksi niille, jotka ikävöivät.

Me voimme ojentaa heille Jumalan sanan, sillä se on varma tiennäyttäjä. Me voimme rukoilla heidän puolestaan ja me voimme lähetyssaarnaajiemme opastuksella näyttää heille Jeesusta, kuten Joosef ja Maria tekivät, niin että he saavat nähdä edes vähän hänen kirkkaudestaan. He voivat silloin myös nähdä meistä, että, vaikkakaan emme *ole* parempia, meillä on kuitenkin parempaa, koska olemme löytäneet hänet, joka on luvattu Jaakobin tähti.

Kolmen pyhän kuninkaan päivä on kirkossamme pakanalähetyksen juhla- ja uhripäivä. Tietäjät itäisiltä mailta olivatkin ensimmäiset pakanat, jotka kävivät Jeesuksen luona ikäänkuin koko pakanamaailman puolesta.

Monta vaikuttavaa piirrettä kerrotaan meille pakanamailta ikävöivistä sieluista. Sillä sellaisia on olemassa huolimatta siitä, että me inhoamme liian ruusunväristä lähetysromantiikkaa.

Niinpä kertoo esimerkiksi Mr Passmore, Madrasin kristillisen kirjallisuusseuran sihteeri, seuraavaa:

Muuan hindu, nimeltä Narayanan, syntyi eräässä Etelä-Intian yhdyskunnassa. Kun hän oli kolmikymmenvuotias, hän joutui kauppamatkoillaan Ceyloniin ja kuuli siellä ensi kerran puhuttavan Jeesuksesta kohdatessaan erään lähetyssaarnaajan, joka m.m. antoi hänelle pienen vihkosen nimeltä ”Sydän-kirja”. Narayanan vei kirjan kotiinsa, luki sen ja tuli sydämessään vakuutetuksi epäjumalanpalveluksen turhuudesta. Uskon rauhaa hänellä ei kuitenkaan vielä ollut. Kului kymmenen vuotta, jona aikana hän ei kuullut eikä nähnyt sen enempää kristinuskosta — kymmenen pitkää vuotta, jona aikana pieni kirja oli hänen ainoana lohdutuksenaan. Eräänä päivänä syttyi tulipalo hänen talossaan. Hän syöksyi liekkeihin pelastaakseen rakkaimman omaisuutensa, pienen kirjansa. Hän juoksi sitten pois ja kätki sen kiven alle, jonka jälkeen hän palasi takaisin sammuttamaan tulta. Kun hän sitten meni noutamaan kallisarvoista kirjaansa, se oli varastettu. Joku oli huomannut hänet ja luultavasti ajatellut, että se, minkä hän kätki sinne, oli varmaan erittäin kallisarvoinen aarre! Hänen surunsa oli suuri, mutta kirja oli poissa eikä tullut takaisin.

Taas kului kymmenen pitkää vuotta, mutta hänen sydämensä kaipuu oli yhä vielä jäljellä. Vihdoin tuli eräs lähetyssaarnaaja hänen paikkakunnalleen. Niinkuin toinen Nikodemus hän meni tämän luo eräänä iltahetkenä ja silloin kahdenkymmenen vuoden uutteran etsimisen jälkeen tähti johti hänet viimein Jeesuksen luo. Ja viisikymmenvuotiaana hänestä tuli kasteen kautta Jumalan lapsi.

— — —

Siunattu tähti! Sinä johdat meidät Jeesuksen luo. Niin, sinä olet Jeesus itse!

Raamattumme viimeisellä lehdellä Jeesus sanoo: ”Minä olen Daavidin juurivesa . . . se kirkas kointähti.” Ja henki ja morsian vastaavat: ”Tule, Herra Jeesus!”

KOLME PYHÄÄ KUNINGASTA.

On olemassa kaunis, voimakas ja ytimekäs virsi kolmesta pyhästä kuninkaasta. Siinä sanotaan m.m. Itämaiden tietäjistä, että heidän uutteruutensa oli "ehtymätön". Sitä se olikin, sillä he olivat todella rehellisesti etsiviä, ja siinä suhteessa meillä on heiltä paljon oppimista.

Jospa vain kaikki meikäläiset kirkossa kävijät olisivat yhtä väsymättömiä etsijöitä! Mutta kuinka monesta sitä voi sanoa? Kirkkoon mennään kuulemaan pastori X:ää tai pastori Y:tä — mennään kyllä Herran huoneeseen, mutta etsitäänkö myös Herraa? Kuinka moni kirkossa kävijä suuresti hämmästyisi, ellemme tahdo sanoa pelästyisi, jos hän todella ajattelisi, että sinä päivänä saattaisi *hänelle tapahtua jotakin!* — Olet syntynyt maassa, jossa on tuhatvuotinen kristillisyys, olet kasteen kautta tullut kristillisen kirkon jäseneksi, tunnet pyhät totuudet Jeesuksesta Kristuksesta, joka syntyi Betlehemissä, olet uudistanut kasteenliittosi, elät maassa, jossa julkaistaan lukematon määrä hartauskirjoja ja kristillisiä sanomalehtiä, jossa kaikki on niin erinomaisesti järjestetty. Mutta oletko sinä *etsijä?*

Kuinka kauas *sinä* tahtoisit matkustaa tai kuinka paljon vaivaa tahtoisit nähdä etsiäksesi Jeesusta? Mitä teet siinä suhteessa? Etsitkö häntä joka päivä salakammiossasi? *Seuraatko* tähteä, joka johtaa Jeesuksen luo? Milloin olit viime kerran ehtoollisella? Millaisessa suhteessa olet siihen Herraan, joka lunasti sinut verellään Golgatan ristillä? Etsitkö häntä siinä yhdyskunnassa, jossa pyhät kokoontuvat? Oletko todella etsijä? Vai mitä itse ajattelet kristillisyydestäsi, jos vertaat sitä tietäjien väsymättömään etsimiseen?

— — —

Toiseksi voimme oppia heiltä jatkamaan etsimistämme, kunnes löydämme. He tekivät niin. Ja sehän on etsimisen tarkoituksenakin. Eihän etsitä vain etsimisen vuoksi, vaan löytääkseen.

Tosinhan on hauskaa saada luokseen etsivä sielu, mutta eihän toki ole tarkoituksena, että ollaan vuosikausia ”etsivä ihminen”. Sellainen päättyy hengelliseen veltostumiseen. Joudutaan helposti haaveilujen saaliiksi, ”käännytään kymmenkunta kertaa ja juostaan aina viimeisten muotiprofeettain perästä”.

Etsi, mutta etsi löytääksesi!

Katso nyt, kuinka tietäjät tekivät. He saapuivat Jerusalemiin ja tiedustelivat kaikkialta, sekä Herodekselta että kirjanoppineilta, ja käyttivät hyväkseen kaikkia keinoja. Ja sitten he eivät sallineet estää tai peloittaa itseänsä etsimästä *suoranaista yhteyttä Jeesuksen kanssa.*

Opi heiltä, älä tyydy vain olemaan ”Jerusalemissa”, määrätynlaisen jumalisuuden ilmassa, kirjanoppineitten hengellisesti kuolleen tiedon tai ulkonaisen hurskailun ympäröimänä.

Etsi Jeesusta itseänsä! Etsi häntä hänen armonvälikappaleistaan, etsi häntä Jumalan sanasta.

Eräs norjalainen pastori kertoo, että hän kerran kävi kuuluisan amerikkalaisen evankelistan Moodyn luona. Lopuksi hän kysyi Moodyn pojalta, joka oli kuljettanut häntä nähtävyyksiä katselemassa: ”Missä isällänne oikeastaan on voimansa lähde?” Silloin poika viittasi erääseen tuvan nurkkaan, jossa oli suuri joukko raamattuja, vanhoja ja kuluneita, täydellisesti rikkiluettuja. Tuolla! hän vastasi. — Meilläkin on sama johtotähti ja kun seuraamme sitä mielellämme, tulemme Jeesuksen Kristuksen luo.

Sinun tulee tunkeutua läpi kaikkien esteiden, kunnes

olet päässyt päämäärääsi: persoonalliseen kohtaukseen Jeesuksen kanssa.

”Koeta”, sanoo Spurgeon, ”koeta yhä uudelleen. Kukaan ei tiedä, mitä hän voi aikaansaada, ennenkuin on koettanut. Samaa menettelyä suosittelen kaikille, joilla on vastuksia maailmassa ja jotka arvelevat parhaimmaksi luopua kaikesta yrityksestä. Ei ole mikään todistus kestävyydestä, jos jää liejuun, mutta koettamalla yhä uudelleen saa vaununsa kuivalle maalle. Kettu sanoi 'koeta' ja pääsi koiria pakoon, jotka jo olivat aivan hänen kintereillään. 'Koeta', sanoi kukkanen ja kukoisti lumen alla. 'Koeta', sanoi leivo ja kohosi siivilleen. Älä odota toisten apua. Jos aiot odottaa, kunnes kaikki tiet ovat kivetyt, silloin kyllä saat odottaa kauan. Omat jalkasi ovat paremmat kuin puujalat. Luota Jumalaan ja yritä. Pienissä padoissa voi keittää yhtä hyvin kuin suurissa ja hyvää viljaa voi kasvaa myöskin pienillä saroilla. Tee mitä voit, rukoile sitäpaitsi sydämestäsi ja jätä loput Jumalalle.”

Eikö näillä reippailla sanoilla ole jotain sinullekin sanottavana?

Älä menetä rohkeutta. Sen kautta eivät vaikeudet vähene, mutta sinä riistät itseltäsi rohkeuden. Etsi, niin löydät, siten ovat sanoneet ne huulet, jotka puhuvat totta.

— — —

Kolmanneksi opettavat nuo kolme pyhää kuningasta sinulle, että, jos olet löytänyt Jeesuksen, sinun on häntä palveltava.

Sanassa sanotaan, että ”he menivät huoneeseen”, — nyt oli siis kulunut jonkun aikaa siitä kuin he olivat saaneet majapaikan tallista. Edelleen sanotaan, että he ”saivat nähdä lapsen ynnä Marian, hänen äitinsä” — ei siis katolisen katsomuksen mukaan: äidin lapsinensa —. ”Ja he heittäytyivät maahan ja kumarsivat häntä, avasivat aar-

teensa ja antoivat hänelle lahjoja: kultaa ja suitsuketta ja mirhaa." Tässä tulee meidänkin olla heidän kaltaisiaan.

Ensiksi he antoivat kultaa.

Mitä tämä merkitsee? Se merkitsee yksinkertaisesti: kultaa, s.o. rahaa! Hopea ja kulta kuuluvat Herralle, sanotaan. Älkäämmekä tulko niin hengellisiksi, että unohdamme, että Herrakin tarvitsee rahojamme. Wilhelm Beckin oli tapana sanoa, että ihmisten rahakukkaroa oli kaikkein vaikein saada käännetyksi.

Ja nyt näet itse, kuinka "proosallinen" raamattu on. Ajattelehan, että yksinpä pyhässä joulukertomuksessa puhutaan rahoista. Jumala, joka on käytännöllinen, tietää, että rahoja tarvitaan, silloinkin kuin on kysymyksessä Jumalan valtakunta, sekä sisä- että ulkolähetystä varten. Pieni Jeesus-lapsikin tarvitsi rahoja. Hänen maalliset vanhempansa olivat halpaa säätyä ja elivät niukoissa oloissa. Pian heidän myös oli lähdettävä kalliille ja vaivalloiselle matkalle Egyptiin. On niin lohdullista nähdä, että Jumalakin tiesi keinon tähän — hän lähetti heille rahaa tietäjien välityksellä. Rahat kai ovat kaikkein epähengellisintä mitä ajatella saattaa, mutta kun ne uhrataan rukouksin, niistä voi olla mitä suurinta hengellistä siunausta.

Tosin ovat rahat välttämättömiä, mutta kaikkein tärkeimpiä ne eivät kuitenkaan ole. Ei, lahjoa et häntä voi! Eikä hän anna maallisen loiston ja kunnian häikäistä itseänsä, hän, joka itse oli kaikkein köyhin Betlehemin köyhässä tallissa. Sinun täytyy kuitenkin olla valmis palvelemaan häntä kaikella, mitä omistat, ruumiillasi, sielullasi, hengelläsi ja myös rahoillasi.

— — —

Sitten he uhrasivat suitsuketta.

Suitsukkeesta sanotaan, että se tarkoittaa pyhien rukouksia. Ulkonainen suitsuke, jota käytetään katolisissa

kirkoissa, ei tosin ole mikään rukous. Mutta Ilm. 8: 3 sanotaan: "Ja tuli toinen enkeli ja asettui alttarin ääreen pitäen kultaista suitsutusastiaa, ja hänelle annettiin paljon suitsuketta pantavaksi kaikkien pyhien rukouksiin kultaiselle alttarille, joka oli valtaistuimen edessä. Ja suitsukkeen savu nousi pyhien rukousten kanssa enkelin kädestä Jumalan eteen."

Niin tapahtui taivaassa, ja jo Daavid sanoo 141 psalminsa toisessa jakeessa: "Kelvatkoon rukoukseni sinun edessäsi suitsutusuhriksi, Herra." Uhraa sinäkin rukouksesi Jumalalle! Ei vain ne rukoukset, joilla pyydät jotakin itsellesi, vaan rukous sellainen, joka on kultaisessa suitsutusastiassa, kestävä pyhä rukous, palvova rukous, joka on korkein ja epäitsekkäin rukouksen muoto.

Kirjassani "Voitto", sen viimeisessä luvussa, olen lähemmin kosketellut tätä asiaa. Sentähden riittänee, että tässä vain viittaan siihen. Ota oppia tietäjiltä! Mene kammioosi ja kumarra Jumalaa! Viivy hänen luonaan hiljaisessa hartaudessa. Anna rukouksesi myöskin "jäädä" hänen kasvojensa eteen suitsutusuhriksi!

— — —

Kolmanneksi he uhrasivat mirhaa.

Se oli hyvältä tuoksuvaa hartsia, jota saatiin myrhapuusta ja käytettiin hyvänhajuisiin voiteisiin.

Kulta oli kuningaslahja ja mirha oli pappislahja. Tietäjät uhrasivat siis kuningaspapille Melkisedekin säädyn mukaan. Sillä syntymästään asti Jeesus oli ikuinen kuninkaamme ja pappimme.

Kun suitsuke on kuva rukouksesta ja uhrataan määrättynä aikana, niin mirha on kuva voiteesta, joka täyttää huoneen tuoksullaan, s.o. kuva meidän elämästämme.

Meidän elämämme, sanoo Paavali, tulee olla "Kristuksen tuoksu Jumalalle", ja hän selittää tämän 2 Kor. 2: 15,

16 siten, että me olemme kuoleman haju kuolemaksi kadotukseen joutuville, mutta elämän lemu elämäksi pelastuvien keskuudessa.

Nyt emme tarvitse mietiskellä, miten kussakin eri tapauksessa käy. Meidän tulee vain ahkeroida pitääksemme mirhan *puhtaana*, niin että todellakin voimme levittää ympärillemme Kristuksen tuoksua emmekä omaamme, joka on kaikkea muuta kuin miellyttävä tuoksu, sillä tiedäthän, kuinka sananlasku sanoo: oma kiitos haisee. Varokaamme olemasta sen uskovaisen miehen kaltaisia, josta sanottiin: ”Ulkona hän on loistava kynttilä, mutta kotona hän käryää.” Käry vaikuttaa epämiellyttävältä ja salpaa hengen, mutta tuoksu saa meidät sitä vastoin pakostakin levittämään sieraimiamme ja vetämään sitä sisäämme. Koeta siis pitää mirhasi puhtaana, niin sinunkin huoneesi täyttyy voiteen tuoksulla ja sinustakin tulee Kristuksen tuoksu, elämän lemu elämäksi.

— — —

Vielä yhden asian voivat nuo kolme pyhää kuningasta opettaa sinulle.

”Ja saatuaan unessa Jumalalta ohjauksen, etteivät palaisi Herodeksen luo, he menivät toista tietä takaisin omaan maahansa.”

”Toista tietä — isänmaahamme”, sellainen päällekirjoitus on niiden elämällä, jotka ovat nähneet Herran kirkkauden Jeesuslapsen silmissä, kaikkia taivaan tähtiä kirkkaimmissa. Toista tietä — uutta ja autuaampaa tietä, uskossa ja kuuliaisuudessa — oikeaan taivaalliseen isänmaahamme.

Siellä me sitten tapaamme kaikki Jumalan teitä kulkeneet — siellä me myös tapaamme Casparin, Melchiorin ja Balthasarin.

HERODEKSEN LAPSENMURHAT.

Vaikeat olot ja rasittavat päivät valmistettiin heti rakkaalle Vapahtajallemme. Kun Jumala paljasti *oman* salaisuutensa ihmisten pelastukseen nähden ja taivaan voimat alkoivat liikehtiä, niin emme tarvitse ihmetellä, että perkelekin pani liikekannalle kaikki omat voimansa, tehdäkseen tyhjäksi Jumalan pelastussuunnitelman. Häneltähän ei valitettavasti ole koskaan puuttunut työaseita, ja tällä kertaa itse kuningas ryhtyi hänen nöyräksi apurikseen.

Suuri välinpitämätön kansanjoukko oli jo puolittain unohtanut koko asian. Oli tosin määrätyllä mielenkiinnolla kuultu puhuttavan ihmeellisestä lapsesta, yliluonnollisista merkeistä hänen syntyessään, paimenten näystä ja enkelten laulusta, mutta aika kului, kullakin päivällä oli oma kiinnostuksensa ja niin painui Jeesus taka-alalle.

Juuri samoin kuin käy vielä tänäkin päivänä.

He ovat tosin "järkytettyjä", nimittäin ne ihmiset, jotka jouluaamuna kuulevat evankeliumin ja veisaavat virsiä, mutta sitten tulee uusivuosi tilinpäätöksineen, hinnanalennuksineen ja loppuunmyynteineen, — joulukuusen koristeet pannaan laatikkoon ja puetaan päälleen arkivaatteet. Mitä silloin on enää jälellä joulusta? Missä nyt enää tunnetaan jouluiloa tai joulun vaatimusta personalliseen pyhitykseen nähden? On vietetty joulua sentähden, että almanakassa kerta kaikkiaan sanotaan, että nyt on joulu. Ja "kaikki ihmiset" viettävät joulua. "Yleinen tapa" on se itsetoimiva jousi, joka pitää koneiston käynnissä, kunnes jollakin kohtaa pieni nappula särkyy ja koneisto pysähtyy. Siten hivutaan harmaaseen kuolemaan, ja yksinpä silloinkin seurataan "yleistä tapaa", sillä kaikkienhan meidän on kuoltava!

Välinpitämättömyys yhdessä maailmallisuuden kanssa tappaa joulun, niin, kenties vielä Jeesuslapsenkin sydämissämme. Joulu ei antanut heille "sysäystä ikuiseen liikkeeseen". Jeesuksesta ei tullut keskipistettä heidän elämäänsä. Mutta oli kuitenkin kaksi, jotka eivät unohtaneet ja jotka sen vuoksi eivät asettuneet lepoon, ja he olivat: hän joka vihasi ja hän joka rakasti — Herodes ja Maria, murhaaja ja äiti. Viha ja rakkaus — ne ovat kaksi voimakasta jousta, jotka voivat pitää elämää jatkuvasti yllä.

Kolme pyhää kuningasta ovat siirtyneet pois historian näyttämöltä. Kun he olivat kumartaneet kuningaslasta ja tuoneet uhrinsa, he jatkoivat iloiten matkaansa. Mutta viides kuningas, joka ei ollut pyhä, ei unohtanut pientä kilpailijaansa, josta hän oli kuullut tietäjien puhuvan.

Ja hänessä oli perkele todella löytänyt miehen, joka ei arastellut käyttää mitä keinoa tahansa, kaikkein verisintäkin.

Eräässä toisessa kirjassani olen seikkaperäisesti kuvannut neljää Herodeksen sukuun kuuluvaa kuningasta, jotka esiintyvät Uudessa Testamentissa. Nämä ovat Herodes Suuri, Matt. 2, hänen poikansa Herodes Antipas, Johannes Kastajan murhaaja ja Pilatuksen "ystävä", Mark. 6 ja Lk. 23, hänen veljenpoikansa Herodes Agrippa I, joka mestautti apostoli Jaakobin ja vangitutti Pietarin samassa tarkoituksessa, Apt. 12, ja tämän Herodeksen poika Herodes Agrippa II, jonka edessä Paavali todisti Kesareassa, Apt. 26.

Olisi sekä houkuttelevaa että kiintoisaa tässä lähemmin kosketella näitä merkillisiä vaikkakin hirvittäviä personallisuuksia, mutta tässä olemme tekemisissä ainoastaan kanta-isän kanssa.

HERODES SUURI.

Hän oli idumealaisten suvusta ensimmäinen, joka tuli kuninkaaksi ja laski valtikkansa alle koko Juudean maan, ollen kuitenkin vain Rooman keisarin vasalli.

Hän oli erinomaisesti varustettu sekä sielullisesti että ruumiillisesti, ani harvojen tavoin tarmokas, vilkas ja kyvykäs, sitä paitsi kestävä, notkea ja asekuntoinen. Hillitön kunnianhimo kehitti hänestä häikäilemättömän, pohjaton vallanhimo julman.

Hänestä tuli oikea joukkomurhaaja, ja hänen uhriensa joukossa oli m.m. hänen oma vaimonsa, ylpeä ja kaunis Mariamne, joka jo kaksikymmenkuusivuotiaana sai nousta mestauslavalle, monta hänen omaa sukulaistaan, vieläpä hänen omia poikiaankin, jotka olivat syntyneet avioliitosta Mariamnen kanssa. Samalla kertaa hänellä oli kaikkiaan kymmenen vaimoa!

Tässä alempana seuraa pieni yleiskuvaus Herodeksen murhanhimon uhreista:

1. Aristobulus, hänen vaimonsa veli.
2. Joosef, hänen sisarensa Salomen puoliso.
3. Hyrkanus II, makkabealaista sukua.
4. Soemus, hänen ystävänsä ja sukulaisensa.
5. Mariamne, hänen kuningattarensa.
6. Aleksandra, hänen anoppinsa, Mariamnen äiti.
7. Kostobar, hänen sisarensa Salomen toinen puoliso.
8. Aleksandros } hänen ja Mariamnen poikia.
9. Aristobulus }
10. Antipater, hänen ja Doriksen poika.

Näiden lisäksi lukemattomia muita, suuren neuvoston jäseniä, kunnianarvoisia kansalaisia, puhumattakaan ilmeisistä vihollisista ja kapinoitsijoista — sekä Betlehemin viattomat pienokaiset.

— — —

Herodes oli noin seitsenkymmenvuotias, kun tietäjät kävivät hänen luonaan. Ei siis ole kovinkaan ihmeellistä, että hän — niinkuin kerrotaan — "hämmästyi ja koko Jerusalem hänen kanssaan". Sillä kaikki tiesivät, että tämä sanoma maksaisi verta, lisää verta.

Äskettäin hän oli saanut paljastetuksi salaliiton kallisarvoista kuningaskruunua vastaan, ja hänen poikansa Antipater istui vankilassa odottaen kuolemantuomiotansa, joka Augustuksen oli vahvistettava. Keisari allekirjoitti sen, tehdäkseen Herodekselle mieliksi, mutta huudahti: "On parempi olla Herodeksen sika kuin hänen poikansa."

Nyt tulivat itäisiltä mailta nuo harvinaiset miehet, joiden tähtien selitykseen taikauskoon vajonnut kuningas pani mitä suurimman arvon, ja tiedustelivat suoraan häntä, jota jo kutsuttiin "juutalaisten kuninkaaksi"!

Itsesäilytysvaisto kuitenkin antoi pelon lamauttamalle kuninkaalle uusia voimia. Hämmästys haihtui, ja tilannetta oli nyt tarkoin tutkittava. Monivuotiset kokemukset vehkeilyssä olivat tehneet hänestä viekkaan. Hän vetää toistaiseksi lampaannahan sudenhahmonsa ylle ja levollisen arvokkaana antaa ensin kirjanoppineiden tutkia, *missä* tämä kuningas kirjoitusten mukaan oli syntyvä. Silloin tutkittiin jokainen lehti, joka kuului pyhiin kirjoituksiin, ja löydettiin Betlehem. "Juudean Betlehemistä on lähtevä hallitsija, joka on kaitseva minun kansaani Israelia".

Olihan hyvä tietää. Ja paikkakin oli sangen lähellä. Hän saattoi tuntea itsensä sangen varmaksi saaliista. Oli vain varottava pelottamasta karitsaa liian äkkiä, sillä sitä varmemmin se joutuisi suden saaliiksi.

Edelleen oli tärkeää tietää *aika*. "Silloin Herodes kutsui salaa tietäjät luokseen ja tutkisteli heiltä tarkoin, mihin aikaan tähti oli ilmestynyt." Silloin hän pääsi selville siitä,

että tuo pelätty kilpailija ei voinut olla erittäin vanha. Hänen täytyi olla vielä lapsi, sillä sanotaanhan: ”Menkää ja tiedustelkaa tarkasti lasta.” Ja sitten hän lisäsi: ”Kun löydätte, niin ilmoittakaa minulle, jotta minäkin tulisin häntä kumartamaan.”

Siinä nähdään teeskentely ja tekopyhyys huipussaan.

Niin matkustivat tietäjät Betlehemiin. Mikä eroitus heidän välillään, jotka ilostuivat ylen suuresti, ja vanhan verikuninkaan välillä, joka ”pelästyi suuresti”. Ja sitten pieni kuninkaan poika ilman kruunua ja valtikkaa, joka pyhässä lapsenilossaan hymyili kolmelle pyhälle kuninkaalle Marian äidinsylistä.

— — —

Herodes oli käynyt toimeen erittäin diplomaattisella tavalla. Ainoakaan sielu koko maassa ei voinut epäillä, miten synkkiä aikeita hänellä oli, ja näennäisesti verkko kiristyi yhä lujemmalle pienen kuningaslapsen ympärille Betlehemissä.

Mutta tällöin — ei liian aikaisin, muttei myöskään liian myöhään — Herodeksen suunnitelmat teki tyhjäksi suurempi mahti, jota hän ei ollut ottanut huomioon, mutta jonka edessä hän oli täysin voimaton.

Tietäjät saivat varoituksen yöllä unessa eivätkä palanneet takaisin Jerusalemiin. Uudessa unessa Herran enkeli ilmestyi Joosefille ja sanoi: ”Nouse, ota lapsi ja hänen äitinsä mukaasi ja pakene Egyptiin ja ole siellä siihen asti, kuin sinulle sanon, sillä Herodes aikoo etsiä lasta surmatakseen hänet.”

Huomaa, kuinka tarkoin Jumala näkee kaiken, tuntee meidän nimemme ja tarttuu asiaan, kun *hänen* aikansa on tullut. Hänellä on aina keinonsa ja välineitä häneltä ei puutu.

Kun Herodes vihdoin odotukseen väsyneenä aavisti pahaa ja toimeenpani tiedusteluja tietäjistä, kävi ilmi, että häkki oli tyhjä ja lintu oli lentänyt tiehensä — kauas pois enkelisiipien kantamana.

Herodeksen raivosta kertoo raamattu: ”Kun Herodes näki, että tietäjät olivat hänet pettäneet, vihastui hän kovin ja lähetti tappamaan kaikki poikalapset Betlehemistä ja koko sen ympäristöltä, kaksivuotiaat ja nuoremmat, sen mukaan kuin oli aikaa tietäjiltä tarkoin tiedustellut.”

Tässä näemme petoeläimen raivon! Susi heitti pois lammasten vaatteet ja hänen tilallaan seisoo petoeläin vaahtoavin kidoin ja verestävin silmin. ”Karitsa”, Juman oma karitsa oli kätkeytynyt laumaan. Mutta olihan karitsoja kylliksi, Herodes ajatteli, ja jos löi heidät kaikki, silloin kai tapasi myös tuon pienen, vihatun kilpailijan. Mitäpä nyt merkitsi, jos puolisensataa pikkulasta menikin — sen verran kai niitä ainakin oli Betlehemin kokoisessa kaupungissa.

Niin lauloi miekka veristä kehtolauluansa Betlehemin pienokaisille, joista tuli ensimmäisiä marttyyreja, koska he olivat ensimmäiset täällä maan päällä, jotka menettivät henkensä Jeesuksen tähden. Epätoivoisten äitien kyyneleet ja huudot kohosivat taivasta kohden: ”Kuuluu ääni Raamasta, itku ja iso parku; Raakel itkee lapsiaan eikä lohdutuksesta huoli, kun heitä ei enää ole.”

Raama — myöhemmin Arimatea, nyt vähäpätöinen kaupunki Er-Ram — sijaitsi Benjaminin heimon alueella vähän matkaa Jerusalemista pohjoiseen, ja tässä sen sanotaan sentähden kuuluvan Betlehemin alueeseen. Raakelin kuolemasta katso 1 Moos. 35: 18.

Mutta kaukana Raaman huudosta ja Raakelin itkusta pieni Jeesus-lapsi lepäsi turvallisena korkeimman suojeluksessa ja kaikkivaltiaan varjossa. Niinkuin Jumala muinoin

pelasti Mooseksen jumalattoman faaraon kuolemantuomiosta (2 Moos. 1: 22), samoin hän nyt pelasti Jeesuksen Herodeksen pyövelinmiekan terältä.

— — —

Siitä hetkestä lähtien Herodes sai kokea, mitä tuskat merkitsevät. Suuri joukko erilaisia tauteja iski kyntensä raudanlujaan mieheen. Oltuaan tähän saakka kukistamaton ja kukistumaton, hän huomasi nyt varmaan löytäneensä väkevämpänsä, ja Betlehemin uhriveren vielä virratessa hän oli sisällisesti murrettu, kuoleman merkitsemä. Pohjaton nälkä ja jano (sokeritauti?) kirveli ja poltti hänen ruumistaan — niinkuin hän aikaisemmin oli himoinnut ruumiita ja verta — hänen säärensä paisuivat, hän sai ruumiiseensa paiseita, joissa vilisi matoja. Myös hänen lapsenlapsestaan Herodes Agrippa I:stä kerrotaan, että ”madot jäytivät häntä” (Apt. 12: 23).

Mutta hän pysyi kaltaisenaan viimeiseen saakka. Saadakseen varmuuden, että hänen kuoltuaan tulisi todellinen suru ja valitus, hän käski juonikkaan sisarensa Salomen, kun kansan parhaat miehet kokoontuisivat hänen hautajaisiinsa, tapattaa heidät viimeiseen mieheen. Tätä pirullista suunnitelmaa hän ei kuitenkaan uskaltanut toteuttaa Herodeksen kuoltua.

Hallittuaan kolmekymmentäneljä vuotta Herodes kuoli seitsenkymmenvuotiaana ja ”haudattiin”, niinkuin Jeesus sanoo rikkaasta miehestä.

Kuollut ruumis puettiin purppurakaapuun ja asetettiin kultaisille paareille, jotka oli koristettu kallisarvoisin jalokivin. Hänen päähänsä pantiin kultakruunu, ja valtikka lepäsi kuolleen oikeassa kädessä. Paarien ympärillä kulki hänen läheisimpiään — joukko niitä, joiden lukumäärää vainaja itse oli melkoisesti harventanut, mutta kymmenestä

vaimosta kai oli vielä melkoinen joukko jäljellä. Sen jälkeen seurasi sotaväenosastoja, m.m. traakkialaisia Kreikasta, gallialaisia Ranskasta, vieläpä germaaneja Saksasta, kaikki täysissä varustuksissa. Saattueen päässä kulki 500 kuninkaallista palvelijaa, jotka kantoivat suitsuketta ja mirhaa. Kappaleen matkaa Jerikosta Herodeionin linnoitukseen, josta vielä on raunioita jälellä, paikalle missä Herodes nuoruudessaan saavuttamallaan voitolla oli laskenut valtansa perustuksen, asetettiin ruumis.

— — —

Jälkimuisto, jonka Jumalan sana antaa Herodeksesta, on tämä: "Herodes väijyy lapsen henkeä." Mutta se johtaa kuolemaan jokaisen, joka uskaltaa yrittää tehdä tyhjäksi Herran suunnitelmat. Sentähden onkin hirvittävä tuo hautakirjoitus, jonka Jumalan sana asettaa Herodes Suuren ylle.

Älkäämme kulkeko Herodeksen jälkiä.

Älkäämme väijykö lapsen henkeä, vaan tavoitelkaamme sitä!

KOTIIN NASARETIIN.

Tässä toteutui jälleen, että rakkaus voittaa. Herodeksen viha joutui tappiolle taistelussa Jumalan rakkautta vastaan, joka suojeli ja varjeli pientä Jeesus-lasta Joosefin ja Marian avulla.

Suuria uhrauksia heidän täytyi tehdä, lähteä kodista ja synnyinmaasta vaaralliselle matkalle tuntemattomaan maahan, erämaan tietä etelään yli Hebronin ja Bersaban, yli

Arabian niemimaan Egyptiin, vähintäin viiden tai kuuden päivän matkalle. Emme tiedä muuten mitään heidän matkastaan. Ainoastaan sanan, minkä Matteus sanoo tämän kautta toteutuvan: "Egyptistä minä kutsuin poikani." Mielellään he tekivät nämä uhraukset. He tahtoivat mieluimmin jättää kaiken, kuin jättää Jeesusta vaaralle alttiiksi. Ja siksi he matkustivat vieraaseen maahan aarteineen, uskossa ja kuuliaisuudessa.

Ja sitten kaikui jälleen eräänä päivänä tuttu enkeläääni Joosefille unessa: "Nouse, ota lapsi ja hänen äitinsä mukaasi ja matkusta Israelin maahan, sillä ne ovat kuolleet, jotka väijyvät lapsen henkeä." Silloin Joosef nousi, otti lapsen ja hänen äitinsä mukaansa ja meni Israelin maahan. — Niin alkoi ja päättyi tämä Vapahtajamme ensimmäinen ja viimeinen matka vieraalle maalle. Niin kauas ajoi saatanan viha hänet, ja niin turvallisesti Jumalan rakkaus toi hänet takaisin siihen maahan ja sen kansan keskuuteen, jonka paras poika hän oli.

"Mutta kun Joosef kuuli, että Arkelaus hallitsi Juudeaa isänsä Herodeksen jälkeen, niin häntä peloitti mennä sinne. Ja hän sai unessa Jumalalta ohjauksen ja lähti Galilean alueelle."

Niin, ei edes kotona Jeesus-lapsi voinut olla aivan rauhassa. Pyhiinvaeltaja ja kulkija hänestä tuli koko elämänsä ajaksi. Näyttää kuin Joosef ja Maria olisivat aikoneet asettua asumaan Juudeaan. Kenties he olivat jo saaneet joitakin ystäviä Betlehemissä. Hehän kuuluivat molemmat Juudan heimoon. Mutta ei ollut turvallista asua Juudeassa. Sisälliset sodat raivosivat lakkaamatta, ja sentähden Jumala johti heidät — jälleen antaen unessa ilmestyksen — Galilean rauhallisempiin seutuihin.

Se ylpeä rakennus, jonka Herodes oli perustanut rauta- ja veriherruudellaan, luhistui pian kokoon. Hän oli tuskin ehtinyt kylmetä arkussaan, ennenkuin kolme veljestä, Arkelaus, Herodes Antipas ja Filippus, joutuivat riitaan vallasta. He matkustivat kaikki Roomaan esittämään asiaansa keisarille. Arkelaus oli vanhin, mutta hän oli jo ehtinyt joutua niin huonoon huutoon, että kaikki Roomassa liittyivät Antipakseen, ei niin paljon rakkaudesta häneen, sanoo Josefus, vaan sentähden, että he tahtoivat hänen hallitsevan mieluummin kuin Arkelauksen, koska kuitenkin kaikeksi onnettomuudeksi toisen heistä olisi hallittava. Juutalaiset lähettivät myös oman lähetystön, joka esitti syrjäytettäväksi kaikki veljekset. Jeesus viittaa myöhemmin epäilemättä tähän tapaukseen, kun hän vertauksessa kymmenestä leiviskästä sanoo: "Eräs jalosukuinen mies (Arkelaus) lähti matkalle kaukaiseen maahan (Roomaan), saadakseen itselleen kuninkaallisen vallan ja sitten palatakseen. Mutta hänen maamiehensä vihasivat häntä ja lähettivät lähetystön hänen jälkeensä sanomaan: emme tahdo tätä kuninkaaksemme."

Kuninkaan nimeä hän ei saanutkaan, mutta hänen onnistui saada Augustus määräämään hänet *etnark*'ksi, s.o. Juudean maaherraksi, kun taas Herodes Antipas tuli Galilean *tetrarke*'ksi (neljännesruhtinaaksi). Arkelaus loukkasi juutalaisia lakkaamatta, m.m. asettamalla ja erottamalla ylipappeja mielensä mukaan ja vastoin Mooseksen lakia menemällä naimisiin veljensä Aleksandroksen lesken kanssa. Heidän molempien yhteinen isä oli nimittäin surmauttanut Aleksandroksen. Lopulta häntä syytettiin keisarin edessä hirmuvallasta, ja sillä kertaa hän ei enää voinut pelastaa nahkaansa. Hänet nimittäin pantiin viralta tuskin kymmen-

vuotisen hallituksen jälkeen vuonna 6 j.Kr. ja karkoitettiin Ranskaan, missä hän kuoli maanpaossa. Sinne karkoitettiin myöskin Pontius Pilatus vuonna 36, kun taas Herodes Antipas karkoitettiin vuonna 39 lähellä sijaitsevaan Lugdunumiin, Lyoniin.

Niin lyhyt kuin raamatun todistus Arkelauksesta onkin, se on kuitenkin riittävän pitkä osoittamaan meille, että hän oli samaa maata kuin Herodes. Ei kenenkään oman pelon vuoksi, vaan "Jumalan ilmestyksen" johdattamana Joosef vetäytyi pois kalliine aarteineen hänen valtikkansa ulottuvilta. Herodes Antipaksen hallituksen aikana Jeesus kasvoi siis Galileassa.

Pyhä perhe palasi Neitsyt Marian kaupunkiin Nasaretiin. Se oli pieni rauhallinen kaupunki, joka sijaitsi vuoren rinteellä ja josta avautui avara näköala ympäristöön. Monet tunsivat sen siksi, että suuret karavaanitiet Joppe—Damaskos ja Haifa—Hauran kulkivat toistensa poikki lähellä kaupunkia. Mutta sillä ei ollut minkäänlaista merkitystä. — "Saattaako mitään hyvää tulla Nasaretista?", kysyi Natanael (Joh. 1: 46). Itse nimi johtuu Nezeristä, joka merkitsee juurivesaa, siis jotakin halpaa ja halveksittua. Mutta kuitenkin juuri tämä pieni, rauhallinen nurkkaus antoi turvapaikan Jumalan Pojalle hänen kasvuvuosinaan. Siellä hänen hennot jalkansa ottivat ensimmäiset askeleensa, — Jumalalle kiitos Jeesuksen askelista, joita pienokaiset saavat kulkea! — täällä hän kävi hymyillen hiljaista kulkuansa, mutta hän huokasi syvään ja vapisi, kun synti astui julkeasti ja hillittömästi esiin.

— — —

Meilläkin on jotakin oppimista kaikesta tästä vaikeuksien verkosta, jonka läpi Jeesuksen oli käytävä lapsuudenaikanaan.

Jos meidänkin onnistuu saada Jeesus turvallisesti kotiimme kaikista joulujuhlallisuuksista, niin että meidänkin kodistamme voi tulla pieni Jeesus-koti, silloin on koko Herodes-suku kuoleva, se joka "väijyy lapsen henkeä"

Voi olla joku suhde ulospäin, josta sinun on tehtävä loppu — kenties Kristukselle vihamielinen sanomalehti, josta sinun täytyy luopua, määrätyt kirjat, jotka ehkä ovat näppärästi ja henkevästi kirjoitettuja, mutta jotka kuitenkin väijyvät Jeesuksen henkeä, tai ihmiset, joita sinun tulee karttaa, ystävyyssiteet, jotka sinun täytyy rikkoa.

Tai voi olla joku sisäinen suhde, joku synti, josta sinun täytyy luopua ja Kristuksen voimalla ristiinnaulita se. Voi kenties olla jotakin ajatuselämässäsi, joka sinun on kuolettava, tai kenties oma minäsi, joka on syöstävä valtaistuimeltaan.

Samoin kuin Arkelaus pääsi valtaan Herodeksen jälkeen, samoin sinun täytyy panna merkille, että jokaisella synnillä, jolla on juurensa sinun luonteessasi, on jäljennöksensä, joka mielellään tahtoo sukeltaa esiin ja päästä valtaan vielä käätymisesikin jälkeen. Se ei kenties ole kaikkein pahinta lajia, mutta kuitenkin kyllin arveluttavan laatuista karkoittaakseen pois Jeesuksen. Arkelaus *voi* tulla yhtä vaaralliseksi kuin Herodes. Kääntymisesi täytyy olla totinen ja perusteellinen ja itsekieltäymyksesi perinpohjainen.

Sillä jos et saa Jeesusta mukaasi kotiin jokapäiväiseen elämääsi, silloin ei myöskään ole mitään merkitystä joulutunnelmillasi ja uudenvuoden aikomuksillasi. Sanoudu irti Herodes-suvun palveluksesta, joka seisoo Jumalaa vastaan, ja ota Jeesus mukaasi kotiisi, silloin siitä tulee onnellinen, siitä tulee Jeesukselle Nasaret, jossa hänen pyhä kehityksensä pääsee täyteen miehuuteen, Kristuksen täyteyden täysi-ikäisyyden määrään."

— — —

Varsinainen joulukertomus päättyy tähän.

Matteus sanoo: ”Hän lähti Galilean alueelle. Ja sinne tultuaan hän asettui asumaan kaupunkiin, jonka nimi on Nasaret; jotta toteutuisi, mikä profeettain kautta on puhuttu: ”Hän on nimitettävä Nasaretilaiseksi.”

Luukas, jolla ei ole mitään kerrottavana kolmesta pyhästä kuninkaasta, paosta Egyptiin, Betlehemin lapsimurhasta eikä kotiin tulosta, sanoo: ”Ja täytettyään kaikki, mikä Herran lain mukaan oli tehtävä, he palasivat Galileaan, kaupunkiinsa Nasaretiin.”

Nyt meidän siis täytyy sanoa jäähyväiset kaikille näille siunatuille adventti- ja jouluhenkilöille. Sakarias ja Elisabet, enkelit ja kedon paimenet, Simeon ja Hanna, tietäjät itäisiltä mailta — kaikki häviävät nyt kertomuksesta. Lapsuusevankeliumit päättyvät ja arkielämä alkaa. Mutta kätketty ei ole unohdettu.

Pyhä vilja nousi hitaasti oraalle ja Luukkaalla on tässä vielä yksi ainoa jae: ”Ja lapsi kasvoi ja vahvistui ja täyttyi viisaudella, ja Jumalan armo oli hänen päällään.”

Fyysillisesti voimakkaana, ruumiillisesti terveenä ja hengellisesti voimakkaana, täytettynä viisaudella hän kasvoi siunattuna. Kaikki muut henkilöt kalpenevat ja katoavat talvisumuun, mutta lapsi kasvoi ja tuli voimakkaaksi. Ja aina alusta alkaen Jumalan armo oli hänen päällään.

Niin kulkee kaikki oikeata tietään!

KAKSITOISTAVUOTIAANA JERUSALEMISSA.

JUMALAN SUUNNITELMA ELÄMÄÄMME NÄHDEN.

Varsinainen jouluevankeliumi on loppuun käsitelty. Arkielämän hiljaisuus laskeutuu Nasaretin pyhän perheen ylle, ja tämäkin kirja voisi päättyä.

Kuitenkin kerrotaan vielä pieni piirre Jeesuksen lapsuudesta ja kehitysiästä: Jeesus kaksitoistavuotiaana Jerusalemissa. Koska tämä on ainoa, mitä tunnemme Jeesuksesta, siitä lähtien kuin hän vielä oli hento lapsi, siihen saakka kuin hän kolmikymmenvuotiaana astui Israelin eteen, ja kun häntä täälläkin pyhässä kertomuksessa nimitetään ”Jeesus-lapseksi”, on kai oikeus ja kohtuus, että otamme *tämänkin* mukaan.

Uskollinen jouluevankelistamme Luukas kertoo tästä toisen lukunsa lopussa.

— — —

Oli sellainen tapa, että kaikki täysikasvuiset israelilaiset viettivät pääsiäisjuhlaa Jerusalemissa. Se kesti kahdeksan päivää joka vuosi abib- eli nisan-kuussa, joksi sitä kutsuttiin Babylonin vankeuden jälkeen ja joka vastaa meidän

huhtikuutamme. Hurskaat naiset seurasivat usein miehiänsä tälle matkalle; niin esimerkiksi Samuelin äiti Hanna (1 Sam. 1). Samoin myöskin Joosef ja Maria matkustivat sinne yhdessä: "Hänen vanhempansa matkustivat joka vuosi Jerusalemiin pääsiäisjuhlaan."

Kun poika oli täyttänyt kaksitoista vuotta, hän sai tulla mukaan juhlille, häntä pidettiin silloin täysikasvuisena ja nimitettiin "lain pojaksi". Hän sai siis olla läsnä kuuntelemassa kirjanoppineitten tekstinselityksiä, joita pidettiin kaikkialla temppelin pylväskäytävissä, jonne rabbiinit kokosivat oppilaansa. Siellä sai sekä kuunnella että kysellä. Lapsethan kehittyvät aikaisemmin itämailla kuin täällä, niin että kahdentoista vuoden ikä vastaa meidän rippikouluikäämme. Jeesuskin sai niinmuodoin olla mukana "juhlan tavan mukaan" ollessaan kaksitoistavuotias. Siellä kävi ilmi, kuinka hän hengellisesti oli kehittynyt profeetan sanojen mukaan: "Ja vitsa on lähtevä Iisain kannosta ja vesa hedelmöivä hänen juurestansa. Ja hänen päällänsä lepää Herran henki, viisauden ja taidon henki, tiedon ja Herran pelon henki" (Jes. 11: 1, 2).

Kuinka hän onkaan iloinnut saadessaan istua siellä Israelin opettajien jalkain juuressa, — saattaa aivan kuvitella mielessään tuon pyhän nuorukaisen kirkkaine silmineen, puhtaine otsineen ja ajattelevine ilmeineen. "Hän istui opettajain keskellä kunnellen heitä ja kysellen heiltä." Hän kuuli heidän puhuvan, pyhät totuudet selvisivät hänelle, ja hän kysyi heiltä: Kuinka sitten tämä on ymmärrettävä? Mitä profeetta tarkoittaa tällä? Ketä tarkoitetaan, kun puhutaan hänestä, jota on kiusattu meidän synteimme tähden ja hosuttu meidän pahojen tekojemme tähden?

Ja sikäli kuin hän sai vastauksia, hän nyökäytti itsekseen päätänsä miettiväisenä, uusia ajatuksia syntyi, uusia kysymyksiä sukelsi esiin. Hän kuunteli heitä ja kysyi heil-

tä uudelleen, samalla kuin hänen silmänsä säteilivät. — ”ja kaikki, jotka häntä kuulivat, olivat ihmeissään hänen ymmärryksestänsä ja vastauksistanta”.

Pojathan *voivat* olla niin ihastuttavia senikäisinä. Silloin tällöin saa siitä nähdä esimerkkejä rippikoululaisten keskuudessa. Tytötkin ovat luonnollisesti herttaisia, hehän ovat parhaita ollessaan kilttejä. Mutta minusta tuntuu, ikäänkuin ajan turhamaisuus olisi viime aikoina yhä enemmän turmellut heitä. He uhraavat jo liian paljon ajatuksiaan ja aikaansa vaatteisiinsa ja ulkomuotoonsa. Ainoa, mitä he kirkossa vielä kaipaavat, on peili, mutta onhan kaikeksi onneksi myymäläikkunoita aivan kirkon lähellä, missä tämä puute tulee heille moninverroin korvatuksi, — niin ei ole laita kaikkiin, ei parhaimpiin, mutta kuitenkin suureen joukkoon nähden. Pojat sitävastoin eivät välitä sellaisesta. Hattu päähän vaan, joskus jo kirkossa, ja sitten ulos!

Toiselta puolen ei ole ketään, joka voi tulla niin pahoinpidellyksi kuin pojat. Kuinka vähässä ajassa voikaan saatana turmella heidät, kun he lankeavat synnin ja himojen pauloihin. Sen voi suorastaan nähdä heidän päältään ”Kain, miksi muotosi muuttuu?, kysyi Herra, ja samaa voi nähdä vielä tänäkin päivänä. Eläimelliset piirteet esiintyvät melkoisen voimakkaina: suu tulee suureksi paksuine huulineen, leuat kehittyvät niin raaoiksi ja voimakkaiksi — ja kasvojen jalommat piirteet haihtuvat. Otsa tulee matalaksi ja silmät vajoavat syvälle päähän. Jos saa joskus kiinni sellaisen nuorukaisen, kun hänen ei onnistu livahtaa kadun kulman taa tai porttikäytävään — ”Karkuun! Tuolla tulee pappi!” — niin ei hän voi katsoa suoraan silmiin. Hän tirkistelee kulmiensa alta, ja katse on epävarma. Hän mutisee joitakin epäselviä sanoja pyytääkseen anteeksi, ettei ole enää viime aikoina näyttäytynyt N.M.K.Y:ssä eikä kirkossa.

Mutta kuinka hauskaa onkaan jutella sellaisen nuorukaisen kanssa tai katsella häntä, joka vielä on koskematon, ymmärtäväinen, ajatteleva ja sielukas.

Jumalan kiitos, että Jeesus *tässäkin* on kulkenut edellä! Myöskin vaikean nuorukaisiän läpi on hänen täytynyt suorittaa pyhä vaelluksensa, ja hän on tällöin ohjannut askeleensa yhtä hyvin kuin lapsuusaikanaan ja miehuutensa päivinä. Aina ja kaikkialla hänen pyhä olemuksensa loistaa meille, aina ja kaikkialla hän on meidän Vapahtajamme.

Oi, jospa meidän poikamme ja tyttäremme löytäisivät hänen askeleensa, rakastaisivat niitä ja vaeltaisivat niissä.

Tässä kohden on vanhempien suurin tehtävä — ja suurin ihanuus.

Opettaa pienokaisia vaeltamaan niitä jälkiä, joita Vapahtajamme hento jalka on tallannut, auttaa nuoria tuttavallisissa keskusteluissa, jolloin he saavat sekä kuunnella että kysellä, säilyttää heidän luottamuksensa ja heidän taisteluissaan ja kiusauksissaan aina ohjata heitä hänen luokseen, joka itse on kärsinyt, joka itse on ollut kiusattu niinkuin mekin — kuitenkin ilman syntiä.

— — —

Samalla kuin Jeesus nyt istui ja puhui Israelin opettajain kanssa, kuunteli heitä ja kyseli heiltä, tuntui kuin aivan uusi elämännäkemys olisi valjennut hänelle. Hän näki pitkän rivin ovia avautuvan, tien piirtyvän hengelliselle katseelleen ja kaiken tämän läpi hänen jumalallinen itsetuntonsa selveni yhä enemmän.

Hänen äitinsä käsitteli häntä kuin lasta hänet löytäessään: ”Poikani, miksi teit meille näin?” Hän ei kuitenkaan enää ollut mikään lapsi varsinaisessa mielessä. Hänen itsetuntonsa ilmenee selvästi niistä ensimmäisistä hänen suustansa lähteneistä sanoista, jotka on merkitty muistiin: ”Ettekö tienneet, että minun tulee olla niissä, mitkä isäni

ovat?" Tämän kaksitoistavuotiaan pojan vastaukseen sisältyy kokonainen elämänohjelma. Ensimmäisissä sanoissaan hän mainitsee isänsä nimen — hän ei sano meidän isämme", vaan "*Minun* isäni" — ja tämän isän nimi myös oli viimeinen, minkä hän lausui Golgatan ristillä: "Isä, sinun käsiisi minä annan henkeni."

Hän on oivaltanut paikkansa ja nähnyt häntä odottavan tehtävän, ja se oli isän antama tehtävä. Viime sanoillaan hän vetää suuntaviivan koko elämälleen — sen viivan, joka jo silloin erotti hänet hänen maallisista vanhemmistaan ja sittemmin niin monista muista. Ihmetellen ja ikäänkuin vaivalloisesti hän noutaa takaisin sielunsa korkeiden näkyjen maailmasta ja sanoo vanhemmilleen: "Mitä te minua etsitte?" Isä ja äiti, oletteko te sitten ainoat, jotka ette ymmärrä, että minulle on olemassa vain yksi paikka, jossa minun tulee olla, ja se on siellä, missä taivaallinen isäni odottaa minun olevan, ja vain yksi tehtävä suorittaakseni, ja se on hänen!

Ja yhtäkkiä hänen äitinsä tunsi, että juuri kun hän oli löytänyt poikansa, ei hän ollut häntä kadottanut koskaan ennen niin täydellisesti kuin nyt. Hän luuli, että tämä oli mukana matkaseurueessa, mutta nyt hän sai kuulla, että poika oli löytänyt toista matkaseuraa: taivaallisen isänsä. Kerrotaan, että "he eivät ymmärtäneet sitä sanaa, jonka hän puhui heille", mutta vähän myöhemmin sanotaan: "Hänen äitinsä kätki kaikki nämä sanat sydämeensä." Ja kun hän kahdeksantoista vuotta myöhemmin eräänä päivänä tuli sisään ja suuteli äitiänsä hyvästiksi, ja tämä kysyi: "Menetkö nyt?", ja hän vastasi: "Kyllä, sillä minun hetkeni on tullut", niin äiti näki silloin taasen hänen silmissään saman katseen kuin sillä kertaa temppelissä. Hän ei yrittänytkään pidättää häntä, sillä hän tiesi, että hän meni, koska "hänen isänsä tehtävä" kutsui häntä.

Se tehtävä, johon hän oli tuntenut kutsumusta sinä päivänä, sitä hän seurasi uskollisesti ilman pienintäkään poikkeusta kuolemaansa asti. Tehtävä eristi hänet, repi rikki kaikki maalliset siteet, erotti hänet isästä ja äidistä, teki hänet sanomattoman yksinäiseksi ja väärin ymmärretyksi koko elämän ajaksi, pakoitti hänet vihdoin sielun taisteluun Getsemanen yrttitarhaan ja ylös Golgatan tuskan ristille, vieläpä jumalanhylkäämyksen pimeyteen, mutta hän ei kuitenkaan poikennut siitä pois, tuskasta, verestä ja kyynelistä huolimatta.

Siellä pyhäkössä hän ensi kerran pääsi selvyyteen Jumalan suunnitelmasta elämäänsä nähden, ja sitten hän seurasi sitä ehdottomasti ja oli kuuliainen kuolemaan, vieläpä ristin kuolemaan asti.

Kaikkein tärkeintä sinulle niinkuin minullekin on, että mekin pääsemme selvyyteen Jumalan suunnitelmasta *meidän* elämäämme nähden. Ota huomioon, että Jeesus suorittaa isänsä tehtävää vielä tänäkin päivänä, myöskin tämän sanan kautta, jota sinä nyt luet tästä suuresta asiasta.

Jumala on jo edeltäkäsin suunnitellut joukon hyviä töitä sinun suoritettavaksesi maallisen vaelluksesi aikana. Hän odottaa tapaavansa sinut sieltä eikä kaikista muista mahdollisista paikoista. Sillä siellä ja vain siellä hänen siunauksensa on laskeutuva yllesi, niinkuin sade ja kaste kedon ruohon ylle.

Älä ole huolissasi, vaikka se kenties tulee eristämään sinut, erottamaan sinut yhdestä tai toisesta ja tekemään sinusta yksinäisen ja väärin ymmärretyn. Tässäkin suhteessa olet löytävä Jeesuksen askeleet edelläsi. Hän on käynyt senkin läpi ennen sinua ja sinun puolestasi.

Mutta sinun tulee suorittaa taivaallisen isäsi antama tehtävä.

MATKASEURA.

Meitä kohtaa musertava tuomio itsepetoksesta näissä kahdessa sanassa: *”He arvelivat”*. Ja kun itsepetos on kaikkein pahinta petosta, on meidän syytä panna tämä varoitus sydämellemme.

Kuinka monen monille ihmisille tämä petos onkaan maksanut heidän sielujensa iankaikkisen pelastuksen. Varo siis, ettei ainakaan sinulle käy niin!

Jokainen pappi ja lähetyssaarnaaja tietää, että pahin este monenkaltaisille ihmisille ei ole synti sinänsä, ei suoranainen synti, vaikka Jumala tietää parhaiten, että sitäkin on enemmän kuin tarpeeksi. Kuinka täynnä syntiä onkaan maailma! Sukupolven toisensa jälkeen nuoret syöksyvät isien synteihin, pojat humussa ja sumussa, tyttäret kevytmielisyydessä ja turhamaisuudessa. Niinkuin koiperhonen risteillessään kynttilän ympärillä, samoin hekin polttavat siipensä kaikista varoituksista huolimatta. Maailma on täynnä väkivaltaa ja sortoa, vieläpä vihaa, ymmärtämättömien ihmisten käsittämätöntä vihaa Jeesusta ja toisiansa vastaan. Huoneessani istui kerran mies, joka aikoi erota vaimostaan. Hän puristeli nyrkkiään häntä vastaan: ”Sinä! Sinä olet tehnyt kotini helvetiksi”, hän sanoi ja hänen silmänsä säihkyivät vihaa, niin että olisi voinut tehdä valan, etteivät ne koskaan olleet säteilleet hänelle rakkautta. ”Helvetti”, toistin, ”tiedättekö mitä se on?” Ei, sitä hän ei tiennyt. ”Oletteko koskaan kodissanne yhdessä vaimonne kanssa polvistuneet Jeesuksen eteen? Muistitteko kaikkein ensimmäiseksi, sittenkuin teidät oli vihitty, pyytää Jeesusta tulemaan kattonne alle?” Ei, niin ei ollut tapahtunut. ”No silloin teidän ei tarvitse ensinkään ihmetellä, että teidän kodistanne on tullut helvetin esikartano; sillä helvetti, minä sanon teille, on se paikka, missä Jeesusta ei ole. Ja sen

vuoksi se on helvetti." — Niin todellakin, syntiä, suoranaista syntiä on enemmän kuin kylliksi, niin totta kuin Jumala meitä auttaa! Viimeisimmäksi minä puhun kevyesti sinun synnistäsi, sillä se on jotain hirvittävää, joka voi viedä sinut itsesi helvettiin.

Ja kuitenkin uskallan väittää, että enemmistö joutuu helvettiin, ei suoranaisten syntiensä tähden, vaan sentähden, että — "he arvelivat". Kaikki nämä herttaiset, kunnialliset, ahkerat ja kunnianarvoiset ihmiset, jotka *eivät* ole pahoja, jotka elävät rauhallista perhe-elämää, jotka kauniisti seuraavat mukana matkaseurueessa läpi maailman. He vartioivat itseänsä ja toisia niin sanotuista "karkeista" synneistä, mutta ovat sitä vastoin vajonneet mitä suurimpaan tietämättömyyteen siitä, mitä elävä kristillisyys on, ja sovittaneet itsensä ja kaikki muut omien "mielipiteittensä" mukaisiksi. Jumalan sanaa he eivät kuuntele. Raamattuaan he eivät lue. He eivät tiedä mistään mitään, yhtä vähän kuin muutkaan matkaseurueessa. Uskonnosta he muodostavat oman vaatimattoman mielipiteensä — aivan niinkuin silloin kuin me, kouluaikanani, lopetimme lukemasta uskontoa neljännellä luokalla. "Ettekö enää lue uskontoa?", kysyi kenties jonkun äiti, ja me vastasimme: "Ei, uskonnon me kyllä *osaamme!*" — Aivan niinkuin me "osasimme" eläinoppimme ja kasvioppimme! Muodostetaan omasta mielestään hyvin houkuttelevia ja "järkeviä" mielipiteitä ja niihin vedotaan sitten läpi elämän, ikäänkuin oltaisiin niihin kolmituumaisilla nauloilla kiinni lyötyjä, eikä anneta itseänsä niistä vähintäkään järkyttää.

Toistan: "Oi kuinka monelle, monelle ihmiselle onkaan tämä: "he arvelivat" — koitunut heidän sielunsa ikuiseksi kadotukseksi!

— — —

Sillä kertaa "arvelivat" Joosef ja Maria.

He arvelivat, että Jeesus oli mukana matkaseurueessa.

Hän *oli* juuri ollut siellä, sen he tiesivät, ja kyllä kai hän siis oli vieläkin. He kulkivat edelleen vielä yhden päivän matkan. He arvelivat, että hän oli siellä, — mutta hän ei ollut siellä!

— — —

Olihan hän mukana silloinkin kuin sinun matkasi alkoi, kastamishetkestäsi saakka. Kuinka riemuista onkaan ajatella tätä. Ja kuinka ihmeellistä, että me saamme asettaa pienokaisemme hänen syliinsä ja tiedämme, että siitä hetkestä alkaen hän saa olla mukana matkalla, siitä hetkestä, jolloin hän kasteessa pyhittää aivojen ja sydämen työpajat omalla merkillään, ristinmerkillä.

Sinun tulee sentähden sekä itsesi tuntea kastepäiväsi ja ylistää Jumalaa sinä päivänä että opettaa lapsesi tuntemaan ja rakastamaan omaa kastepäiväänsä. Kenties sinun kastepäiväsi on tänään, ja Jumala ihmettelee, ettet tule ja kiitä häntä siitä, että hän tuona päivänä otti sinut seuraansa.

Niin pian kuin minusta oli tullut uskova ihminen, minä otin heti selville, milloin kastepäiväni oli. Se oli huhtikuun 10 p:nä. Kävin siinä kirkossa, jossa minut oli kastettu, polvistuin kastemaljan ääreen ja ylistin Jumalaa, joka oli ollut uskollinen, vaikka minä olin ollut uskoton. Sinä päivänä, kun täytin viisikymmentä vuotta, sain vanhalta kummiltani tietää, että se huhtikuun 10. päivä, jolloin minut oli kastettu, oli pitkäperjantai, ja hurskas vanha mummoni oli kantanut minut Jeesuksen luo. Minusta tuntui silloin, niinkuin se olisi suurena Jumalan hymynä tielläni, sillä nämä kaksi: kasteen lähde, joka Golgatan kalliosta pulppuaa, sopivat niin hyvin yhteen. Juuri nämä kaksi asiaa *hän* on teh-

nyt, eikä mikään pimeyden valta voi järkyttää kasteen armoa eikä ristin voimaa.

Viime vuonna oli jälleen pitkäperjantai syntymäpäivänäni. Kävin silloin erään nuoren pappisperheen luona ja pienokaiset siellä olivat suuressa jännityksessä ajatellen, mitä sanoisin siitä, että he olivat järjestäneet kaikki yhtä hienosti kuin silloin, kun jollakin heistä oli oma kastepäivänsä. Kun tulimme kahvipöytään, seisoi siellä lautaseni molemmin puolin sytytetty joulukynttilä, jota kukkasköynnökset ympäröivät. Siellä oli myöskin kuva, jossa Jeesus siunaa lapsia. Kaikki oli niin kaunista, ja kaiken lisäksi oli lautaselleni asetettu jättiläis-appelsiini. Se oli pienokaisten antama lahja kastepäivänäni. Ja sitten he lauloivat pienen laulun kirkkain äänin ja puhtain sydämin. Niin, kaikki oli niin hienoa ja herttaista.

Samoin pitäisi sinunkin tehdä sekä itsellesi että lapsillesi. Eihän heillä kuitenkaan missään tapauksessa ole mitään sitä vastaan, että saavat viettää ”syntymäpäivää” kaksi kertaa vuodessa, sen saat uskoa. Sanopa, eikö olisi oikein opettaa heitä viettämään sitä päivää?

— — —

Ja sitten kuin sinusta tuli ”lain poika”, — kun pääsit ensi kerran ripille, eikö hän ollut silloinkin matkaseurueessasi? Kenties et saanut kovinkaan pysyväistä muistoa siitä ajasta, kenties itse ripillepääsypäiväsi hukkui lahjoihin ja vieraskutsuun — kenties vika oli kodissasi tai ehkä papissa tai sinussa itsessäsi. Olipa kuinka tahansa, tämä ei kuitenkaan muuta asiaa, sillä Jeesus oli sinua lähellä sinä päivänä, ja hän tahtoi saada sinut mukaan matkaseuraansa vaarallisten nuoruusvuosien ajaksi.

Minä puolestani en saanut mitään pysyväistä siltä ajalta, jolloin luin papin edessä, mutta muistan kyllä ripillepääsypäiväni. Muistan kuinka sydän paisui rinnassa, kun

urut pauhasivat, ja lupasin sisimmässäni, että minusta tulisi kelpo poika, joka tuottaisi iloa isälle ja äidille. Ja kuinka elävästi muistankaan vierustoverini. Ensiksi hän näytti minulle uuden virsikirjansa, johon hänen isänsä oli kirjoittanut: "Ole uskollinen ja luja!" Minusta se tuntui niin kauniilta ja toivoin, että minunkin isäni olisi kirjoittanut jotain samanlaista minun kirjaani. Kun siunaus lausuttiin hänen ylitsensä, hän vaipui alas tuolilleen ja kätki kasvot käsiinsä, ja voimakas nyyhkytys tärisytti häntä, jota minä poikasen tahdittomalla uteliaisuudella innokkaana katselin.

Mutta sitten maailma vietteli ja asetti hänen eteensä ensiksi hyvän viinin — ja mitäpä nyt kristillisyys merkitsee käytännöllisessä elämässä monille niistä, jotka ripillepääsypäivänä tunsivat kaikkien hurskasten aikomusten ja voimakkaiden tunnekuohujen aaltoilevan sielussaan?

Minulle ei käynyt hyvin, mutta entäpä vierustoverilleni? Niin, hän joutui naimisiin erään näyttelijättären kanssa, on nyt erossa, emmekä tapaa enää koskaan toisiamme.

Ole uskollinen ja luja!

Se oli niin monen isän toivomus ja niin monen rippilapsen rukous, mutta matkaseura — matkaseura!

Vähitellen hiipii kuitenkin toinen toisensa jälkeen pois matkaseurueesta ja lopulta huomaa kauhukseen olevansa yksin — kuoleman ja helvetin ammottavan kidan edessä — *eikä Jeesus ole mukana!*

Eikä kaikki tämä vain sen vuoksi, että he ovat olleet erittäin pahoja, vaan sentähden, että "he arvelivat".

Eräs ensimmäisistä työntekijöistä sisälähetyksen alalla on kertonut seuraavaa: Kun hän kerran piti kokousta erään pikkukaupungin kokoussalissa, jonka kadulle päin olevat akkunat olivat auki, muuan seitsenhenkinen näyttelijäjoukkue sattui kulkemaan ohi. Puhuja oli juuri käyttänyt sellaista vertauskuvaa, että jokaiselle matkalle tarvittiin pi-

letti. Näyttelijät pysähtyivät ja eräs heistä, vieläpä nainen, huusi ivallisesti ikkunasta sisään: ”Voinko saada seitsemän pilettiä helvettiin!” Puhuja vastasi vakavasti: ”Niitä teidän ei tarvitse ostaa, teillähän on jo ne!”

Seuraavana yönä hän tuli ankarasti sairaaksi, ja ennen pitkää lääkäri ilmoitti, ettei hänen parantumisestaan ollut mitään toiveita. Silloin hän muisti sanani ja hirvittävä tuska valtasi hänet. Kukaan hänen matkaseurueestaan ei voinut häntä lohduttaa, mutta eräältä vanhalta vaimolta hän sai tietää, kuka sinä iltana oli puhunut, ja silloin hän pyysi tätä tulemaan mitä pikimmin luokseen.

Noiden kahden välillä sukeutui ihmeellinen kohtaus kuolinvuoteen ääressä. Lähetyssaarnaajan hahmossa tuli uskollinen Vapahtaja hänen avukseen, ja hän sai helvetin pilettinsä vaihdetuksi paratiisin sisäänpääsylippuun.

Siten hän pääsi autuaalliseen päämäärään.

Mutta kuinka hirvittävää olisi, jos sinä menisit kuolemaasi ja tuomiotasi kohti ilman, että Jeesus olisi mukanasi.

”Älkää eksykö, sillä Jumala ei anna itseänsä pilkata! Mitä ihminen kylvää, sitä hän myös niittää.”

— — —

Matt. 20: 10 sanotaan: ”Ja kun ensimmäiset (viinitarhantyömiehet) tulivat, *luulivat* he saavansa enemmän, mutta hekin saivat kukin denarinsa.” — Apt. 21:29 sanotaan edelleen: ”He olivat näet ennen nähneet efesolaisen Trofimuksen kaupungilla hänen kanssaan ja *luulivat*, että Paavali oli tuonut hänet pyhäkköön.” Ja tämän luulon vuoksi pidettiin Paavalia vangittuna monta vuotta. Apt. 27: 11 kerrotaan, että sadanpäällikkö uskoi enemmän perämiestä ja laivan isäntää kuin Paavalia. ”Ja kun etelätuuli alkoi puhaltaa, *luulivat* he pääsevänsä tarkoituksensa perille ja nostivat ankkurin.” Ja niin he olivat vähällä hukkua kaikki!

Niin, ne ovat vaarallisia nuo *arvelut!*

Sanon kolmannen kerran: Tuo sana on maksanut monelle heidän iankaikkisen autuutensa. Pidä nyt huoli, ettei ainakaan *sinun* käy niin!

— — —

Mikä jälleennäkeminen, kun Joosef ja Maria vihdoin löysivät hänet pyhäköstä! "Ja hänet nähdessään hänen vanhempansa hämmästyivät, ja hänen äitinsä sanoi hänelle: 'Poikani, miksi teit meille näin? Katso isäsi ja minä olemme huolestuneina etsineet sinua'."

Ei, Maria *ei* ollut synnitön, niinkuin paavilaiset opettavat.

Hän on varmaan kokenut sangen suurta tuskaa. Kuinka monta moitetta ja itsesyytöstä ovatkaan molemmat vaihtaneet keskenään noina tuskaisina päivinä, jolloin he etsivät Jeesusta. Mutta Maria ei kuitenkaan ollut taipunut kyllin syvälle nähdäkseen, että syy oli hänen. Hän ei ole tahtonut nöyrtyä ymmärtämään, että heidän velvollisuutensahan oli vartioida Jeesusta. Tämä ei ollut ansainnut moitetta siitä, että "hän oli näin heille tehnyt". Kaikkina aikoina on ollut vaikeampi nähdä malkaa omassa silmässä kuin raiskaa toisen silmässä!

Mutta kuitenkin sanon: Hattu pois päästä sen äidin edessä, joka ennen kaikkea tahtoo puhdistaa pois lapsestaan sen, mitä hän pitää syynä hänen hairahdukseensa. Tosiaankin saattaa ymmärtää, että Jumala oli valinnut juuri hänet tuohon korkeaan ja pyhään äidin kutsumukseen ainokaiselle pojalleen.

Tahtoisin nähdä isän ja äidin, jotka tekisivät *samoin* kuin he, kolme tuskaista päivää turhaan etsittyään ainoaa lastaan. Otaksukaamme, että joku maalta tullut työläisperhe kadottaisi lapsensa lastenpäivänä Kaivopuistossa. Mikä tuska, mikä etsiminen! — Ja mikä riemu, kun he vihdoin löytäisivät lapsen! Kuinka tuon äidin sydän riemahtaisi-

kaan: "Oi, nyt olen löytänyt sinut jälleen, oma siunattu aarteeni!" Ja isä kaikessa hiljaisuudessa kuivaisi kyyneleen silmistään ja kakistelisi kurkkuaan useita kertoja.

Mutta Maria ja Joosef eivät tehneet niin. Rakkauden osoituksia hän kylläkin sai ja myöskin syleilyjä, mutta ne säästettiin myöhemmäksi. Ensin hänen piti saada torumisia, ja niitä hän saikin — vaikka vika, kuten sanottu, ei ollut hänen.

Tästä voisivat monet liian hellät ja heikot vanhemmat meidän päivinämme saada paljon oppimista aivan liiaksi hemmoiteltuihin lapsiinsa nähden.

LOPPUSANAT

HÄNESTÄ EN KOSKAAN LUOVU.

Nuo kolme olivat siis jälleen yksi, kaikeksi onneksi, eikä heidän välillään ole sittemmin ollut mitään häiritsevää. He eivät ole jankuttaneet tai murjotelleet toisilleen päiväkausia, niinkuin muutoin voi tapahtua ”paremmissakin perheissä”, kuten on tapana sanoa. Mutta he palasivat kotiin; — ”ja hän lähti pois heidän kanssaan; ja tuli Nasaretiin ja oli heille alamainen”. Niin on hänestä kirjoitettu. Hänen elämyksensä temppelissä ei tehnyt häntä uppiniskaiseksi ja omavaltaiseksi. Kaikkien hänen Nasaretissa viettämiensä vuosien, samoinkuin koko hänen elämänsä, vieläpä kuolemansakin ainoana otsikkona oli: *Tottelevainen.*

Se onkin oikeastaan ainoa, mitä voi vaatia — ja mitä *tulee* vaatia — lapselta. Lapsi voi olla joko kaunis tai ruma, viisas tai tyhmä, rikas tai köyhä, terve tai sairas; itse hän ei siihen mitään voi. Mutta hänen on oltava *tottelevainen,* ja ne vanhemmat, jotka eivät kykene opettamaan lapsiaan tottelevaisiksi, kirjoittavat siten oman kyvyttömyystodistuksensa ja itse vääntävät vitsan itselleen.

Luther sanoo tästä Jeesuksen tottelevaisuudesta: ”Tästä näemme kuinka rakastettavasti Jeesus ottaa täyttääkseen neljännen käskyn määräykset.

— — —

Lopuksi on enää jäljellä yksi ainoa jae; se koskee Jeesusta ja kuuluu näin: "Ja Jeesus varttui viisaudessa ja iässä ja armossa Jumalan ja ihmisten edessä."

Hän oli tottelevainen, ja sentähden hän kehittyi niin sopusuhtaisesti.

Jeesuksen varttumisen tunnusmerkkeinä on kolme seikkaa:

Ensiksi *ikä.* Sehän menee helpoimmin, sillä se menee itsestään, kun vain saa elää. Ja se kuluu niin ihmeteltävän nopeaan, ja sitä nopeammin mitä vanhemmaksi tullaan. Sitten *viisaus.* Se on jo paljon vaikeampaa ja tuottaa tuskaa sekä ruumiillisesti (varsinkin entisinä aikoina, jolloin saimme koulussa selkään, mutta nykyäänhän sellainen ei enää tule kysymykseen) että henkisesti. Sillä miten usein polttaakaan itsensä, ennenkuin oppii varomaan tulta! Ja sitten vihdoin *armo* Jumalan ja ihmisten edessä. Se on vaikein, mutta autuaallisin läksy, jonka saamme oppia elämän koulussa.

Jeesus oppi kaikki kolme läksyä, niinkuin äsken lukemassamme paikassa kerrottiin.

Mutta entä me? Sinä ja minä? Kuinka onnistuu meidän varttumisemme viisaudessa, iässä ja armossa Jumalan ja ihmisten edessä?

Meidän pitäisi varttua siten Jeesuksen jäljissä!

— — —

Ja nyt, rakas lukija, olemme läpikäyneet pyhät kertomukset Jeesuksen syntymästä ja Jeesuksen lapsuudesta.

Tekstimme on lopussa, ja meidän täytyy erota.

Vain yksi hahmo kohoaa lopuksi, säteilevän kirkkaana, jumalallisen kauniina yli kaikkien muiden — Jeesus, siunattu Vapahtajamme. Emmekä tarvitse koskaan häntä menettää tai luopua hänestä.

Maria ja Joosef olivat vähällä kadottaa hänet.

Ole varuillasi!

Jos olet kadottanut hänet, niin etsi häntä. Hän oli pyhäkössä; siellä hän on vieläkin sanassaan ja sakramenteissaan.

Ja jos olet löytänyt hänet, niin älä anna vanhojen tottumusten äläkä matkaseurassa olevien vanhojen ystävien erottaa sinua koskaan hänestä.